

သုန္ဒရီ

လူလူသူသူအချစ်

BURMESE
CLASSIC

သွန်းဆစ်

လူလူသုသုအချစ်

ဝိစင်္ဈသူ - ဦးအောင်စိုး (ပုဒ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၄၂၆၁၁

အုပ်စုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၈၀၀၆၁၁

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်အုပ်ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ မန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

မျက်နှာပုံပန်းချီ - စောမင်းဝေ

ကွန်ပျူတာစာမိ - ပြည့်ပြီး

အတွင်းဖလင် - ကိုပေါက်

မျက်နှာပုံဖလင်နှင့်ကာလာခွဲ - စိန်နဂါး

စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ ဇူလိုင်လ။

အုပ်စု / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - သုန္ဒရီကြွယ်ဝရေး

အရက် ၁၀၂ ၃၁-လမ်း၊ မန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄

၈၉၅ ၈၃

သွန်းဆစ်

ထုတ်ဝေသူအချစ် / သွန်းဆစ် ။ - ရန်ကင်း

သိန်းမင်းစာပေ ။ ၂၀၁၀ ။

၁၅၉ - စာ ။ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) ထုတ်ဝေသူအချစ်

ဗွန်းဆစ်

BURMESE
CLASSIC

လလလလအချစ်

ပျော်စရာလေးဖြစ်အောင် ရေးကြည့်တာပါ။

ဒီဇာတ်လမ်း စ၊ လယ်၊ ဆုံး နာမည်တွေကို ဘုမသိ၊ ဘမသိ

တို့အစကိုများကို

ကျေးဇူးတင်ရှိမိပါကြောင်း။

တိုင်းမြန်မာ ပြည်အတွင်းတွင်ဖြင့်
 ဂိုဏ်းမကွာ အဆွေသဟာအသင်းတို့ကိုလ
 မှိုင်းဆရာ သေသေချာချာလင်းလိုက်ပါရဲ့
 တေးသီချင်းစာသားတွေနဲ့ ကလက်သည့်အရာကို
 (မေရယ်)

တွေးတွေးပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့
 ငြောက် ... ရေးရင်းများငယ်နှင့်ရှက်မိပါ။။
 ရှာရန်ဖွေရန် ခက်ဟန်အနေသမယမှာဖြင့်
 ကာလံဒေသံ အဂ္ဂံငွေဓနပေမို့
 စာသံပေသံ မြက်ဟန် အခြေမလှပေမယ့်
 ငွေရရင် ကိစ္စချောရောလို့
 ဉာဏ်သဘောအမြင် နည်းအခြေမပေးသူမဖြင့်
 သံယောဇဉ်မီးတွေ ကျေးရန်ဖို့
 ငြောက် ...

ရှေးမကျတကျ နောက်မကျတကျနဲ့
 ပေါက်ကရဟာတွေ တွေးတွေးပြီး
 ရေးရပေတာ ...

(ဆရာကြီး သခင်တို့ယတော်မှိုင်း)

(၁)

ဒီကိစ္စကို စတင်သူက သူ လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ကွဲကြီး (ခေါ်) ရာဇာ ဖြစ်သည်။ ထိုကွဲကြီးရာဇာဆီမှ မြစ်ဖျားခံလာသောကိစ္စသည် ဖနောင့်မှန်း သိအောင် သူ့ရင်ဝကို တည့်တည့်ပေါက်လေသည်။

‘အွတ်’ခနဲ မမြည်သော်လည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် သူ့မှာ အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်နေရသည်။

“မမေ့သေးဘူးလေ ... ငါ့ကို ကွဲကြီးက မှာသွားလို့”

“ဘယ်က ကွဲကြီးလဲ ... ကွဲကြီးလည်း မသိဘူး၊ နွားကြီးလည်း သိဘူး၊ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“နင့်ကောင် ကွဲကြီးလေဟာ၊ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ စောင့်နေမယ်တဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ဟာ၊ ကွဲကြီးလည်း မျက်နှာတင်မက တစ် ဘက်လုံး မည်းနေပြီ၊ နင်ချိန်းတဲ့နေရာကို မနေ့က မလာနိုင်တာ သူ့အတွက် အထူးပေါ်ကိစ္စဖြစ်နေလို့တဲ့”

၇ သွန်းဆစ်

“ဒီမှာ”

“ငါက ဒီလိုကိစ္စတွေကို ကြားမဝင်ချင်ဘူးဆိုတာ နင်လည်း သိပါတယ်။ ငါပြောရင် တော်တော်နဲ့ လိပ်ပတ်လည်မှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ဟာနင်တွေ့မှ မေးကြည့်တော့”

“ဒီမှာ ... အခု ဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါလေဟာ”

“ဘယ်က ငါလဲ”

“ငါ့ကို အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်အောင်မလုပ်နဲ့ဟာ ... ငါပါဆိုမှ”

“အဲဒီ ငါကိုပဲ မေးနေတာလေ ... ဘယ်သူလဲ”

“လူလူလေဟာ”

“ဘာ”

“လူလူပါဆိုမှ”

“လူမှန်းတော့ သိတာပေါ့။ လူမဟုတ်ရအောင် ရှင်က ခွေးလား၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဟင် ... မပြောလိုက်ချင်ဘူးလို့လည်း ပြောသေးသည်။ ဒီဘက်က ဖုန်းပြောနေသော လင်းခန့်လူဆိုသည့် လူလူတစ်ယောက်မှာတော့ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီ။ အာဂု ...။

တစ်ဖက်က အသံက ထိုလောက်နှင့်မရပ်။ လူလူ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်သွားစဉ်မှာပဲ အဲ ဟုတ်ပေါင် ... ခွေးလားဟု အမေးခံရပြီးစဉ်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာကိစ္စ ကျွန်မဖုန်းကို ဆက်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ကျွဲကြီးကိစ္စလေ”

“အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါပါနဲ့ဆို ရှင် ကျွန်မကို နှေးယုက်နေတာ လေးငါးကြိမ်မကတော့ဘူး”

“ဟင် ... အခုမှ တစ်ကြိမ်ပဲရှိသေး။ အဲလေ ... မဟုတ်ပါဘူး။ အမြန် ပြန်ငြင်းရသည်။ မငြင်းလို့ မဖြစ်။ စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းဆို”

သော (ကွဲကြီးရာဇာဓိရည်းစား) ထိုင်တီမကို အခုမှ တစ်ကြိမ်သာ နှောင့်ယှက် ရသေးသည်။ အဲလေ ... တစ်ကြိမ်သာ ဖုန်းပြောရသေးသည်။

လူလူ တစ်ခုခုတွေးမိပြီး ...

“အခု ဖုန်းပြောနေတာ စံ ... စံ”

“ဘာ စံ စံလဲ ... ရှင် ပထမနှစ်ခေါက်တုန်းက ကျွန်မကို ရိ သဲ့သဲ့ပြောသွားတယ်၊ တတိယအခေါက်က ရည်းစားစကား ပြောသွားတယ်၊ စတုတ္ထအခေါက်ကျတော့ အဖြေပေးတော့လေဆိုပြီး အိတ်တီလုပ်သွားတယ်၊ အခု ကွဲကြီး၊ နွားကြီးဆိုပြီး အူကြောင်ကြောင် ထပ်လုပ်လာတာ ဘာသဘော စဲ”

“ဟင် ... မှားနေ”

“ဘာမှမမှားဘူး၊ ဒီတစ်ရက်တည်းမှာ ရှင် ကျွန်မကို နှောင့်ယှက် ထာ ငါးကြိမ်တိတ်တိတ်သွားပြီ၊ ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်ကို မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိ သူ”

ဗုဒ္ဓေါ ...။ လူလူ ပြူးသွားသည်။ ပြူးသွားသော မျက်လုံးနှင့်အတူ မှားနေပြီဆိုတာကိုလည်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သိမှာပေါ့ ... ကွဲကြီး ရာဇာနှင့်အတူ သူ၏ငတိမ ကျွဲချစ်သူ စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းကို ကင်နီတင်း အပြင်မှာ ကော့လန်ကော့လန်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းလက်ထဲမှာ မည်သည့်ဖုန်းကိုမှ ကိုင်မထား။ ကွဲကြီးရာဇာကိုတော့ ကိုင်ထား၏ (လက်)။

ဟိလာတိုက်လာကြရင်း သူ့ကိုတောင် လက်ပြသွားသေး၏။ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုသော သဘော။ သူ့မှာတော့ အဆင်မပြေပါ။ အဆင် မပြေသည်အပြင် အစွပ်အစွဲခံနေရသေးသည်။ ရှင်းရမည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ရှင် ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ”

“မလုပ်ပါဘူး”

“ဘာ”

“ဖုန်းမှားသွားတာပါ”

“ဪ... ဖုန်းက ငါးကြိမ်တောင် မှားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ... မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ တစ်ကြိမ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ရှင် မုန်လာဥကို ပြောင်မလိမ်နဲ့”

ဟင်... ပြောပုံက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မလိမ်ပါ။ မုန်လာဥကို ပြောင်မလိမ်ပါ။ ပါးပါးလှီးပြီး ဆီနှင့်သာ ကြော်စားမည်။ ပြုတ်တို့လျှင်လည်း မဆိုး။

“ချိုနေမှာပဲ”

“ဘာရှင့်”

“မုန်လာဥနဲ့ ရောသွားလို့ပါဗျာ၊ ဆောရီး ကျွန်တော် တကယ် တစ်ကြိမ်ပဲ မုန်လာဥသေးတာပါ။ ဟာ... ပိုဆိုးကုန်ပြီ... ဘွားတေး ဘွားတေး”

“တောက်”

ဒေါသကြီးသွားပုံ ရသည်။ တောက်ခေါက်၏။ လူလူဆိုသော သူကလည်း သူပဲဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။ စကားပြော လျှင် ဘယ်တော့မှ အမြီးအမောက်မတည့်ချေ။ အလိုလို စောင်းနေ၏။

“ရှင်... ရူးသလို၊ ပေါသလို မလုပ်နဲ့နော်”

“မလုပ်ပါဘူး။ တကယ် တစ်ကြိမ်ပဲ ဆက်ရပါသေးတယ်ဆို”

“ဒီမှာ... ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်က ၀၉... .. ကျွန်မဖုန်းကို ရှေ့မှာ လေးကြိမ်တောင် ဝင်ထားတယ်၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့”

ဗုဒ္ဓေါ...။

သူ တကယ်အံ့ဩသွားရသည်။ အမှန်လည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေ၏။ ဒီနေ့အတွင်းမှာ သူ မည်သူ့ကိုမှ ဖုန်းမဆက်ရသေးပါ။ ဖုန်းဆက်ဖို့ နေနေ သာသာ သူ့ဖုန်းက သူ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်သည်မှာပင် မကြာသေး။

ထို့ကြောင့် ...

“ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်ဗျာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရှင်လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီးတော့ အခုမှ ရူးချင်
ယောင်မဆောင်နဲ့”

မဆောင်ပါ။ လုံးဝ ရူးချင်ယောင်မဆောင်ပါ။ ယခု ဖုန်းမှားဆက်မိ
သော ကောင်မလေးကိုလည်း ထိုကောင်မလေးပြောသည့်အတိုင်း ဘာမှ
ထောင်ရပါ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဘယ်သကောင့်သားက ကောင်မလေးကို လုပ်
သွားသနည်း။ အဲလေ ... မည်သို့သောကောင်မျိုးက ဝင်၍ အာချောင်
သွားသနည်း။

လူလူ တွေးမရဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မ သိနေပြီနော်၊ နောက်တစ်ခါ
ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ရှင် ပြဿနာကောင်းကောင်းတက်သွားမယ်”

“အဲဒါက ...”

“နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ရဲစခန်းပဲ”

“အင် ... မဟုတ်သေး”

“အချုပ်ခန်းထဲ ဝင်ချင်ရင်တော့ ဆက်လုပ်ပေါ့”

“အယ် ... အဲလိုမဟုတ်”

“ရှင်ပြောတဲ့ နွားကြီး၊ ကွဲကြီးတွေလို ရှင့်ကိုယ်ရှင်လည်း ဘာပုံ
ပေါက်နေပြီလဲလို့ မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး”

“အာ ...”

ဖုန်းက တစ်ခါတည်း ပိတ်သွားသည်။ လူလူလည်း ‘အင်’ ပြီး
‘အယ်’ ရက် ‘အူ’ ထွက်သွား၏။ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ငြိမ်နေမိသေးသည်။

ဖုန်းကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်ရင်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်လာ၏
ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း မသိ။ တစ်မျိုးကြီး။

စန္ဒလင်းလင်းထွန်းဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းသော ကွဲကြီးရာဇာကို အပြစ်

၉၂ သွန်းအိမ်

ထင်ရှားစွာ သူတို့သိသူပဲ အပြစ်တင်ရမည်လား။ ဟိုကောင်မလေးကိုပဲ
ဆီထဲထွက်နေသည်ထူး မသိတော့။ တကယ့်ကို အူကြောင်ကြောင်ကြီး
ဖြစ်နေသည်။

ရန်တိုတိုင်ထားသောလက်က ခပ်တင်းတင်းဖြစ်သွားသည်။ ရင်
အထဲထဲက ခိုးလိုသူလုကလည်း အသည်းတယားယားဖြစ်လာပြီး ပါးစပ်ထဲမှ
သွားတွေဝင် ကျိန်းလာရပြီးနောက် ...

“အင်းဟာ”

ကြံရာမရသည့်အဆုံး သူ့ဖုန်းကိုသူ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ကိုက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ မှတ်ပြီလား ... အဲဒါ။ သူများကိစ္စ ဝင်လုပ်ချင်ဦး။

လူလူအကြောင်းစာစီစာကုံး

လင်းခန့်လူ (ခေါ်) လူလူသည် ဂျပေအနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဦးလင်းခန့်၊ အမိ ဒေါ်သင်းယုံတို့မှ ပွေးဖွားလာပြီး အမည်သည်ာခေါ်စရာက "လင်းခန့်လူ"

ဒေါ်သင်းယုံ ကိုယ်ဝန်စရသည်အချိန်မှာ ဦးလင်းခန့်က "လင်းခန့်...လူဖြစ်ပြီကွ" ဟု

အော်သည်ကို အစွဲပြု၍ "လင်းခန့်လူ" ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးက တစ်ဦးတည်းသော

မြတ်သူ လူလူကို မည်သို့မည်ပုံ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည် မသိ။ သူ အရွယ်ရောက်လာသည်အချိန်မှာ

အဖေအကြောင် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရလေသည်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေက

သူ့ကို "အကြောင်ကျားလူလူ" ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုကြ၏။ ထိုသို့ ခေါ်ဝေါ်ရလောက်အောင်လည်း

သူ့အတွေးအခေါ် အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေက အပြီးအမောက် မတည်ချေ။ သူ့ကိုယ်သူ

အိမ်ထဲမှာ မသိသူတွေအဖို့တော့ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ တစ်ရက်မှာ

(၁၆) နာရီသာ ထိုသို့ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ (ကျန်သည့် (၈) နာရီက အိပ်ချိန်ကို။)

စကားပြောလျှင် အပြီးအမောက်မတည်။

လမ်းလျှောက်လျှင် ခလုတ်တိုက်၏။

ထိုင်နေလျှင် နာခေါင်းထိပ်ကို ပွတ်တတ်သည်။

စဉ်းစားလျှင် မျက်လုံးနှစ်လုံးက အလယ်မှာစု၏။

သူ့များတွေရယ်လျှင် သူက ရုပ်တည်ကြီးနှင့် အားလုံးရယ်ပြီးမှ သူ့အတွေးနှင့်သူ

ရယ်ချင် ရယ်တတ်သည်။ အကုန်လုံး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရသည်။

ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိသည့် သူငွေသားမို့ အားလုံးကလည်း ချစ်

ကြပါသည်။ ခက်တာက...အဲ... ခက်တာက သူ့ အူကြောင်ကျားသမျှ အပေါင်းအသင်းတွေအားလုံး

မှာ ခက်နေရသည်။

ဒီတော့... သူတို့အားလုံးမှာ တိုင်ပတ်စရာတွေ ဖြစ်လာသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

(၂)

“ဗုဒ္ဓေါ”

မျက်စိရှေ့မှ မြင်ကွင်းကြောင့် သူမ ကြောင်အအဖြစ်သွားရသည်။
ပါးစပ်အဟောင်းသားလည်း ဖြစ်သွားရ၏။ အရှေ့ကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူမ
တို့ကို ကြည့်မနေပါ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အလယ်မှာစုပြီး ဖုန်းကို သွားနှင့်
ကိုက်နေလေသည်။

စားစရာဟု ထင်နေသလားမသိ။ ကိုက်ထားပုံကတော့ ထိုသို့ပင်
ဖြစ်နေသည်။ (အူကြောင်ကြောင်လူလူဆိုတာကို ကြားဖြတ်ဝင်မပြောတော့
ပါ။)

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဝိုင်းမှာ သူမတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို သတိထား
မိပုံ မပေါ်။ သူ့ဘာသာသူ ဖုန်းကိုကိုက်ရင်း အရသာခံနေလေသည်။ ဒီနေရာ
မှာ သူမတို့ဆိုတာကို ကြားဖြတ်ရှင်းရမည်။ သူမနှင့်အတူပါလာသူက သူ
သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ သူကြီးချင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ချင်းတော့
ချင်းဖြစ်သည်။ ချင်းလူမျိုး ...။

ပြီးတော့ နောက်မှာက 'ပြောင်' ဆိုတာက ပါသေးသည်။ ဘယ်နှာ

ကြီးမှန်း မသိ။

ထိုသို့ 'ပြောင်' နေသော ချင်းကြီးက အတင်းလိုက်၍ စကားပြော သဖြင့် လူရှိနေသော ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချင်းကြီးက ချစ်စကား ပြောလာသည်ကိုး။

ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်းပဲ ထိုဝိုင်းမှာထိုင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏အပြုအမူ ကြောင့် သူမသာမက ချင်းပြောင်ကြီးပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

အထက်က ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဖုန်းစားနေသည်ကိုး။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ချင်းပြောင်ကြီး ပြူးသွားသည် (မျက်လုံး)။

ထိုအခါမှ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူမတို့ကို သတိထားမိပုံရသွားပြီး ပြူးသွားလေသည် (မျက်လုံးပါပဲ)။

ထိုသို့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပြူးကြပြီးမှ နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်း ပြီးသွားကြသည် (ပါးစပ်)။

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး ဖုန်းကိုက်ထားလျက် ချက်ချင်းရယ်ရယ်ပြ၏။

“အဟီး”

“အဟီး .. ဟီး”

ချင်းပြောင်ကြီးကလည်း ဘုမသိဘမသိ လိုက်ရယ်သည်။ ချင်းလို ချစ်တော့လည်း 'အဟီး' ဟုပဲ ထွက်ပါသည်။ ထိုသို့ နှစ်ယောက်သား ထောပ 'ပြူး'၊ ဒုတိယ 'ပြ' ပြီး တတိယ 'ဟီး' ကြပြီးမှ စတုတ္ထ ... သူမ ဆက်သို့လှည့်ကာ ...

“အဟီး .. ဟီး”

“အဟီး”

'ဟီး' ကြပြန်သေးသည်။ သူမ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားရင်း ခြေ ... အူယားသွားရသည်။

အူယားလျှင် ပါးစပ်နှင့်သာ ကုတ်ရသည့် ထုံးစံကြောင့် ...

“အဟိ .. ခိ .. ခိ”

ထိန်းလိုက်သည့်ကြားက ရယ်လိုက်မိသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ချင်းပြောင်ကြီးတို့ကလည်း ...

“ဟီး .. ဟီး .. ဟီး .. ဟီး”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ရယ်ကြပြန်သည်။ ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိပါ။ ရယ်ရသည်မှာလည်း အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဝေဝေါင်းရား”

“ဟင်”

ချင်းပြောင်ကြီး ကြောင်သွားသည်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လည်း ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ မထုတ်ရသေးသော ဖုန်းကို သတိရသွားပုံဖြင့် ကပျာကယာထုတ်ပြီး ...

“အဟဲ ... နေကောင်းလာလို့ မေးတာပါ”

“ဪ ... ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်”

ချင်းပြောင်ကြီးက ပါးစပ်ကလည်း ပြောပြီး ခေါင်းကလည်း ညိတ်သည်။

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ချင်းပြောင်ကြီးနှင့်အပြိုင် ခေါင်းတညိတ် ညိတ်လုပ်ကာ ...

“ကောင်းရင် ကောင်းပါတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ကောင်းရင် ကောင်းပါတယ်လို့”

“ဪ ... အင်း ... အင်း”

ချင်းပြောင်ကြီး ဘာပြောရမည်မသိဖြစ်သွားသည်။ ‘နေကောင်း’

တယ်' ဆိုမှ 'ကောင်းရင် ကောင်းတယ်' ဆိုခြင်းကြောင့် ချင်းကြီး တိုင်ပတ် သွားသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်ပတ်သည်အထိမ်းအမှတ်အနေနှင့် သူ့ခေါင်းကို သူကုတ်လေသည်။ မည်သူမှမခိုင်းရဘဲ သူ့လက်နှင့်သူကုတ်သဖြင့် မည်သူမှ ထည်း လိုက်မဆွဲကြချေ။

သူမ ဘေးကနေကြည့်ရင်း ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် အနား ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်ကို ကော်ဖီမှာရန် ပြင်လိုက်၏။

“မှာချင်မှာလေ”

“ဟင်”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကြောင့် သူမ တွန့်သွားရသည်။

သူမ ထိုသို့ဖြစ်သွားစဉ်မှာပဲ ထိုဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ထပ်ပြောလာ သည်။

“မှာချင် မှာလေ”

ပြောပုံက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကပဲ သူ့ဆီက ကပ်ရပ်စား သောက်နေရတာလိုလို။

အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားမိသော်လည်း မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်ဘဲ စားပွဲထိုးလေးကိုသာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မောင်လေး... မမကို ပလိန်းတစ်ခွက်”

“ဟုတ်... ဒါပဲလား အစ်မ”

“ဒါပဲ”

ချင်းကြီး ပွန်ရှမ်းပြောင်ကလည်း သူမ မှာသည့်အတိုင်း လိုက်မှာ သည်။

“ညီလေး... အစ်ကိုကိုပါ တစ်ခွက်ကွာ”

“ဟုတ်... အစ်ကိုကြီး ပြီးတော့ရော”

“နို့... နို့”

“ဗျာ”

“အစ်ကို့ကို နို့ထည့်မယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ကော်ဖီထဲကို နို့ထည့်မယ်လို့ပြောတာ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဖုန်းစားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘာတွေတွေးနေသည်မသိ။ သူ့ဖုန်းကို သူ ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ချင်းကြီး ပွန်ရှမ်းပြောင်က အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်တမ်းယူသည်။

“သူကလေး... ကိုပွန်ရှမ်းပြောင်ကတော့ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“အစကတည်းကကို မှားနေတာ”

“ဟင်”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က ‘သူကလေး’ ဟု ခေါ်ဝေါ်သော သူမက ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဖုန်းစားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ထိုဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဖုန်းကို သူကြည့်ရင်း စကားပြောနေ၏။

“ဘယ်လိုမှကို ဟုတ်ကိုမဟုတ်တာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဆီမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ပြီး ...

“ကိုပွန်ရှမ်းကိုရော သူကလေးက ဘယ်လိုသဘောထားလဲဟင်”

“နာဘူးပဲ ထင်မှာပေါ့”

“ဟင်”

ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း သူမက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ချင်းကြီး ပွန်ရှမ်းပြောင်၏မျက်နှာက ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ထူည့်သွားသည်။

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူ့ဖုန်းကို သူ့ကြည့်ရင်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ထုပ်နေ၏။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်လည်း နှာခေါင်းကြီးပွသွားသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ရင်း ရှုတင်းတင်းဖြစ်သွားလေ၏။

(အမှန်ကတော့ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေရသော လူလူက သူ့အတွေးနှင့်သူ စကားပြောမိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းမှားဆက်မိသောကိစ္စကို မကျေချမ်းဖြစ်ပြီး သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။)

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က သက်ပြင်းကို အံ့ကြိတ်၍ချသည်။ သူထိုသို့ဖြစ်သွားစဉ်မှာပဲ အရှေ့မှ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က နှာခေါင်းထိပ်ကို လက်နှင့် ခွတ်ပြနေသဖြင့် ချင်းကြီးမျက်နှာက အမှန်တကယ်ပင် တင်းတင်းကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

(လူလူက သူ့အကျင့်အတိုင်း နှာခေါင်းထိပ်ကို ပွတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်ကတော့ သူ့ကို 'နှာဘူး' ဟု လုပ်ပြသည်မှာပဲ ထင်သွားလေသည်။)

“ခူး... ”

ချင်းကြီး ပွန်ရှမ်းပြောင်၏ နှာခေါင်းဘီးပေါက်သံဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ စားပွဲထိုးလေးက အနားရောက်လာသည်။

“အစ်မ... ကော်ဖီ”

“အေး အေး... ချထားလိုက်”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က သူမကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ သေသေချာချာထပ်ကြည့်ကာ...

“ဟင်... နို့တွေနဲ့”

“ရှင်”

“နို့တွေနဲ့လို့”

“ဘာပြောတယ်”

“နို့လေ ... နို့ ... နို့”

“ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောနေသည်ကြောင့် သူမ ရှက်ဒေါသပေါက်ကွဲ

သွားရသည်။

“ရှင်ကို ပါမောက္ခနဲ့ တိုင်မယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နို့ကိုပြောတာ”

“ရှင် ... ပြောလေ ကဲလေပါလား”

“ဟင် ... နို့ကိုပြောတာပဲ၊ ကဲရတယ်ရှိသေး”

“ဘာ”

“နို့တွေ့လို့ နို့ပြောတဲ့ဟာ”

“ရှင် ... ရှင်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မသိဘဲနဲ့၊ ကျွန်တော်က တွေ့လို့ပြောတဲ့

ဟာ”

“ရှင့်ပါးစပ် အခုပိတ်”

“ဟင် ... ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါ နို့မဟုတ်ရင် ဘာတုန်းဗျ ... ကဲ”

“ဟင်”

အရှေ့တိုးကာ ထိုးပြလိုက်သော လက်ညှိုးကြောင့် သူမ ဒေါသက ခွေလိပ်ကျသွားရသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ကော်ဖီခွက်ကို ထိုးပြနေခြင်းဖြစ်၏။ ကော်ဖီထုပ် ဖောက်မထည့်ရသေးသော ခွက်ထဲမှာ နို့ရောင်တွေ ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေသည်။ အိုး ... လက်စသတ်တော့ ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ကို စားပွဲထိုးကောင်လေးက ခွက်ချင်းမှား ချသွားတယ်၊ အဲဒါကိုပြောတာ”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ထိုသို့ပြောရင်းနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ သူမလည်း မည်သို့မည်ပုံပြောရတော့မည်ကို မသိတော့။ ခွက်ဘဲ သူမရှေ့

ထည့်တည့်မှာ ရှိနေသည်ကြောင့် ထိုသို့ထင်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က သူမကိုမကြည့်။ မကျေနပ်သလိုမျက်နှာနှင့်
အကြည့်လွှဲထားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ သူကလေးရဲ့... ခွက်ချင်းမှားနေတယ်”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က ခွက်ချင်းလဲသည်။ သူ့နို့ကို သူ ယူသွား
ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမ၏... အဲ... သူမ၏ခွက်ကလည်း သူမရှေ့
ဆောက်နေပြီဖြစ်သည်။

သူမ အမှန်တကယ်ပင် မျက်နှာအထားရခက်သွား၏။ သို့သော်
ထည့် မျက်နှာက ဤနေရာမှလွဲပြီး တခြားမှာ သွားထား၍မရချေ။ ဘေးလူ
တွေ စပ်စပ်စုစုလုပ်မနေ၍သာ တော်သေးသည်ဟု ပြောရမည်။ မနေတတ်
ထိုင်တတ်ဖြစ်သွားရသည်ကတော့ အမှန်။

“သူကလေး... သောက်လေ”

“ရှင်”

“ရေနွေးတွေ အေးကုန်မယ် သူကလေးရဲ့”

“ဪ... အင်း”

“ကိုပွန်ရှမ်း ဖျော်ပေးရမလားဟင်”

“ရတယ်... ရတယ်”

ခြေအကောင်း၊ လက်အကောင်းကြီးဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ
ချစ်လိုက်သည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်ကတော့ သူမ ခြေအကျိုး၊ လက်
အကျိုးဖြစ်နေလျှင်ပင် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပွေ့ချီထားမည့်သဘောမှာ ရှိနေ
သည်။ လောလောဆယ်တော့ ကော်ဖီဖျော်ရ၍ သူမကို ပါးစပ်နှင့် ဖျော်ရန်
ပြောစားသည်။

“တကယ်တော့ သူကလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုပွန်ရှမ်းအဖြစ်က လေမှာပျံနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လေး”

၂၂ သွန်းဆစ်

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားကားကြီး ဖြစ်နေမည်ထင်သည်။

“ရပ်တန့်လို့မရတဲ့ အင်အားတွေနဲ့ သူကလေးဆီ ပျံသန်းခဲ့တာပါ”

“ဪ... အင်း... အင်း”

“ကိုပွန်ရှမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ရပ်တန့်ပစ်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူမှဝင်ပြီး ရပ်တန့်ပေးလို့လည်း မရဘူး”

ကော်ဖီခုံလိုက်၍ ‘ဟုတ်ကဲ့’ တစ်လုံး သက်သာသွားသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် ရပ်တန့်လို့မရဘူးလည်းဆိုရင် လုံးဝရပ်

တန့်လို့ မရပါဘူး”

Rဇာနည်၏သီချင်းအတိုင်း ‘ရပ်တန့်မရဘူး’ ဟု ထဆိုဦးမည် ထင်ရသည်။ ထိုလောက် ရပ်တန့်မရလျှင်တော့ ဘရိတ်ပေါက်လာသည်ပဲ ဖြစ်မည်။ ဝင်တိုက်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရသေး၏။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် ကတော့ အမှန်ပင် ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်တိုက်ချင်နေသည့်ပုံစံဖြင့် ...

“သူကလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်တော့ ကိုပွန်ရှမ်းရဲ့အဖြစ်ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင်တဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ ကူးခတ်နေရသူပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ညစ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ‘နေက္က’ ဟု ထင်နေသလားမဆို နိုင်။ သူမကတော့ ‘မေခလာနတ်သမီး’ မလုပ်နိုင်ပါ။ ဘာတွေပြောနေကြနဲ့ လည်း မသိ။ သူမက မသိသော်လည်း အရှေ့မှ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သတိထားမိပုံရသည်။ ခေါင်းလှည့်လာကာ ချင်းပြောင်ကြီးကို ကြည့်နေ၏။

“အဲဒါပါပဲ သူကလေးရယ်”

“ရှင်”

“အဲဒါပါပဲလို့”

“ဪ”

“ကိုပွန်ရှမ်း ခံစားချက်တွေကို ပြောပြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါပါပဲကွယ်”

“ဪ ... အင်း အင်း ... ဟုတ်ကဲ့”

ဘာမှန်းကိုမသိချေ။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်၏မျက်နှာကတော့ လင်း
ထင်းဝင်းဝင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူမကတော့ အမှန်ပင်စိတ်ညစ်နေရ၏။

“ဒါဆို ကိုပွန်ရှမ်းရဲ့ ခံစားချက်တွေကို သူကလေး နားလည်တယ်
ပေါ့”

“ဟင်”

“ကိုပွန်ရှမ်းရဲ့ဆိပ်ကမ်းကလေးက ကိုပွန်ရှမ်းကို ဆိုက်ကပ်ခွင့်ပြု
လိုက်ပြီပေါ့”

“အဲ”

ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိချေ။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်ကတော့
သူမကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်လာ၏။ ပြီးတော့လည်း ...

“ဒါဆို ... သူကလေးရဲ့သဘောထားက ကိုပွန်ရှမ်းအပေါ်မှာ
ဘယ်လိုမျိုး ... မျိုး”

“ဘူး ... ထွား ဟား ဟား ...”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် ဆန့်တင်ငင်ဖြစ်သွားလေသည်။
ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ပြောနေချိန်မှာ ထွက်လာသော ထိုအသံကြီး

ကြောင့် လန့်သွားပုံလည်းရ၏။

အသံက ရယ်သံကြီးဖြစ်သည်။ သမိန်ပေါသွပ်ကာတွန်းစာအုပ်ထဲမှ
အာတ်ကောင်တွေ၏ရယ်သံမျိုးဖြစ်၏။

‘ဘူး ... ထွား ဟား ဟား ...’ ဆိုသည့် အသံကြီး၏အ
နောက်မှာ ‘ငဲ့လျောင်း ... ငဲ့လျောင်း’ ဆိုတာက ပါလာသေးသည်။

သူမက ထိုသို့ထရယ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူမလည်း ရုတ်တရက်
မို့ ကြောင်အအဖြစ်သွားရသည်။ ထိုရယ်သံကြီးက အခြားဝိုင်းမှ ထွက်လာ
သည်လည်း မဟုတ်ချေ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ...

‘ဖေ’ခနဲ မပြည်ရုံတမယ်ပင် ...။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်၏ခေါင်း
က ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က သူမတို့ကို
ကြည့်နေ၏။ စားခွဲပေါ်မှ သူ့ဖုန်းကိုသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကြည့်နေ၏။

“ညှင်း ... ညှင်း ... ညှင်း ... ညှင်း ... သိပ်အံ့ဩသွား
သလား”

အသံက ထိုဖုန်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း ဖုန်းကိုင်လိုက်
စမ်း”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ သူမ
ကိုယ်တိုင်လည်း ထပ်ပြီး ကြောင်အအဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်နှယ် ...

“ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကြောက်သွားပြီပေါ့ ...
ညှင်း ညှင်း ညှင်း”

ဗုဒ္ဓေါ။ တစ်ခါမှပင် မကြားဖူးချေ။ ဖုန်း Ring Tone က ကြံကြံဖန်
ဖန်။ ထပ်ထွက်လာသေးသည်။

“အေး ... မင်း အခု ကိုင်ချင်ကိုင်နော်၊ ပြီးတော့မှ ... ငါ
ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ကိုင်ချင်ရင် အခုကိုင်၊ မကိုင်ချင်ရင် လုံးဝမကိုင်
နဲ့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ... ကိုင်ချင်သလို၊ မကိုင်ချင်သလိုလိုနဲ့
ကိုင်မယ့်ဥစ္စာကို မကိုင်တော့ဘူးလို့လို့၊ မကိုင်မယ့်ဥစ္စာကို ကိုင်
တော့မလိုလိုနဲ့ ကိုင်ချင်သလို မကိုင်ချင်သလိုပုံစံရှမ်းလုပ်ပြီး ကိုင်

ထိုလို မကိုင်မလိုလိုလုပ်လာရင်တော့ ငါက ပြန်ကိုင်လိုက်မှာ
နော်”

ဘုရားရေ...။ ငိုရမလို ရယ်ရမလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။
“ဟီး ဟီး ဟီး”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ထရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်း
ပြောင် ပါးစပ်အဟောင်းကြီးဖြစ်နေရာက ပါးစပ်အအိုကြီးဖြစ်သွား၏။ (ပါး
စပ်အဟောင်းသားဖြစ်သည်ထက် ပို၍အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။)

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...
“အေး... ရာဇာ ပြော”

“.....”

“အကုန်တလွဲချည်းပဲဖြစ်ကုန်လို့”
“.....”

“အေးလေ”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က သက်ပြင်းချပြီး သူမဘက် ပြန်လှည့်လာ
သည်။ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်လိုက်ပြီးမှ...။

“သူကလေးရယ်”

“ရှင်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူကလေးရဲ့သဘောထားက ကိုပွန်ရှမ်းအပေါ်မှာ
ဘယ်လိုမျိုး”

“နွားကြီးရာ... ဒါတောင်မှ မင်းမသိဘူးလား”

“ဟင်”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် ခါးမတ်သွားသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဘက်သို့
ဖုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“အေးလေ... မင်းပြောကတည်းက မှားတာနေမှာပေါ့”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ဖက်လှည့်ကာ ဖုန်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

၂၆ သွန်းဆစ်

သူတို့ကိုမကြည့်။

“မင်းမှားတာ ဖြစ်မှာပါဆို”

“.....”

“အေး... ပြောလေ”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် သက်ပြင်းထပ်ချပြီး သူမဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။ မချီတရိပုံစံနှင့် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ -

“ဪ... သူကလေးရယ်”

“ရှင်... ဟုတ်ကဲ့”

သူမမှာလည်း မသက်သာပါ။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်နှင့် ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ရင်း ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့ဖြစ်နေရသည်။

“ဪ... သူကလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုပွန်ရှမ်းကလေး... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူကလေးကသာ ကိုပွန်ရှမ်းအပေါ် ပြန်ပြီးမေတ္တာထားနိုင်မယ်ဆိုရင်လေ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကိုကွာ”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူမလည်း ရယ်ချင်သွားမိ၏။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်၏အသံက ကြားဖြတ်ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အံ့ကိုသာ တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“သူကလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူကလေးကိုလေ”

ပြောမလိုဟန်ပြင်ပြီးမှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတလှူ

လှုပ်ဖြစ်နေပြီးမှ အံကိုထပ်ကြိတ်ကာ ...

“ကိုပွန်ရှမ်းကလေး”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ” (ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်၏အသံ)

“သူကလေးကို စမြင်ကတည်းကပဲ”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့မယ်”

“နုလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး”

“သေတော့မလို့လား”

“ရင်ထဲက အချစ်စိတ်တွေ နိုးကြွ”

“ပြောစမ်း ပေါက်ကရတွေ”

ချင်းကြီး ပွန်ရှမ်းပြောင်က အသက်ကို မျှင်း၍ရှုလိုက်သည်။ သူ့

ဝှံကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ချက်ချင်း ငိုချလိုက်တော့မည်လို ဖြစ်နေသည်။

ဆက်တော့ ပြောရှာ၏။

“ပန်းတစ်ပွင့်လို နုနယ်တဲ့ ကိုပွန်ရှမ်းရဲ့နုလုံးသားလေးဟာ”

“ပေါတောတောနဲ့”

“တဖြည်းဖြည်း ဘဝပြောင်းသွားရသလိုမျိုး”

“ခွေးလုံးလုံးဖြစ်ရောပဲ”

“ဘာကွ”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် လှည့်အော်တော့သည်။ အသံက ငိုသံကြီး

ဖြစ်နေသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

ပြီး ... တွေတွေကြီးကြည့်နေသော ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်ကို အံ့ဩသလို

ကြည့်ကာ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားရင်း ...

“အဲလိုသဘောမျိုး အပြောခံလိုက်ရတာကွာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ

မင်း စဉ်းစားကြည့်”

သူ့ဟာသူ ဖုန်းဆက်ပြောနေသည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် ဖုတ်

ဖုတ်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၀ သွန်းသစ်

“ဒိ ... အဟိ”

မနေနိုင်၍သာ ကျိတ်ရယ်လိုက်ရသည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်ကို တော့ သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ခမျာ အတော့်ကို ဆိုနှင့်ကြေ ကွဲသွားပုံရသည်။ ခေါင်းကြိုငုံ့ထားရင်း ...

“ရက်စက်လိုက်တာ သူကလေးရယ်”

ဘာမှမဆိုင်ပါ။ အမှန်တကယ် သူ့ကိုရက်စက်သူက အရှေ့မှ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဒင်း၏စကားတွေက တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်နိုင်လွန်းလှ ၏။

“ကိုပွန်ရှမ်း သွားဦးမယ် သူကလေးရယ်”

ကြေကွဲဆို့နှင့်သောအသံနှင့်ပြောရင်း ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်က မတ် တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ တစ်စက်မှမသောက်ရသေးသော သူ့ ကော်ဖီခွက်ကိုမြင်ကာ နှမြောတသဖြစ်သွားပုံရသည်။ ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ် တင်၍ လက်က ကော်ဖီခွက်ဆီ ဆိုက်ရောက်သွား၏။ ထို့နောက်မတော့ ‘ဂလု ... ဂလု’ ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ ကော်ဖီကို အပြောင်ရှင်း၍ ထွက် သွားတော့သည်။ အပြတ်အသတ်ကို ကြေကွဲသွားပုံရလေသည်။

“ဟင် ... ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးရော”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က လှည့်လာပြီး မေး၏။ ဖုန်းပြောပြီးပြီထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကလည်း ဖွင့်ပြောရတော့သည်။

“ပြန်သွားပြီ”

“ဟင် ... ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီ”

“သူက ဘာလို့ပြန်သွားတာတုန်း”

“ဟင် ... ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ၊ ပြန်ချင်လို့ ပြန်တာပေါ့”

အူကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က ခေါင်း ကုတ်ရင်း ...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချင်တာလဲ”

“ဟင် ... ပြန်ချင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချင်ရမှာလဲ၊ ပြန်ချင်လို့

ဝေပေါ့”

“အာ ... မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ”

“ပြန်ချင်တာတော့ ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ဘာကမဟုတ်တာလဲ”

“ပြန်သွားတာလေ”

“ဟင် ... ပြန်ချင်လို့ ပြန်သွားတာပေါ့၊ ရှင်းနေတာပဲကို”

“အဲလိုကြီးလား”

“အဲလိုကြီး”

“ဟင် ... ဒါနဲ့များ”

“ဟွန် ... ဘာတုန်း”

သူမ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မိသလို ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူ့

ခေါင်းကိုသူ လက်နှင့်ကုတ်သည်။

“ဆိုလိုတဲ့သဘောကဗျာ ... ဥပမာပြောရရင်”

ဥပမာနှင့် ချီလာသည်။

“ဥပမာဗျာ ... ဟိုဒင်း”

ဘယ်ဒင်းလဲတော့ မသိ။ ‘ဥပမာ’ ကတော့ ခေါင်းကို လက်နှင့်

ကုတ်နေသည်ကိုပဲ မြင်နေရသည်။ ခေါင်းကို လက်နှင့်ကုတ်တာလား။

လက်ကို ခေါင်းနှင့်ကုတ်တာလားပင် မကျွဲပြားချင်တော့။ ထိုသို့ခေါင်းကုတ်

၍ နှစ်ထောင်းအားရတော့မှ -

“ကျွန်တော် ဖုန်းပြောနေတုန်း သူ တစ်ခုခုလှမ်းပြောတယ်မဟုတ်

လား”

“မပြောပါဘူး”

“ဟင် ... မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

“ပြောတယ်ထင်တယ်”

“မပြောပါဘူး”

“ပြောတယ်ထင်တယ်ဗျာ”

“မပြောပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို မပြောဘူးပေါ့”

“အင်း ... ပြောတယ်၊ ဟင် ... မှားကုန်ပါပြီ၊ ဒီမှာ ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဆူဆူအောင့်အောင့်ပင် ပြောမိတော့သည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ စကားပြောရတာ ဘာကြီးမှန်းကိုမသိချေ။ တစ်ခုခုလွဲနေသလိုလိုဖြစ်နေသည်။ အူတီအူကြောင်နှင့် ...။

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်လည်း ငြိမ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“အံမယ် ... အံမယ် ... ဒါက ဘာသဘောလဲ”

“ဖုန်းပိတ်ထားလို့ ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့”

အာကျယ်အာကျယ်နှင့် ရောက်လာသူနှစ်ယောက်က ... ‘ဖြူဖြူ သန့်’ နှင့် ‘ထွေးထွေး’တို့ ဖြစ်သည်။ ပြောရင်းပင် ထိုင်လည်းထိုင်ပြီး သူမကိုကြည့်၍ ...

“ကဲ ... လင်းစမ်းပါဦး”

မျက်နှာထိ မျက်နှာထားတွေနှင့် ပြောလာကြသည်။

“ငါက ဘာကိုလင်းရမှာလဲ”

“ဒီကိစ္စလေ”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ”

“အိုက်တင်က ကောင်းနေပြန်ပါပြီ”

“ဘာတုန်း”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ လအမ နှစ်ယောက်က ဘာတွေမေးနေပြန်သည်မသိ။

“ဘာလဲဟ ... နင်တို့ကလည်း”

“ငါတို့က ... ငါတို့လေ ... အဟိ”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေက မချိုမချင်ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာ တွေ နန့်ကြောထလာကြသည်မသိ။ ထို့ကြောင့် ဘုဆတ်ဆတ်နှင့်ပဲ ...

“နင်တို့က ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ငါတို့က ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ၊ ဖြစ်နေတာက”

“ဘူး ... ထွား ဟား ဟား”

“မုန့်ဖက်ထုပ်”

“ဆပ်ပြာမှုန့်”

လအမတွေ လန့်သွားကြသည်။ (အောက်ကမြင့်ကို သေသေချာချာ ခတ်ပါ) ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဖုန်းကို ခပ်သွက်သွက် ဝင် လှမ်းယူကာ ...

“ဟယ်လို ... အဟမ် ... အေးအေး ... ဒါဆို အခုပဲ လာခဲ့မယ် ... ဒါပဲ”

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ...

“သွားတော့မယ်နော်”

“ဟင်”

“သွားတော့မယ်လို့”

အရေးထဲ ဒင်းက နှုတ်ဆက်နေသေးသည်။ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခိုင်ညီတ်ပြလိုက်တော့မှ ထွက်သွား၏။ ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာတော့ တရုတ် ဗြူဖြူသန့်က သူ့မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို အတင်းပြူးကာ ကြည့်

“အယ်”

“ငါတို့ကပဲ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့”

“အို”

↳

“ဪ... သူသူ ... သူသူ ... ခုတော့လည်း နင် အူရပြီပေါ့”

သူသူအကြောင်းစာစီစာကုံး

သူသူ (ခေါ်) သင်္ချာသည် အင်္ဂလိပ်စာနောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဖ ဦးမြတ်လေး၊ အမိ ဒေါ်ပယ်ဖြူတို့မှ မွေးဖွားလာ၍ အမည်သည်ခေါ်ရာက "သင်္ချာ" ချုပ် ဖြစ်သွားရသည်။ (အဖေ၊ အမေ နာမည်တွေက ပန်းနာမည်တွေကိုး)

တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်၍ မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူတို့ကို သူငယ်ချင်းတွေလို ယော်တတ်သည်။ နွဲ့ဆိုဆိုခြင်းဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကို ရင်းနှီးဆင်မင်သလောက် ဆရာမလည်း လုပ်တတ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပဲ အားလုံး၏ချစ်ခင်မှုကို ရထားသူပီပီ အရွယ် ရောက်ကြီးပြင်းလာသောအခါတွင်လည်း လှတီးလှတလေးဖြစ်နေသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ခွတီးခွကုလေးတွေ လုပ်တတ်၏။ ဥပမာ... သူကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သူရည်းစားမရှိပါဘဲ သူငယ်ချင်း မတွေ့အချစ်ရေးကိစ္စများမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဆရာမကြီးလုပ်ကာ ချုပ်ချယ်တာမျိုး...

တစ်ခါတလေမှာ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တာမျိုး သူကိုယ်သူမှလွဲ၍ ယောက်ျားလေးတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတာမျိုး... စသဖြင့် စသဖြင့်လေးတွေလည်း ရှိသေးသည်။

လှပ၊ ခေတ်မီ ပိုက်ဆံလည်းရှိသော သူငွေသမီးလေးမို့ အားလုံးကလည်း ချစ်ကြပါသည်။ ခက်တာက... သူစိတ်မထင်၍ ဂလန်တိုက်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေမှာ ခွကုနေရသည်။

ဒီတော့ အားလုံးမှာ စဉ်းစားစရာတွေ ပြစ်လာကြသည်။

ထိုကြောင့် အားလုံးကလည်း စဉ်းစားကြပါသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်တပေ

(၃)

“ဇော်ဇော်ထွဋ်၊ မျိုးမင်းဝင်း၊ ယမင်း၊ ဝေသော်၊ စိုးမင်းမြင့်၊ ဇင်
မောင်ဦး၊ ဖြိုးထိုက်အောင်၊ တင်နီလာဝင်း၊ သုံးသုံး၊ ဝတ်ပုံနှင်း၊ အရှည်ကြီး၊
ဦးတော့ ...”

“တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့ လူလူရာ၊ မင်းဖုန်းက ဒီလောက်
ထောင် အငှားလိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဒါတောင်မှ မင်းနဲ့ မင်းမင်းထွေး မပါသေးဘူး”

ရာဇာနှင့်မင်းမင်းထွေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍
ဆော့ပူပူကြသည်။ ပြဿနာကို ပြဿနာမှန်း မသိခင်ကတော့ ပြဿနာ
သည် ပြဿနာမဟုတ်သေး။ ပြဿနာကို ပြဿနာမှန်း သိသည့်အချိန်မှာ
တော့ ထိုပြဿနာကို ကျွဲကြီးရာဇာခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်သည်။ ကိုယ်က
ဆီမဆိုင် ခံထားရသည်ကိုး။

ရာဇာက ကျွဲလိုမည်းနေသော သူ့လက်ကြီးနှင့် ခေါင်းကို တခြား
ခြားကုတ်သည်။

“ငါးကြိမ်တောင် ဖုန်းမှားတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာ ပဲကွ”

“အေးလေ ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

လူလူက ရာဇာ (ခေါ်) ကွဲကြီးနှင့် မင်းမင်းထွေး (ခေါ်) နွားကြီးတို့ ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်မိရင်း ...

“ဒါတော့ ... မင်းတို့ပြောမှလား တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ရဲ့၊ စဉ်းစား မရလို့ မင်းတို့ကို ပြောနေတာပေါ့၊ ဖုန်းရီကော့ဒ်ထဲမှာလည်း ရှာပြီးပြီ၊ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ထားတာ မတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးပဲ မှားတာလား”

“မမှားဘူး ... ဖုန်းနံပါတ်ကို အတိအကျ ရွတ်ပြသွားတာ”

“ဒါဖြင့် ... မင်းဆက်ပြီး မင်းမေ့နေတာများလား”

နှစ်ကောင်စလုံးကို ထသာကန်ချင်မိတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ ဒါမဟုတ်ဘူး”

သူ့နှာခေါင်းကိုသူ လူလူ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ရာဇာက-

“ဪ ... မင်းက နှာခေါင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“နှာဘူးမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဪ ... မင်းက နှာဘူးမဟုတ်ဘူးကိုး”

“အေး ... ငါ နှာဘူးမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ ... မင်းက နှာဘူးမဟုတ်ပါဘူး”

ဘေးဝိုင်းက ကောင်မလေးတွေက တစ်ခါရယ်ကြသည်။ လူလူ

မျက်နှာပူသွားမိပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ချပေါက်ထိ ... ချပေါက်ရှာမလုပ်နဲ့ကွာ”

“ကပေါက်တိ ကပေါက်ရှာပါကွ ... မင်းကလည်း”

“အေး ... အဲဒီအတိုင်းပဲ ငါ စကားအကောင်းပြောနေတာနော်”

ရာဇာ မျက်နှာပိုးသတ်သွားသည်။

မင်းမင်းထွေးက ရာဇာကို မသင်္ကာသလို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းဆီကို ဖုန်းဆက်တာ မင်းအိမ်က ဖုန်းနဲ့ ဘာလို့မဆက်တာလဲ”

“ဆက်တာပဲကွ၊ ဖုန်းနံပါတ်သိတော့ သူက မကိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အပြင်ဖုန်းနဲ့ ဆက်လို့ရတာပဲ”

“ဆက်တယ်လေ ... ငါ့အသံလည်းကြားရော ဖုန်းကို ပိတ်ပိတ် သွားလို့”

“ဒါကြောင့် ... လူလူ့ကို ဆက်ခိုင်းတယ်ဆိုပါတော့”

“အေးလေ ... ငါ့အသံကြားရင် သူက စကားပြန်ပြောမှာမဟုတ် ဘူး”

“လူလူ့ကိုရော”

“သူက ခင်တယ်လေ”

“ဒါဆို ... မင်းကိုတော့ သူက တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ...”

“မင်းမင်းထွေး ... မင်း နွားစကား ပြောမလာနဲ့”

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ၊ မင်းကိုတော့ သူက စိတ်ဆိုးနေတုန်းမို့ စကား ပြန်ပြောမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဂျိုကြည့်ကြည့်ကြသည်။ တွေ့လျှင် ကျွဲတွေ၊ နွားတွေလို ဝှေ့နေ၊ ခက်နေကျဖြစ်သဖြင့် ကျွဲကြီး၊ နွားကြီးဆိုသော နာမည်တွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် လည်း မကောင်း။

ရာဇာက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပုံဖြင့် ...

“နေပါဦး ... ဟိုကောင် ဖြူးထိုက်အောင်ရော ဖုန်းယူဆက်သေး လား။ ဒီကောင်က ဒါမျိုးလုပ်တတ်တယ်”

“ဒီကောင်က ခုနလေးတင်မှ ကျောင်းကိုရောက်လာတာ ဘယ် အချိန် ဒီကောင်ဖုန်းကို ယူဆက်လို့ရမှာလဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဘာတွေ ဟုတ်နေတာလဲ”

ဦးထိုက်အောင် ဖြစ်သည်။ ဆုမွန်ကျော်ဆိုသော သူ့ရည်းစား
အဖေအဖေအဖေအဖေ ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်သည်။ ဆုမွန်ကျော်ကလည်း လူသာ
သေး၏။ ဟိုနှစ်ခုကမသေး...။ (အသံကြီးသည်၊ စိတ်ကြီးသည်။)

“ဟဲ့... လူလူ နင်က ကိုဖြိုးကို ဒေဝါကြီးလို့ခေါ်တယ်ဆို၊ အဲဒါ
ဘာသဘောနဲ့ ခေါ်တာလဲ”

တင်ပါးနှင့် ခုံပင်မထိရသေး။ ဆုမွန်ကျော်အသံက ငြိမ်နင်းလာ
သည်။

ထိုအသံကိုပင် ဖြိုးထိုက်အောင်က ချစ်စရာလေးဟု ပြောချင်ပြော
တတ်သည်။ သူ့ဘာသာသူ မူးမူးရူးရူးနှင့် ကယောင်ချောက်ချားထင်မိခြင်း
လားတော့ မပြောတတ်။

“ဟဲ့... ငါမေးနေတယ်လေ”

“အေးလေ... ဒေဝါကြီးလို့ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခေါ်တာလဲ”

“သူ့ကို မြှင့်တင်ပေးတာ”

ဆုမွန်ကျော်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး ခေါင်းကို လှုပ်သည်။

သူလှုပ်ပုံက အကြောဆွဲသလို လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်
မှန်းလည်း မသိ။ ကြည့်လိုလည်း မကောင်းချေ။ မတတ်သာ၍ အားနာပါးနာ
ကြည့်နေရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်နှင့်သာ ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ချင်သည်။

“နင်တို့ ညစ်စုတ်ပြီး ခေါ်တာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူ့ကို
မေးတော့လည်း သူက မသိဘူးတဲ့”

“မသိတာများ ပြောနေရသေးတယ်”

“ဘာ”

“မသိနေပေါ့”

မိန်းမတွေများ အစောင့်ကို ရှုပ်သည်။ ဘာမှမဟုတ်တာလေးကို
ထည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လူလူ ရည်းစားမထား
ချိန် ဖြစ်သည်။ (သူ့ဘာသာ သူ အူကြောင်ကြောင်လုပ်တာတွေကိုတော့
တွေ့။) ဆုမွန်ကျော်က ခေါင်းကို ချာလပတ်ရမ်းအောင်လှုပ်ပြီး ...

“နေလို့ရမလား ... ဒေဝါကြီးဆိုတာ ဘာလဲ၊ ငါ့ကို အခုပြော”
သူ့ကိုပြောတာလည်းမဟုတ်ဘဲ အတင်းကြီးကို သိချင်နေသည်။

ဒေဝါပဲကြီးကြီး၊ ဘာပဲကြီးကြီး သူနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။ အင်းလေ ... သမီး
ရည်းစားဆိုတော့လည်း သိချင်ရှာမှာပေါ့ဟု ဖြေတွေးလေး တွေးလိုက်ရင်း

“ဖြိုးထိုက်အောင်အဖေက သကြားစက်ပိုင်ရှင်လေ၊ အဲဒါကြောင့်
သူ့ကို ဒေဝါကြီးလို့ခေါ်တာ”

“ဘာဆိုင်လဲ”

“နင် ဟိုသီချင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ လူမင်းရာဇာ နတ်မင်းဒေဝါ
ဆိုတာ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

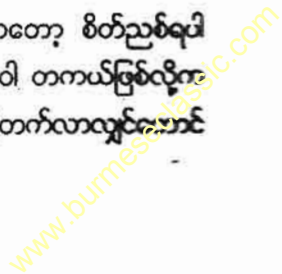
“ငါတို့သုံးယောက်နာမည်တွေကို ရွတ်ကြည့်စမ်း”

“လူလူ၊ မင်းမင်း၊ ရာဇာလေ”

“အေး ... ငါတို့က လူမင်းရာဇာဖြစ်သွားပြီ နင့်ကောင် ဘက်ပဲပြီး
တုန်းနေမှာစိုးလို့ နတ်မင်းဒေဝါဘွဲ့ကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်တာ”

“ဒီလိုလား ... ငါက သိမှမသိဘဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း နင်က
သေဆိုးလို့လဲ၊ ငါ့ ကိုဖြိုးက နတ်မင်းဒေဝါဆိုတော့ အဟိ ... အဟစ်
ချစ်စရာကြီး”

ပျော်စရာကြီးပဲ ဖြစ်ရသေးသည်။ လူလူကတော့ စိတ်ညစ်ရပါ
သည်။ သူ့ကောင် ဖြိုးထိုက်အောင်သာ နတ်မင်းဒေဝါ တကယ်ဖြစ်လို့က
တော့ သူ့ကို လှည့်ပင်ကြည့်မည်မဟုတ်ချေ။ နတ်ပြည်တက်လာလျှင်အောင်
အောင်ကန်ချဦးမည်။

“ဒါနဲ့ ... ခုနက မင်းတို့ ဘာတွေပြောပြီး ငြင်းနေကြတာလဲ”

အမှန်ကတော့ ဘာမှမငြင်းပါ။ ရှုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ညောင်
နာနာအသံကလေးနှင့် အခုမှ ဝင်မေးခော ဖြိုးထိုက်အောင်ကို ရာဇာကပဲ
ဘဝတူချမ်း စာနာထောက်ထားစွာ ရှင်းပြသည်။

စကားအဆုံးမှာ “ဟင် ... ကယ် ... အို” ဟု မည်သူမှ မလုပ်
ကြ။ လုပ်စရာလည်း မရှိချေ။ ဖြိုးထိုက်အောင်က သူ့မေးစေ့မှာမရှိသော
မှတ်ဆိတ်မွေးကို ရှိသလိုလိုပုံစံနှင့် ဟန်လုပ်ပွတ်တာ ...

“မင်းကလည်း ... လူလူ့ကိုမှ ဖုန်းဆက်ခိုင်းရတယ်လို့ ဒီကောင်
ဖုန်း ခဏခဏ မှားဆက်စာတ်တာကို သိသားနဲ့”

ရာဇာကလည်း အသံညောင်နာနာဖြင့် ...

“ဒီတစ်ခါ မှားသွားတာ ငါကွ၊ စန္ဒာဖုန်းနံပါတ်နောက်ဆုံးသုံးလုံး
ဝမ်းတူးဝမ်းကို တူးဝမ်းတူးနဲ့ မှားပြောလိုက်မိတာ”

“ဟေ ... ဒီလိုဆိုရင် ရှေ့က လေးကြိမ်ဆက်ထားတယ်ဆိုတာက”

ဖြိုးထိုက်အောင်က ရာဇာကို မသင်္ကာကြည့် ကြည့်သည်။ ရာဇာ
က ...

“ဟာ ... ငါလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဒီနေ့ လူလူ့ဖုန်းကို တစ်
ကြိမ်မှ မငှားရသေးဘူး၊ သူ့ဖုန်းက တခြားကောင်တွေဆီကိုပဲ ပါပါသွားလို့”

လူလူက ဝင်ပြီး ...

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါ စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းဆီ ဖုန်းမဆက်
ခင်အထိ ဒီကောင် ငါနဲ့အတူရှိနေတာပဲ”

“ဒါဆို”

“အဲဒီကိစ္စကို လောလောဆယ်ထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါ့ဘဝကလည်း
နံပါတ်မှန်အောင် နှိပ်ပြန်တော့လည်း မှားတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ နှိုင်းရတဲ့
ဒုက္ခက လွတ်မလဲမသိဘူး၊ ဪ ... အောင်ကြီးမြင့် ... အောင်ကြီးမြင့်”

အားလုံးကြောင်သွားကြပြီးမှ ဝါးခနဲထရယ်ကြသည်။ လူလူမှာသာ

မချိုပြီးလေးနှင့် ပြုံးနေရသည်။

ဟိုတစ်လောကဖြစ်၏။ အချင်းချင်း 'စားဖား' ဟု နာမည်ပြောင်
ခေါ်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ဖုန်းဆက်မိသည်။
ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းနံပါတ်ကို မှားနှိပ်မိလေသည်။ ဆက်တုန်းကတော့ မသိ။
ပြီးမှ သိခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းဆက်ဆက်ခြင်းမှာပဲ ပြဿနာက စတက်ပါတော့သည်။ ပြန်
ပြောရန်ပင် အတော်ခက်သောကိစ္စဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ရှေ့မျက်နှာ
ကို နောက်မှာထားပြီး ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို ပြောရပါမည်။ အမှန်က
တော့ ရှေ့မျက်နှာကို ဘယ်မှာမှ သွားထား၍မရ။ ရှေ့မှာပဲထားပြီး ပြောရ
သည်ပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့မျက်နှာကို ရှေ့မှာပဲထားပြီး ပြောသည်ဆို
လျှင် ပိုမှန်မည်လားမသိ။

ပြဿနာက ထို 'စားဖား' ပဲ ဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဖုန်း
မှားဝင်သွားသည်ကို သူမသိလိုက်။ ဖုန်းဝင်သွားတော့ 'ဟဲလို' ဆိုသည့်အသံ
ကို အရင်ဆုံးကြားရသည်။

ထို... ထို 'ဟဲလို' သံကြောင့် သူကြောင်သွားမိသည်။ အသံက
မိန်းမသံဖြစ်နေလို့ပါဗျို့။

စားဖားမှာ အစ်မတွေ၊ ဘာတွေ ရှိသည်လား သူမသိ။ သို့သော်
လည်း ကိုယ်ပြောချင်သည့် လူနာမည်ကို ပြောရသည့်ထုံးစံကြောင့် နာမည်
ပြောလိုက်ပါသည်။ ဘုရားစူး... မိုးကြိုးပစ်၊ 'စားဖားရှိလား' ဟုသာ
မေးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့သည်ကို တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးက မည်သို့မည်ပုံ ကြားသည်
မသိချေ။ အဆိုးရွားဆုံး၊ အပြင်းထန်ဆုံး ပြန်၍အပြောခံလိုက်ရပါသည်။
ရှင်းအောင်ပြောရလျှင် လူလူ အဆဲခံလိုက်ရပါသည်။ မခံစားနိုင်လောက်
အောင်ကို ပိုးစိုးပက်စက်၊ မညှာမတာ၊ နိင့်ထက်စီးနင်း၊ အတင်းကသရာ
အပြောခံလိုက်ရပါသည်။

၄၂ သွန်းသစ်

ထိုအချိန်မှစ၍ စားဖားဆီသို့ သူ နောက်ထပ်ဖုန်းမခေါ်တော့။ စားဖားကိုလည်း သူ့နာမည်ရင်းအတိုင်း “အောင်ကြီးမြင့်” ဟုသာ ခေါ်တော့သည်။ ကြောက်သွားပါပြီ စားဖားရယ် ...။

“လူလူ”

“အင်း”

ရာဇာက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေပြီးမှ ...

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့”

“ပြော ... ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စမှာ ... ဟိုကောင်မလေးဘက်က မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“မင်း ဖုန်းမှားဆက်တဲ့ကောင်မလေးလေ”

“ငါမှားဆက်တာပဲ ဖြစ်ရသေးတယ်၊ အမှန်က မင်းပြောတဲ့ နံပါတ်ကိုက မှားနေတာ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားမိလို့”

“ပြော ... ဘာလဲ”

“ငါ မင်းကို ဖုန်းနံပါတ် မှားပြောမိသလိုမျိုး သူကရော အဲလိုမှားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဘယ်လို”

“မင်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အရှေ့က လေးကြိမ်တောင် ဝင်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းဟာ မင်းဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါ ဝမ်းတူးဝမ်းကို တူးဝမ်းတူးနဲ့ မှားသလိုမျိုးလေ”

“အင်း”

လူလူ စဉ်းစားသွားရသည်။ ဘာမဟုတ်တာလေးတစ်ခုကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်သည်ဟုဆိုဆို ... သူတို့သည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆယ်

နစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ အရာရာကို စိတ်ဝင်
အောင်ကြသလို အရာရာတိုင်းကိုလည်း ထိတွေ့စမ်းသပ်ချင်ကြသော အရွယ်
များဖြစ်သည်။ အခု လူလူမှာလည်း ထိုဘာမဟုတ်တာလေးတစ်ခုကြောင့်
နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းမင်းထွေးက ...

“ကွဲကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ခြေတော့ရှိတယ် လူလူ”

ရာဇာက မင်းမင်းထွေးကို ဘုကြည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် နွားကြီး၊ ငါပြောတာက ဖြစ်နိုင်ခြေတင်မဟုတ်ဘူး

ဖြစ်ကိုဖြစ်နိုင်တာကွ”

“ငါက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“မင်း ဉာဏ်တိမ်တိမ်လေးနဲ့ ဝင်မပြောနဲ့လေ”

“ငါက ဉာဏ်တိမ်တာမဟုတ်ဘူး”

“လုံးဝကို မရှိတာမဟုတ်လား”

“မရှိတာက မင်း၊ မင်းကမှ ငတုံး”

“မင်းမှ ငတုံးအစစ်”

“မင်းက စုပါငတုံးကြီး”

ကွဲကြီး၊ နွားကြီးနှစ်ကောင် ဝှေ့ကြ၊ ခတ်ကြ ပြန်သည်။ ဒီကောင်

ကောင်က နေရင်းထိုင်ရင်းလည်း ထိုအတိုင်း အမြဲဖြစ်နေကျဖြစ်သည်။

ဘာမှလည်းမဟုတ်။

“ဟဲ့”

လူလူအစား ဆုမွန်ကျော်က ဝင်ဟန်သည်။ ပြီးမှ ...

“လူလူ”

“အေး”

“ရာဇာပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်သိလား”

“ထင်တာပဲ”

“နင့်စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို ရှင်မသွားစေချင်ဘူး
လား”

“ဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ”

“ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်လေ”

“ဟင်”

လူလူ ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ဖုန်းထပ်ဆက်လျှင် မည်သို့ဖြစ်လာမည်
တော့မသိ။

“ငါ့ကိုတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ပြောသွားတယ်ဟ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ရဲစခန်းပဲတဲ့”

“ဟင်”

“နောက်တစ်ခါထပ်ဆက်ရင်တော့ ရဲစခန်းပဲတဲ့”

“ဪ... ဒါများ၊ ရဲစခန်းဆိုတော့ ရဲစခန်းပဲပေါ့”

“ဟင်”

“ရဲစခန်းဆိုတော့လည်း ရဲစခန်းပဲလို့”

လူလူ ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး... အူကြောင်
ကြောင်နဲ့။

(၄)

စိတ်က အမှန်ပင် ညစ်ရပါသည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်ကို ပတ်
ချောင်လာခဲ့ပြီးမှ ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့သည်။
သူ့ဘာသာ ကင်နီတင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတုန်း ကရင်ကြီးက
ထိုအလျောက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သရဲကားတွေထဲကလို ဘွားခနဲ
ခေါ်လာ၏။ ဘယ်တုန်းကပဲ စောင့်ကြည့်နေသည်မသိချေ။

“သူ ဘယ်လိုသဘောထားလဲဟင် ... သူ့သဘောကိုပြောပါဦး”

ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ချင်းကြီး
ရှမ်းပြောင်လို ‘သူကလေး’ ဟုမခေါ်။ ‘သင်းပျံ့သူ’ ဆိုသော သူမနာမည်
လုံးထဲမှ ရှေ့အလုံးတွေကိုယူပြီး ‘သင်းကလေး’၊ ‘ပျံ့ကလေး’ ဟုလည်း
ခေါ်။ နောက်ဆုံးအလုံးအတိုင်း ‘သူ’ ဟုသာ တစ်လုံးတည်းခေါ်လေသည်။

“တို့သဘောကတော့ အခု တို့ပြောပြတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကို တို့က အတည်သဘောထားတာပါ”

သူ့ကိုယ်သူ 'တို့' ဟု သုံးနှုန်းသော ကရင်ကြီးဖြစ်သည်။ 'သင်းယုံ သူ့'ဟူသော သူသူမှာတော့ လောလောဆယ် 'စိတ်ညစ်သူ' ဖြစ်နေရသည်။

အခုတစ်လော မည်သို့ဖြစ်နေသည်မသိ။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင် ဈေး၊ ကရင်ကြီး စောစိုးကမော်ကပါ အတင်းလိုက်၍ တွယ်ကပ်နေကြသည်။ သူသူက ဘတ်(စ်)ကားလည်း မဟုတ်ပါ။ နံပါတ်ပြားလည်း ချိတ်မထားပါ။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့လည်း 'ဝူး...ဝူး' ဟု အသံမြည်ပြီးမသွားပါ။ ဒါကိုပင် ချင်းကြီးနှင့်ကရင်ကြီးက အတင်းလိုက်၍ တွယ်ကပ်နေကြသည်။

“သူ့ကို တို့ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သူသိတယ်နော်”

‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု စကားလိုက်ထောက်ပြန်လျှင်လည်း မကောင်းချေ။

“ဒါကတော့ ကိုစောစိုးကမော်ရယ်”

“အင်း... သူပြောကြည့်လေ၊ တို့ နားထောင်ကြည့်မယ်”

စိတ်ညစ်ရသည်။ ညစ်သော်လည်း ဆက်ပြောရ၏။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို နောက်တစ်ယောက်က သိဖို့ဆိုတာ လွယ်မှမလွယ်တာ”

ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတို ပြန်ခါပြီး ...

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် သူရယ် ... တို့ပြောမယ်”

ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်က သူမကို ရှုန်းရှုန်းလဲ့လဲ့ကြည့်၏။ ငြီး

“တို့ဆိုရင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာကို တို့ အလိုလိုသိလို့ သူ့ဆီကို တို့လာတာ”

ဖြစ်ရတယ် ... သူ့ဘာသာသူ တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေတော့များ ...။

“သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာကိုလည်း ဟိုအလို”

သိတယ်”

ကရင်ကြီး စောစိုးကမော်က စကားကိုရပ်ပြီး မျက်နှာကိုပြုံးသည်။

သူက ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်လို စကားတွေချည်း တောက်လျှောက် ပြောသည် မဟုတ်။ အမူအရာတွေလည်း လုပ်ပြသေးသည်။ ပြုံးလိုက်၊ ဆည်လိုက်၊ ရီဝေဝေကြည့်လိုက်၊ ခုံမှာအတည့်ထိုင်လိုက်၊ တစောင်းထိုင် ထိုက်၊ မနို့တရုံ ကြည့်လိုက်၊ ညှုတုတုပြုံးလိုက် ... စသဖြင့် ... စသဖြင့် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြတတ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသည်လဲတော့မသိချေ။ ကြည့်ရသူမှာတော့ အမူအရာတစ်ခါပြောင်းတိုင်း စိတ်တစ်ခါညစ်ရသည်။

အခုလည်း ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်က ညှုတုတုပြုံးပြီး မနို့တရုံ ကြည့်လာပြန်သည်။

“သူက သူ့ကြိုက်တဲ့ ကော်ဖီလေး သောက်နေမယ်ဆိုတာလည်း

သိတယ်”

“ဪ ... ဪ”

“ဒါဟာ သူ့အပေါ်မှာ တို့ထားတဲ့စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတရားကြောင့် စိတ်ကို တို့ အလိုလိုဆက်သွယ်မိပြီး သိလာရတာပဲမဟုတ်လား”

အတော်ကြီးမားသော မဟာမဟာစိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုကြီး ဖြစ် သည်။ လက်ဖျားခါ၍ အံ့ဩတကြီးလုပ်ပြရမလိုပင် ဖြစ်သွား၏။

“သူကရော တို့ကိုစိတ်ချင်းမဆက်သွယ်မိဘူးလားဟင်”

ခရာတာတာပုံစံဖြင့် မေးလေသည်။ သူ့သူ အနည်းငယ် ရယ်ချင်

ပြုံး ...

“အင်း ... ဆက်သွယ်မိသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အလိုလို သိလာတာတွေတော့ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဂယ်”

“ဂယ်ပေါ့”

‘တကယ်’ ဟု မေးကြ၊ ဖြေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်ပုံစံက ခရာတာတာမှသည် ကနွဲ့တဲတဲသို့ ပြောင်းသွား၏။ (မိန်းမဆန်သွားခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ကြည်နူးခြင်းအတိ သက် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။)

သူသူ ပြုံးမိရင်း ...

“ကိုစောစိုးကမော် အိမ်ကထွက်လာတော့ လမ်းလျှောက်ပြီးပဲ ထွက် လာတာမဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ သူရဲ့”

“ပြီးတော့ ... ကားမှတ်တိုင်ကနေ ဘတ်(စ်)ကားစီးလာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လိုက်လေ သူရယ်”

“ကားပေါ်ရောက်တော့ စပယ်ယာကို ကားခပေးသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်နေပြီ”

“တခြားခရီးသည်တွေလည်း တော်တော်များများပါလာပုံပဲ”

“လိုက်ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲလား”

“ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ခြေထောက်နဲ့ပဲ ဆင်းလာခဲ့တယ်လေ”

“ကြည့်စမ်း ... အမှန်တွေပဲ”

ခေါင်းနှင့်ရော ဆင်းချင်နေသည်လားမပြောတတ်။

“ကျောင်းထဲဝင်လာတော့ ခြေထောက်နဲ့ပဲ ဝင်လာတယ်လေ”

“သူရယ် ... ဒီလောက်တောင်ပါပဲလား”

အတင်းကြီးကို အံ့သြပြနေသည်။ ပြောပင် မပြောချင်တော့ချေ

“အခု ထိုင်နေရင်းနဲ့ကို ထပ်သိလာရတာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာလဲသူရယ် ... တို့ကိုပြောပါဦး”

“အရေးတကြီးသွားစရာရှိတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ကိုစောစိုးကမော် သတိ လာတယ်လေ”

“ဟင်”

“အခု သွားမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး သွားမလို့ ကြံနေတာမဟုတ်လား”

“ဟင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စမှမရှိ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မပြောနဲ့လေ၊ ကျွန်မတို့က စိတ်ချင်းဆက်နွယ်နေ
တယ်မဟုတ်လား”

“အဲ ... အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက
သိပ်အရေးမကြီး”

“အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျွန်မက သိတာပေါ့၊ စိတ်ချင်းဆက်နွယ်
နေတဲ့ဟာ”

“အဲ ... အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စက နောက်နေ့
ရွှေ့လို့ရ”

“ဘယ်လိုမှ ရွှေ့လို့မရဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်လေ၊ ကျွန်မ
တို့က စိတ်ချင်းဆက်နွယ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သိတာပေါ့”

“အဲ ... အင်း ... ဘယ်လိုပြော”

“အခု ... သွားမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့၊ ကျွန်မကို အားနာမနေ
ပါနဲ့ရှင်၊ သွားစရာရှိတာကိုသွားပါ”

“ဟို ... အဲ ... ဒါပေမဲ့”

“ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အဲဒီကိစ္စနဲ့ မအားတော့ဘူးမဟုတ်လား၊
နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ရှင်”

“အဲ ... ဟို”

“ကိစ္စက အရေးကြီးနေပြီလေ ... သွားတော့ သွားတော့”

“ဟင်”

“သွားတော့လို့

လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် အော်လိုက်တော့မှ ကရင်ကြီးစောစိုး
တမော် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ထပြန်သွားသည်။ သူ့အကွက်နှင့်သူ ပြန်ခံ

လိုက်ရ၍ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပုံလည်း ရ၏။ ဒီလည်လည်ကြီးဆိုတာလောက် တော့ အနည်းဆုံးဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

မတတ်နိုင်။ ဒီလိုမျိုး မလုပ်လျှင် ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်ရမည်။ အခုတော့ စိတ်ရှင်းရှင်းနှင့်ပဲ လတ်တလောအဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။

‘ခစ် .. ခစ် .. ဟိ’

‘အဟိ .. အဟစ် .. ခွစ်’

နံ့ဘေးမှထွက်လာသော ရယ်သံကြောင့် သူသူ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားမိရင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိ။ တစ်နေ့က တွေ့သော ဖုန်းစားသည် ဖုဒ္ဓိလ်ဖြစ်သည်။ ကပ်လျက်ဝိုင်းမှာ ထိုင်နေကာ သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပြနေ ၏။

“ဟဲ ဟဲ”

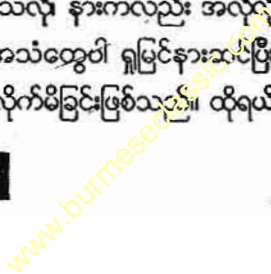
“ဘာဟဲဟဲလဲ”

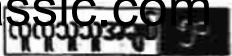
“ရယ်တာပါ”

လူလူမှာလည်း ထိုသို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ သူလည်း ထိုကောင် မလေးကို မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိပါ။ သူနှင့်စကားများတော့မလိုဖြစ်ခဲ့ သော ကောင်မလေး။ လှတီးလှတလေးဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ပင် မှတ်မိသေး သည်။

နံ့မှာထိုင်လျှင် ထိုင်ချင်းပဲ တစ်ဖက်နံ့မှ ထိုကောင်မလေးကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာရယ်မဟုတ်၊ ပျော်သလိုလိုဖြစ်သွား မိ၏။ ကောင်မလေးက သူ့ကိုမမြင်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆိုနေသည်။

ထို့ကြောင့်ပဲ မျက်စိက အလိုလိုစပ်စုမိသလို၊ နားကလည်း အလိုလို စွင့်လိုက်ပြီးဖြစ်သွားသည်။ အရပ်တွေရော၊ အသံတွေပါ ရှုမြင်နားသပ်ပြီး နောက်မှာတော့ လူလူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရယ်

သံကြောင့်ပဲ ...

“မေးနေတာလေ ... ဘာရယ်တာလဲလို့”

ကောင်မလေးက လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောလာသည်။ လူလူ

ခေါင်းကုတ်မိရင်း ...

“အဟဲ ... ဒီလိုပါပဲ လမ်းကြိုလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟို ... အဲ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ”

လူလူ ခေါင်းကုတ်မိပြန်သည်။ ကောင်မလေးပြောမှပဲ သူ့ ‘ဒီလိုပါပဲ’

ဘယ်လို ‘ဒီလိုပါပဲ’ လဲဆိုတာကို အူတူတူဖြင့် စဉ်းစားမိသည်။ ဘာမှ
အည်း ထွက်မလာချေ။

ကောင်မလေးက မျက်နှာလေးကို မှုန်တင်းတင်းလေးလုပ်ကာ

တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွားသည်။ မည်သို့မည်ပုံကြောင့်မှန်းမသိ။ လူလူ အသည်း
ဆားသွားသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ... ဒါး ... သွဲ ... ဒါ ... ဒါး ... ဒါ

သော်”

ကောင်မလေးဆီမှ ထွက်လာသော ဖုန်းမြည်သံဖြစ်သည်။ အသံ

လေးက ချစ်စရာလေးဖြစ်သည်။ (မှတ်ချက်။ ကောင်မလေးအသံလောက်
တော့ ချစ်စရာမကောင်း)

ကောင်မလေးက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးထဲမှ ဖုန်းကို

ထုတ်သည်။ ဖုန်းကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ပုံစံလေးဖြင့်
အောက်ပြေးမှ ...

“အေး ... ပြော”

“.....”

“နင်တို့က ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ”

“.....”

“နင်နဲ့ဖုန်းပြောရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ နင်ဖုန်းကိုက စုတ်နေတာ၊ မသဲ

မကွဲနဲ့”

“.....”

“ဘာ ... စမူဆာ ... ဟုတ်လား”

“.....”

“သူ့ဘာသာသူပေးတာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“.....”

ဒီဘက်မှာထိုင်နေသော လူလူမှာလည်း ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း စမူဆာ စားချင်သွားသည်။ တစ်မျိုးမတွေးပါနှင့်။ စမူဆာက သူ့စားချင်၍ အစောကြီးကပဲ မှာထားပြီးဖြစ်သည်။ အခုမှ သတိရလာခြင်းဖြစ်၏။

ကောင်မလေးက ဖုန်းပြောနေရင်း မျက်မှောင်နှစ်ခုကို စုကြုတ်ကာ

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“.....”

“အေးလေ ... အဲဒီစမူဆာကိုပဲ ပြောနေတာ၊ သူ့ဘာသာ သူပေး တဲ့ကိစ္စကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့”

ကောင်မလေးက စိတ်မရှည် လက်မရှည်ဖြစ်နေသည်။ အသံက စွာကျယ်ကျယ်လေးဖြစ်လာ၏။ မှန်တင်းတင်းမျက်နှာလေးကလည်း မကျေ မနပ်ဖြစ်ပုံနှင့် စူပုပ်ပုပ်လေးဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လူလူ ထစ် ပြီး အသည်းယားသွားရသည်။ ဘာမှလည်း သွားလုပ်မရ၍ ပန်းကန်ထဲမှ စမူဆာတစ်ခုကိုသာ ကောက်ဝါးလိုက်ရသည်။

“နင်နော် ... ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ဘာလို့ ဒီစမူဆာကိုပဲ ပြော နေရတာလဲ”

“.....”

“ဟမ် ... ဘာ”

“.....”

“စပွန်ဆာပေးတာကို ပြောတာလား။ နင်ကလည်း ငါ နားလည်
အောင် မပြောဘူး”

ကောင်မလေးအသံက ချက်ချင်းဆိုသလို ဘော်လွန်း (Volume)
ကျသွားသည်။ (အသံတိုးသွားသည်။)

“ဟီး... ဟီး”

မနေနိုင်သဖြင့် လူလူ ထပ်ရယ်မိပြန်သည်။ ကောင်မလေးက
စပွန်ဆာနှင့် စပွန်ဆာကို နားကြားမှားနေသည်ကိုး။ ဖြစ်ရလေ။

ကောင်မလေးမျက်နှာက သူ့ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လာ၏။ အသံ
ထစ်မျိုးလေးဖြင့် ...

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟီး ဟီး... စမူဆာ”

“ဘာ”

“စမူဆာ စားဦးမလားလို့ ပြောတာ”

“ဘာလို့စားရမှာလဲ”

“စားချင် တစ်ခုယူစားလေ”

“အောင်မာ”

ကောင်မလေး ရှက်သွားပုံရသည်။ မျက်နှာလေး နီနေ၏။ မျက်
စောင်းထိုးတော့မလိုလို၊ မထိုးတော့မလိုလို လုပ်သည်။ (လှမှလှ)။ ထို့ကြောင့်
ထူထူကလည်း ချစ်ချင်သလိုလို၊ ကြိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားလေသည်။

သူ့သူ့မှာလည်း အမှန်ပင် ရှက်သွားရသည်။ ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က
ပြီးစိစိနှင့် ကြည့်နေသဖြင့် မျက်နှာလွဲထားရ၏။ ဖုန်းဆက်သော တရုတ်မ
ဖြူဖြူသန့်ကိုပဲ စိတ်ထဲမှ မေတ္တာပို့မိတော့သည်။ ထိုတရုတ်မဖြူဖြူသန့်၏
စုန်းက ပြောဆို၍ လုံးဝမကောင်းသည့်အပြင် ဖြူဖြူသန့်က စကားပြော
လျှင်လည်း ဗလုံးဗထွေး အမြဲပြောသည်။ အမြဲနားကြားလွှဲရ၏။ ဇာ သင်း

ကြောင့် အခွက်က ကွဲပြီ။

ဆက်ထိုင်ရကောင်းနိုး၊ မထိုင်ရကောင်းနိုး ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ...
“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အချဉ်ရည်ဘူးလေး လှမ်းလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာလို့လှမ်းရမှာလဲ ... ကိုယ့်ဘာသာယူပေါ့”

“လုပ်ပါဗျာ ... မကတ်ပါနဲ့”

“မကတ်ပါဘူး ... အဝေးကြီး”

“ဟင် ... အဲ ... လုပ်ပါဗျာ၊ စပွန်ဆာစားတာ အချဉ်ရည်ဘူး

ချမပေးလို့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘွာတေး ... ဘွာတေး ... စမူဆာကို ပြောတာ”

“ရှင် သက်သက်ပြောင်နေတာလား”

“မပြောင်ပါဘူး၊ ပြောဇင်ချောနဲ့ မှားသွားလို့”

“ဘာ”

“ပြောဇင် ... အဲလေ ... ပြောချင်ဖောနဲ့ မှားသွားတယ်လို့ပြော

တာ ... ဟီး ဟီး”

“ဟွန်း”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ ... အချင်းချင်းတွေပဲ၊ စိတ်မဆိုးဘူးမဟုတ်လား

ဟင်”

ဘယ်လိုလူမှန် မသိချေ။ အချဉ်ရည်ဘူးကိုသာ ကပျာကယာယူပြီး
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော့”

လှမ်းယူသည်။ ယူပြီး ညှစ်သည်။ ညှစ်ပြီးမှ ...

“ဟင် . . . ဘယ်လိုကြီးတုန်း၊ ခင်ဗျားဥစ္စာက”

“ဘာလဲ”

“အချစ်ရည်က ရှိမှမရှိဘဲ”

ပြောပုံက သူမကပဲ အကုန်ကုန်အောင် သောက်ထားသလိုဖြစ်နေ

သည်။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

“ကျွန်မက အဲဒီအချစ်ရည်တွေကို ကုန်အောင်သောက်ထားတာ

မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မက အဲဒီအချစ်ရည်တွေကို သောက်ထားတာမဟုတ်ဘူးလို့”

“အဲ”

စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်မိတုန်းမှာပဲ . . .

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ”

လုပ်လာပြန်သည်။

“ဘာတုန်း . . . ပြော”

“ဟို . . . တစ်ရှူးဘူးလေး တစ်ခိတ်လောက်များ ဒီမှာ မရှိပြန်ဘူး”

မိန်းကလေးဖြစ်နေသော်လည်း လက်သီးနှင့်သာ ဆွဲထိုးပစ်ချင်

တော့သည်။

“ရှင်မှာ ခြေတွေလက်တွေ မပါဘူးလား”

“ပါတာပေါ့ဗျ . . . ဒီမှာလေ”

တကယ်ဆွဲထိုးမိတော့မည်။ ဒီလူကတော့ . . . စိတ်တိုသဖြင့် . . .

“မပေးဘူး”

“ဟင် . . . ခင်ဗျားပိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာရှင်”

၅၆ သွန်းသစ်

“သူများပစ္စည်းကိုဝင်ပြီး တွန့်တို”

“ဒီမှာ ... ရှင်နဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူး၊ ရှင့်ဘာသာရှင် ထယ့်
ချင်ယူ မယူချင်နော်”

အမှန်ပင် စိတ်တိုမိသည်။ ဘယ်လိုလူစားနှင့် လာတွေ့နေသည်မသိ၊
စိတ်တိုတိုနှင့် ကျောခိုင်းလှည့်နေလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ထယ့်ပြီနော်”

အနောက်ကနေ ပြောနေသေးသည်။

“နော် ... နော်”

စိတ်ထဲမှာ ကလိကလိနှင့် အသည်းယားလာရသည်။ ငါနော် ...
လုပ်မိတော့မယ်။

“ယူပြီဗျာ”

‘ဒုန်း’

“အ”

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

သူသူ အော်မိတော့သည်။ ဒင်းက စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး
လာလဲနေ၏။ ပြီးမှ ကပျာကယာထရပ်ပြီး ...

“ဆောရီးဗျာ ... ခလုတ်တိုက်သွားလို့၊ ခင်ဗျားကိုတော့ မထိမိ
ဘူးလား”

“ထိထိ ... မထိထိ”

“ဟင် ... ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသချည်းပဲ”

“ဘာရှင့်”

တစ်ခုခုတော့ လုပ်မိတော့မည်ထင်သည်။ စိတ်က သိပ်မရလော့
ဒင်းကတော့ တစ်ရှူးစကို ဆွဲယူကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ...

“မတော်တဆဖြစ်တာပဲဗျာ ... ဒီလောက်လည်း ပေါ့သမကြီးပါနဲ့
ကဲ ကဲ ... ကျွန်တော် သွားပြီ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း

သိခြင်းသွားသူက သူမ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်တိုတိုနှင့် ထိုင်နေတုန်းမှာပဲ-

“တစ်ဆိတ်ဗျာ ... မေ့သွားလို့”

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။

“ဘာတုန်း”

ကြီးအော်မိတော့သည်။ ဒင်းက ထိုတော့မှ လန့်သွားပြီး ...

“စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဖုန်း ထွက်ကျကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ယူသွားပြီ

နော်”

“သွား”

ထပ်အော်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်တိုလိုက်သည်မှာ ပြောစရာပင်မရှိ

တော့။ ဒင်းကတော့ ဒင်းဖုန်းဒင်းယူပြီး အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာပေးနှင့်

ထွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေရတာလဲ မသိဘူး”

ထိုစကားအဆုံးမှာပဲ သူသူတစ်ယောက် မြေမျိုခံချင်စိတ်ပင် ထပ်

သိက်သွားရတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရသော် ...

ကင်နိုတင်းထဲသို့ ကဆုန်မစိုင်းရုံတမယ် ခုန်ပေါက်ဝင်ချလာသော

ခွန်ကြီးပွန်ရမ်းပြောင်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီးပင် တွေ့လိုက်ရသော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။

(၅)

ကျောင်းမသွားခင်အထိတော့ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပဲဖြစ်
သည်။ မေမေမောင် သူသူဦးလေးဖြစ်သော ဦးငယ် အောင်အေးသိန်းက
မယောင်မလည်နှင့် အနားရောက်လာသည်။

ခြောက်ပေအလျားရှိသော ဦးငယ်က သူ့လေသံကို (၆) လက်မခွဲ
လောက် နှိပ်ချပြီး ...

“သူသူ”

“ပြော ... ဦးငယ်”

“နင် ... ကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

“အင်းလေ”

“ငါ့ကို နည်းနည်းကူညီပါဦးဟာ ... ဟိုဒင်း”

“ပိုက်ဆံကိစ္စဆိုရင်တော့ လာမပြောနဲ့နော် ဦးငယ်၊ သူ့အားနာလည်
သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးငယ်က သူ့လေသံကို နှစ်လက်မခွဲလောက် ထပ်လျှော့လိုက်

သည်။

“နင်ကလည်းဟာ ... ကိုယ့်ဦးလေး အခက်အခဲကို ကူညီတာ ဆုလိုက်ရပါတယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ၊ ပြီးတော့ ... ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်ဘူး”

“တိုးတိုးလုပ်ပါဟ၊ တော်ကြာ နင့်အမေ ကြားသွားလို့ ငါ့ကို ဆာပွမ်နေဦးမယ်”

“ပွမ်မှာပေါ့ ... ဦးငယ်ကမှ မဟုတ်တာ”

“နင်ကလည်းဟာ”

“လိုလာပြီဆို လေသံကတစ်မျိုး”

ဦးငယ်က သူ့သူနှင့် အသက်ချင်း သိပ်မကွာချေ။ (၁၉) နှစ်ရှိသော သူ့သူထက် ဆယ်နှစ်ကျော်သာကြီးသည်။ ဒီတော့ တူဝင်နဲ့နစ်ယောက်၏ဆက် ဆံရေးက သူငယ်ချင်းသာသာပဲရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးငယ်က ဦးလေးဆိုပြီး ဖိဝါပြချင်သော်လည်း သူ့သူမှာ နိုင်ကွက်ကလေးတွေ ရှိနေသည်။

“ဦးငယ် ဆွဲကြိုးပေါင်ထားတဲ့ကိစ္စကို မေမေ့ကို ပြောလိုက်ရ

လေး”

“နင်ကလည်းဟာ ... အဲဒီတုန်းက အရေးတကြီး ငွေလိုသွားလို့

ဒါ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးငယ်က အရမ်းအရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ လုပ်နေတာဆိုတော့”

သူ့သူခပ်ငေါ့ငေါ့စကားကြောင့် ဦးငယ် အောင်အေးသိန်းက ရယ် ကဲ့ကဲ့လုပ်၏။ သူ့အကြောင်းသူသိ၍ ထိုသို့လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အရေး ကြီးကိစ္စတွေဆိုတာက ကောင်မလေးများနှင့် ရင်းနှီးမှုမရရအောင်လုပ်ပြီး မကြေးပန်းကြေးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ အားကျိုးမာန်တက် ကြိုးစားသ ဆောက် တစ်ယောက်မှလည်း သူ့ကို ပြန်မကြိုက်ကြ။ (လက်ဆောင်တွေ မတော့ ကြိုက်ကြသည်။)

၆၀ သွန်းသစ်

ပြောရလျှင်လည်းမကောင်းချေ။ ကိုယ့်တူမကိုကျတော့ နှုတ်ခမ်း
လေးတစ်တောင့်ပင် ဝယ်မပေး ဖူး။

“အခုလည်း သူ၏အရေးကြီးကိစ္စအတွက် ပိုက်ဆံလာချေးနေပြီ
သဖြင့် ...

“ပြောပါဦး ... ဘယ်သူ့အတွက် ဘာဝယ်ပေးမလို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲဟာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဘယ်သူလဲ ... ဝေရယ်အင်ကြင်းလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဇင်မာမြင့်သူ”

“နိုး”

“ဆိုဖီယာ”

“မတွေ့တာကြာပြီ”

“နွယ်နီနီလင်း”

“အိစိကလီနဲ့ တင်းသွားပြီ”

“အိအိခိုင်”

“ကြည့်ကြည့်ခိုင်နေရလို့”

“သော်တာ”

“ပေါ်မလာတာကြာပေါ့”

“ကြည်ကြည်ဖိုး”

“အတည်အပိဒိုးသွားပြီ”

“ထီးနာ”

“အပြီးပါသွားပြီ”

“ပန်းအိ”

“မှန်းကြည့်လို့တော့ရသေးတယ်”

ဆက်မမေးချင်တော့။ ဆက်မေးလျှင် အများကြီးရှိသေးသဖြင့်

နောက်ဆုံးပြောရလျှင် လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဥမ္မာညိုဆိုသော တောင်
လေးကိုပင် အလွတ်မပေးချေ။

ကိုယ့်ဦးလေးအကြောင်း ကိုယ်သိသဖြင့် လေကုန်မခံတော့ဘဲ ...

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက ရှက်သလိုလို အမူအရာနှင့် (အမှန်က
တန်ဆောင်တာ)

“ဟိုဒင်းလေ ... စိုးဘုန်းထွဋ်”

“ဟင်”

ဦးငယ်တစ်ယောက် မိန်းကလေးတွေနှင့် အဆင်မပြေသဖြင့်

အောက်ဖျားလေးတွေဘက် လှည့်သွားပြီလားဟု အလန့်တကြားဖြစ်သွားမိ
သည်။ မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်တော့မှ ...

“စိုးဘုန်းထွဋ်ရဲ့ညီမကိုပြောတာ”

“ဪ”

တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ သက်ပြင်းကျသွားရ၏။ ပြီးမှ ...

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ၊ အကြီးလား ... အငယ်လား”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“ဟင် ... ဦးငယ်က ဘယ်လိုတုန်း”

“အဟဲ ... ဒီလိုဟာ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

စောစောစီးစီး ကိုယ့်ဦးလေးကို ကိုယ်ရစ်ရတာလည်း အရသာတစ်

ဖြစ်သည်။ ပေးရတာနှင့်တန်အောင်တော့ လုပ်ရမည်။ ဦးငယ်အောင်အေး

သိန်းကလည်း ပိုက်ဆံရမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ...

“နင်တို့အရွယ်တုန်းကဆိုရင် ငါ့သော့က သော့ခလောက်သီးဇွေး

သယ်”

“ဘယ်လို”

ဦးငယ်အောင်သိန်းက တစ်ခါတလေ စကားအဆန်းတွေ ပြော
သည်။

“ဒီလိုဟာ ... သော့ခလောက်သီးရွေးတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး
တိုင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပြောတာ၊ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ သော့ခလောက်
... အဲလေ ... မိန်းကလေးမှ ရွေးချယ်ချင်တာ”

သူပြောမှပဲ ယောက်ျားလေးတွေက သော့ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေ
က ခလောက်သီးဖြစ်သွားရသည်။ အထွန်မတက်ဘဲ နားထောင်နေလိုက်၏။

“အဟဲ ... ကြီးလာတော့ ငါ့သော့က ပြောင်းသွားတယ်”

“ဘယ်လိုပြောင်းသွားတာလဲ”

“မာစတာကီးဖြစ်သွားတယ်”

“ဘယ်လို”

“သော့ခလောက်သီးတိုင်းနဲ့ ဆိုင်သွားပြီလို့ပြောတာ”

“အော ... အော ... သဘောပေါက်ပါပြီ ဦးငယ်ရယ်”

“သဘောပေါက်ရင် နှစ်သောင်းပေး”

“ဟွန်”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ ပြောချင်တာ ပြောပြီး နှစ်သောင်းတောင်း
သည်။

“ဦးငယ် ... အရင်ယူထားတာတွေလည်း များပြီနော်”

“အတိုးရော အရင်းပါ လုံးခနဲပြန်ဆပ်မှာပါ ငါ့တူမရယ်”

“ပြီးရောလေ ... လုံးခနဲမဟုတ်ရင်တော့ ဦးငယ် ဘုန်းခနဲဖြစ်
သွားမယ်”

“ဘာ ... ကွ ... ငါ့တူမကြီးရဲ”

ဦးငယ်က သူ ဘီယာမူးလာလျှင် ‘စ’လေ့ ‘စ’ထရှိသော လေးသံ
အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ (အသံထွက်အမှန်က ‘ဘားကွ ... ငါ့
တူမကြီးရဲ’ ဟု အာလုတ်သံကြီးဖြစ်သည်။

“ဘာမှမကွဘူး၊ ရော့ ... တစ်သောင်းခွဲပဲရမယ်”

“မဆိုးပါဘူး ... ဒီလောက်ရလည်း”

“တကယ်လည်း အများကြီး မလိုဘူးမဟုတ်လား ... ဦးငယ် အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက ရယ်ကျဲကျဲတစ်ချက်လုပ်သည်။ ပြီးမှ
“နင့်ဖုန်း ခဏပေးဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးငယ်ရဲ့၊ ဦးငယ်ဖုန်းလည်း ရှိတဲ့ဟာ”

“ငါ့ဖုန်းက အထွက်တွေများလို့ လောလောဆယ် ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားတယ်”

“ဦးငယ် ကပ်စေးခဲ့ကြီး”

“ခဏလေးပါဟာ၊ နင့်ဖုန်းကို ငါ ကိုက်မစားပါဘူး”

“တချို့က စားတယ် ဦးငယ်ရဲ့”

ပြောရင်း ဖုန်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကို မဆီမဆိုင်ပင် သတိရမိသွားသည်။

“အလကား အူကြောင်ကျား”

“ဘာ ... ကွ ငါ့တူမကြီးရ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဦးငယ်ရဲ့၊ ဆက် ... ဆက် ... သိပ်တော့ကြာစေနဲ့”

ထိုသို့ ဦးငယ်နှင့် တစ်သောင်းခွဲဖိုး နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ဆုပ်ခွဲပြီး ကျောင်းကိုအရောက်မှာပဲ ပြဿနာက တရားဟောသလိုလိုနှင့် ဆက်လာလေသည်။

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ ဒကာလေးရယ်၊ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ”

သူ့သူ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားမိပြီးမှ ...

“ဟွံနဲ့ ... ဦးငယ်ကတော့ ဖုန်းချင်းလဲသွားပြန်ပြီထင်တယ်”

သူမ၏ဖုန်း Ring Tone သံမဟုတ်၍ မကျေမနပ်ပြောမိလိုက်သည်။

ဦးငယ်၏ဖုန်းနှင့် သူ့သူ့ဖုန်းက တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်၏။ ဦးငယ်အောင်အေးသိန်း

က မကြာခဏဆိုသလို ဖုန်းချင်းလဲသွားတတ်သည်။ အဓိကက သူ့ပိုက်ဆံ အတုနမံနိုင်၍ ဖြစ်၏။ သူက ဖုန်းတစ်ခါဆက်လျှင် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ လောက်ကြာအောင် အနည်းဆုံး အိတ်တတ်သည်။ (ဖုန်းအိတ်သည်ဟုခေါ်သည်)

ထိုသို့ ဖုန်းအိတ်ဖြင့်လည်း သူ့ပိုက်ဆံတွေကပါ လိုက်အိတ်သည် ထို့ကြောင့် သူ့သူ့ဖုန်းနှင့်လဲ၍ ပြောင်းအိတ်တတ်သည်။ ထိုသို့ ပြောင်းအိတ်ရုံပင် အားမရသေးဘဲ သူ့သူ့ဆီကို ဖုန်းမကြာခဏဆက်တတ်သော သူငယ်ချင်းမ တွေကိုတောင် အပိုထပ်ဆောင်း၍ အိတ်တတ်လေသည်။ စိတ်ညစ်ရ၏။

ထားပါတော့။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဖုန်းထဲမှ အသံက သူ့သူ့ကို တရားချနေ၏။

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ ဒကာလေးရယ်၊ ဒကာလေးမှ ဖုန်းမကိုင်ဘူး ဆိုရင် တစ်ဖက်သားမှာ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်၊ တစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲ အောင်လုပ်တာကလည်း အကုသိုလ်ပဲ ဒကာလေးရဲ့၊ ဒီတော့ တစ်ဖက်သား စိတ်မဆင်းရဲရလေအောင် ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါ ဒကာလေးရယ်၊ ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါ၊ ရဲရဲကြီးသာ ကိုင်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ...”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

အူကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ်ကလည်း ဒကာလေး မဟုတ်ချေ။ ဒကာလေးမဟုတ်သော်လည်း လောလောဆယ်မှာတော့ ဒကာ လေးမဟုတ်သော ဒကာမလေး သူ့သူ့မှာ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရပါသည်။ မဟုတ် လျှင် တစ်ဖက်သားမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေဦးမည်။ (ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး)

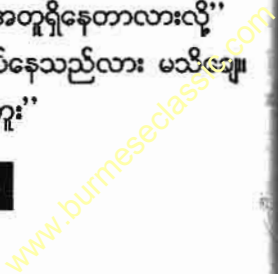
“ဟဲ့လို”

“အေး ... မင်းဆီ နွားကြီး ရောက်နေတာလား”

“ဟမ်”

“နွားကြီးလေ ... နွားကြီး၊ မင်းနဲ့အတူရှိနေတာလားလို့” ဒုက္ခပါပဲ။ ဦးငယ်များ နွားပွဲစားလုပ်နေသည်လား မသိချေ။

“ဘယ်က နွားကြီးလဲ ... မသိပါဘူး”

“အံမယ် ... မင်းက ဖုန်းကို မိန်းမသံလုပ်ထားတယ် ... တုတ်

အား။ ဘာအူကြောင်ကြောင်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မစဉ်းစားပါဘူး ... ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“အခုပဲ မင်းအသံက မိန်းမသံဖြစ်နေတာလေ”

“ဟွန် ... မိန်းမပဲဥစ္စာ၊ မိန်းမသံပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ကွာ”

“မလုပ်ပါဘူး။ တစ်ဆိတ် ... ဒီမှာ ရှင် ဖုန်းမှားနေတယ်ထင်တယ်”

“မင်းလိုများ ထင်နေလို့လား။ ငါတို့က ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး”

“ဒါဆို နေပါဦး ... အခု ဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွဲကြီးလေကွာ”

“ဟင်”

“ကျွဲကြီးလေ”

သူသူ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ လူစကားပြော
ဆတ်သည်လို့လည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ။ အူကြောင်ကြောင်ပင်ဖြစ်သွားမိ

ဦးမှ ...

“နေပါဦး ... ရှင် ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ”

“လူလူလေ”

“ဟင် ... လူလူ ဟုတ်လား။ ကျွန်မက လူလူမဟုတ်ဘူး ...

သူသူ”

“ဪ ... မင်းက နာမည်ပါပြောင်းထားတာကိုး”

စိတ်ညစ်ရပါသည်။ ဦးငယ်နာမည်နှင့်လည်း လာသည်မဟုတ်၍

ဖုန်းမှားနေတာ သေချာနေသည်မို့ ...

“ဒီမှာ ... ကျွန်မနာမည်က သူသူ၊ ရှင် ဖုန်းမှားနေတယ်ဆိုတာ

ထုံးစံသေချာတယ်၊ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာတွေမှန်းလည်း

မသိ။ ကျွဲတွေရော၊ နွားတွေရော၊ လူတွေပါ စုံနေသည်။ အူတီအူကြောင် နှင့် ထိုင်နေမိတုန်း ...

‘ညောင်’

ကြောင်သွားရပြန်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထွေးထွေး။ သူ့ ထုံးအတိုင်း ကြောင်သံပေး၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဝင် ထိုင်ပြီး ...

“နင့်ပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးတုန်း”

“အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာကိုပဲထွေးပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် နေတာ”

“အွန်”

ထွေးထွေးပါရောပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်မိကြ၏။ ကြည့်ရသည်မှာလည်း အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေသည်။

(၆)

“မသိလို့မရဘူးလေ၊ မင်း သိကိုသိရမယ် မင်းကိုင်ထားတာ သူ့ဖုန်း

“ဟောဗျာ ... ဖြစ်ရတယ်၊ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

“ပြောလေကွာ ... သူသူ ဘယ်မှာလဲ”

“လာပြန်ပြီ ... မသိပါဘူးဆိုဗျာ၊ သူသူလည်း မသိဘူး၊ ငါငါလည်း

မသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ပြောင်မလိမ်နဲ့”

“ပြောပြန်ပြီ ... မသိပါဘူးဆိုဗျာ၊ ပြောင်လည်း မလိမ်ဘူး၊ ကွယ်

လည်း မလိမ်ဘူး၊ မသိပါဘူးဆိုတာကို ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းမသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

“မေးပြန်ပြီ ... လူလူဆိုမှပဲဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... လူမှန်းတော့ သိတာပေါ့ကွ၊ လူမဟုတ်ရအောင်

သိတာ ခွေးလား”

ကိန် ...။ ပြောရလျှင် လူလူ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။ ကျောင်းကိုရောက်၍ ကင်နီတင်းမှာ ဖင်ချရုံရှိသေးသည်။ (ထိုင်တာကိုပြောတာ)။ ဖုန်းဝင်လာ၏။ ကိုင်လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှအသံက ယောက်ျားသံ ပြီး ... မာရေကျောရေလည်း အတော်ရှိလှသည်။ ပြီးတော့လည်း ဘာတွေ မေးသည်မသိချေ။ ‘သူသူ သူသူ’ နှင့် တစ်သူတည်းသူကာ မေးလေ၏။

မသိ၍ မသိကြောင်းဖြေသည်ကို တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံက ဟိန်းလား ဟောက်လားလုပ်သည်။ ဒါမျိုးကတော့ လူလူတို့က မခံချေ။

“ဟေ့လူကြီး ... ခင်ဗျား စွပ်ပြောမနေနဲ့ ... ကျုပ်က ကျုပ်နာမည်ကို ကျုပ် လူလူလို့ပြောတာ”

“ဘာကွ ... မင်းနာမည်က လူလူ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... လူလူ”

“ဒါဆို သေချာပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ့တူမက ဘာလဲ ... ပြောစမ်း”

“ဘယ်က ခင်ဗျားတူမလဲ”

“သူသူ ... သူသူ ... ငါ့တူမ သူသူ”

စိတ်ညစ်ရသည်။ ငါ့တူမ သူသူဆိုတာကိုလည်း မသိပါ။ အဲဒါ ‘ငါ’ ဆိုတာကြီးကိုလည်း ပိုလို့တောင်မသိပါ။ ရွဲ့ချင်လာသည်နှင့် ...

“ဪ ... ငါ့တူမ သူသူကိုမေးတာလား ... ငါ့တူကြီးရဲ့”

“ဘာ ... ကွ”

“သူသူက သူသူလေ၊ လူလူမဟုတ်ဘူး ငါ့တူကြီးရဲ့ ... သိလား”

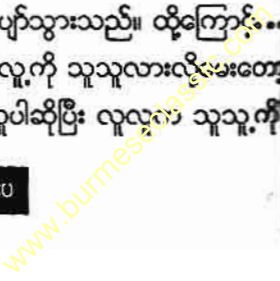
“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာကောင်လဲ ပြောစမ်း”

“လူလူလေ ... သူသူမဟုတ်တဲ့ လူလူ”

“မင်း ... မင်း”

တစ်ဖက်မှ တင်းသွား၏။ လူလူ ပျော်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်...

“လူလူမှ သူသူမဟုတ်တာကို၊ လူလူကို သူသူလားလို့မေးတော့ သူသူကိုမှ လူလူမသိဘဲနဲ့၊ သူသူဟာ လူလူပါဆိုပြီး လူလူက သူသူကို

“ဟေ့ကောင်”

“ခင်ညာ”

“မင်း ရူးသလိုပေါသလိုမလုပ်နဲ့၊ မင်းနဲ့သူသူက ဘာလဲ”

“သူသူက သူသူလေ၊ လူလူက လူလူ၊ အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့
သူသူလူလူ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

“ဒါပဲနော် ... တဲ့တာ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မှ နားအေးသွားသည်။ ဖုန်းကို လက်ထဲမှာ
ညှပ်ပတ်ကစားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မသင်္ကာဖြစ်လာရသည်။ သူ့ဖုန်းက
ဒီလူကိုင် နှင့် လက်များပြီး အစင်းခြစ်ရာနည်းနည်းရှိသည်။ အခု
အသစ်လိုဖြစ်နေသည်။ ပြီး ... ဖုန်း Ring Tone က သူ
အသစ်ထည့်ထားသောအသံမဟုတ်။ သီချင်းသံတစ်သံ။ ကြားဖူးသလိုလို
ဖြစ်နေ၏။ ဖုန်းလာတုန်းက ရုတ်တရက်မစဉ်းစားမိ။ အခုတော့မှ ...
စဉ်းစားစမ်း။

ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပြီထင်သည်။

မသင်္ကာ၍ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သူပြန်ရှာကြည့်
တတ်သည်။

“ဟင်”

(၇)

ထိုအချိန်မှာ သူ့သူကလည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သူပြန်ရှာနေပါသည်။
ရှာပြီ။ ရှာသည်။ ရှာတော့ တွေ့သည်။ တွေ့တော့ ...

“ဟင်”

ထို့နောက် ...

လူလူ

သူသူ

“အိ ... ငါ့ဖုန်းလည်းမတုတ်ဘူး”

“စဉ်းစားစမ်း”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းဖြစ်နိုင်မလဲ”

“တာ ... တုတ်ပြီ”

“အိ ... အိ ... အိ ... အိ ... သွဲ ... အိ ...
... အိ ... သော် ...”

(ဖုန်းဝင်လာသည်)

“ဟဲလို”

“သူသူလား” “လူလူပါ”

“+ - x ÷” “+ - x ÷”

(ပြောသည်။ ဆိုသည်။ ငြင်းသည်။)

ကလစ်။ စိတ်တိုသဖြင့် ဖုန်းပိတ်။

“တိုကောင်မလေးနဲ့ မှားတာဖြစ်မယ်”

“သူသူဆိုတာ သူကလေးပေါ့”

“ငါ သူ့ခုံပေါ်ကိုမှောက်လျက်လဲတုန်း”

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“အိ ငါ့ဖုန်းလည်းမတုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့
ဦးငယ်ဖုန်းလည်း မတုတ်ဘူး”

“စဉ်းစားစမ်း”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းဖြစ်နိုင်မလဲ”

“တာ ... တုတ်ပြီ”

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ ဒကာလေးရယ်”

(ဖုန်းဝင်လာသည်)

“ဟဲလို”

“လူလူလား” “သူသူပါ”

“+ - x ÷” “+ - x ÷”

(ပြော၏။ ဆို၏။ ငြင်း၏)

ကလစ်။ စိတ်တိုသဖြင့် ဖုန်းပိတ်။

“ဟိုအူကြောင်ကြောင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖုန်းမှား
ယူသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“လူလူဆိုတာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက မှားတာဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

ဘယ်လိုမှလုပ်စရာမလိုတော့ပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်
သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကင်နိုတင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ တော
ခိုင်းစိုင်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အမှတ်မထင် နောက်လှည့်ကြည့်မိကြရာ ဘစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်သွားကြလေသည်။

သွန်းဆစ်

“ဟင်” (အာမေဇိုတ်နှစ်ခုကို တစ်ခုတည်း ပေါင်းရေးထားသည်) မြင်လျှင်မြင်ချင်းပဲ သူသူက လူလူရှေ့သို့ ဖတ်ခနဲရောက်လာသည်။ ဖတ်ခနဲဆိုတာက ဟိုဘက်မှာ ကိုယ်ပျောက်သွားပြီး ဒီဘက်မှာ ပြန်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ခြေထောက်နှင့်သူ အမြန်လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပါးစပ်နှင့်သူ ဘာမှမပြောခင်မှာ လူလူက ဦးအောင်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက သူသူလား”

“ရှင်က လူလူပေါ့”

“ကျွန်တော်က လူလူပါ”

“ကျွန်မက သူသူပဲ”

လူလူသူသူ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးမှ ...

“ပေး ... ကျွန်မဖုန်း”

“ကျွန်တော့်ဖုန်းလည်း ပေးလေ”

“ပေးမှာပေါ့၊ ရှင့်ဖုန်းကို ယူမထားပါဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့”

“ခင်ဗျားဖုန်းလည်း ရှုပ်တာပဲ၊ လူကို ဟိန်းလား ဟောက်လားနဲ့”

“ကျွန်မဖုန်းက ဘာဟိန်းလား ဟောက်လားလုပ်လို့လဲ”

“ဘယ်က လူကြီးမှန်းမသိဘူး၊ ဖုန်းထဲက ဟိန်းလား ဟောက်လား

နဲ့ အဲ ... ခင်ဗျားကိုတော့ သူ့တူမလို့ ပြောသွားတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မဦးလေးပဲ၊ ရှင့်ဖုန်းကမှ ကျွဲကြီး၊ နွားကြီးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာ”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဪ ... ရှင်က ကျွဲတွေ၊ နွားတွေနဲ့လည်း ပေါင်းတာပဲပေါ့”

ရှုပ်ရှုပ်၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို ရန်ဖြစ်နေကြခြင်းမဟုတ်ပါ။ လူလူက မှာ သူသူက အကျအနစ်ထိုင်ပြီး စကားအတုံ့အတင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ဖြစ်နေတာနှင့်လည်း မတူပါ။ စကားလုံးတွေမှလွဲ၍ အမူအရာ တွေကတော့ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်နေကြသည်။

“ကဲ ပြောပါဦး... ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မဖုန်းနဲ့ လဲသွားတာလဲ”

“မလဲပါဘူး၊ ဟိုဒင်း... ရုတ်တရက် မှားသွားတာ”

သူသူက ရယ်သည်။ ပြီးမှ ...

“အမူအရာကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ရဲ့အူကြောင်ကြောင် အကွက်တွေကတော့ တော်တော်ရယ်ရတယ်”

“ဗျာ ... ဘာအကွက်လဲ”

“ရှင် ... ခလုတ်တိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖုန်းချင်းလဲသွားတာ လေ”

“ကြံကြီးစည်ရာဗျာ ... မဟုတ်ကဟုတ်က”

“ဪ ... ကျွန်မကပဲ လီဆယ်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ဖုန်းချင်းလဲမှောင်လဲ”

“ဇာတ်လမ်းရှာတာလေ”

“ဗျာ ... ဇာတ်လမ်းရှာတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ”

“ဇာတ်လမ်းရှာရအောင် ကျွန်တော်က စာရေးဆရာလည်းမဟုတ်”

“ဟုတ်ဟုတ် ... မဟုတ်ဟုတ် ရှင်လုပ်နေတာက အသိသာကြီး

ပဲကို”

“ဖြစ်ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲ”

“ရှင်လုပ်ခဲ့တာ ရှင်သိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာများလုပ်ခဲ့လို့တုန်း”

“ဘာ ... ရှင့်”

“မေးခွန်းက မထော်မနန်းနိုင်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် လူလူ က သူ့စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း ပြန်မေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာညာသာဇကာ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သူမတွေ့မိ။

“ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ မသိလို့လည်း မေးရလားတယ်”

သူသူကတော့ သက်ပြင်းကိုသာ ဆောင့်ချမိရင်း ...

“ရှင် ... ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ထားတာလေ”

“ဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဖုန်းဆက်မိတယ်”

တုန်း”

“ရှင် မုန်လာဥကို ပြောင်မလိမ့်နဲ့”

ဤစကားကို ကြားဖူးသည်ဟု လူလူ့စိတ်ထဲ ထင်မိသည်။

“မလိမ့်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမလုပ်ရပါဘဲ”

“ဒီမှာ”

“ခင်ဗျာ”

သူသူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်မို့ လူလူလည်း အလန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ သူသူက မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကို ကျဉ်းကာ စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ပြီး ...

“ရှင် ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်ထားတာတွေ ငါးကြိမ်တောင် ရှိတယ်”

“ဗျာ ... ငါးကြိမ်တောင် ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပေါ့ ... ဟုတ်ပေါ့၊ ရှင် ဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲ”

လူလူ ခေါင်းမူးသွားရသည်။ တွေးလည်း မတွေးတတ်။ ထို့ကြောင့်

“ခင်ဗျားဗျာ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

“ဘာရှင်”

သူသူ ဒေါ်ပွသွားရသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင့်ဖုန်းရဲ့နံပါတ်ကို အခုလေးတင်ပဲ ကြည့်ထားတာ”

နော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ကျွန်မဆီကို ငါးကြိမ်တောင် ဖုန်းဝင်ထားတယ်လေ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်တုန်းက နောက်တစ်ခါဆို ခဲစခန်းပဲလို့ ကျွန်မ

တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

လူလူ ခေါင်းကြီးသွားမိသည်။ လောလောလတ်လတ် မကြာသေးခင်ကမှ ကြိုထားခဲ့သည့်ကိစ္စကြောင့် ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလိုက်၏။

ခုနက ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တုန်းက ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို သိသည်ဟု စိတ်ထဲထင်မိသေးသည်။ လား လား ... လက်စသတ်တော့ ကွဲကြီးရာဇာ မှားပြောသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေသည်ကိုး။

“ဟင် ... အဲ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျ ... ဒါပေ ...”

“ဝန်ခံပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ဝန်ခံပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်မဆက်လို့ ရှင့်ဖုန်းကို ဘယ်သူဆက်မှာတုန်း”

သူ့သူ့လေသံက ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာသည်။ လူလူ ခေါင်း

ကုတ်မိရင်း ...

“ကျွန်တော့်ဖုန်းက လက်များတယ်ဗျာ”

“ဘာ”

“ဟိုလူယူလိုက် ဒီလူယူလိုက် အငှားလိုက်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ ... ရှင်က ကျောင်းမှာ ဖုန်းငှားစားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်

လား”

“ကျွန်တော် အဲလောက် မဆင်းရဲသေးပါဘူးဗျ။ စေတနာနဲ့ ငှားတာကို ပြောတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဟတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းဆက်တာ ကျွန်တော် လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူတုန်း”

“အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ငါ့ကြိမ်မြောက်မှာ ဆက်တာကတော့ ကျွန်တော်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ဖုန်းနံပါတ်မှားသွားလို့”

၇၆ သွန်းသစ်

“ဪ... ဒါဆို ရှင်က အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ဖုန်းမှားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှေ့ လေးကြိမ်ဝင်ထားတာကလည်း ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ပဲနော်၊ အဲဒါကို ရှင် ဘယ်လိုပြောမလဲ”

လူလူ ခေါင်းကိုထပ်ကုတ်မိပြန်သည်။ ထို့ထက် ထပ်ကုတ်ရလျှင်လည်း ခေါင်းပြောင်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကိုသာ ကြုတ်မိရင်း ခေါင်းကိုရမ်းမိတော့သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“တကယ်မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“တကယ်ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ဟုတ်ကိုဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်ဆို”

“မဟုတ်ဘူးဆိုမှ”

“ဟုတ်တယ်ဆိုမှ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်”

“ဟုတ်”

“မဟုတ်”

“ဟုတ်”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက သူတို့နှစ်
ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြသော်လည်း လူလူနှင့်သူသူကတော့
ထိုသည်တို့ကို သတိမထားမိဘဲ ‘ဟုတ် ... မဟုတ်’ လုပ်နေကြသည်။

သူသူနောက်ကျောဘက်ဆီသို့ ရောက်လာကြသော ရာဇာနှင့်မင်း
မင်းထွေးသာမက လူလူနောက်ကျောဘက်ဆီသို့ရောက်လာကြသော ဖြူဖြူ
သန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့မှာလည်း လူလူနှင့်သူသူတို့ကိုကြည့်ရင်း ဘာမှန်းမသိ
ဖြစ်နေကြရသည်။

လူလူက ရာဇာနှင့်မင်းမင်းထွေးကိုမြင်သွားပြီး သူသူက ဖြူဖြူသန့်
နှင့်ထွေးထွေးတို့ကို မြင်သွားကာ အသီးသီး အားတက်သွားကြသည်။

လူလူက ...

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းငါးကြိမ်တောင် ဘာလို့ဆက်ရ
မှာလဲ”

သူသူကလည်း ...

“ပြောပြီးပြီလေ ... ဇာတ်လမ်းရှာတာပဲပေါ့”

လူလူ ပြုံးမိရင်း (စိတ်ထဲမှာလည်း ကလိကလိဖြစ်လာရသဖြင့်)

“ကျွန်တော်က ဘာအတွက် ဇာတ်လမ်းရှာရမှာလဲဗျ”

သူသူ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ...

“ဒါကတော့ ရှင့်အကြောင်းကို ရှင်မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သိဘူး”

“ဘာရှင့် ... ရှင်တို့ယောက်ျားလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ မိန်းကလေး
ချောချောလှလှမြင်ရင် ဇာတ်လမ်းရှာမယ်၊ ပြီးမှ အခြေအနေမကောင်းဘူး
ဆိုရင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

‘မဟုတ်ပါ။ လူလူသည် ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ ထိုအတိုင်းလည်း မလုပ်
ခဲ့ရပါ။ အခြေအနေက သူ ဇာတ်လမ်းရှာတာမဟုတ်ဘဲ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ
သည်ဟု တွေးမိပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“မပြုံးပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်းရှာနေတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့”

“ရှင်ဘာသာ သိမှာပေါ့”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ခင်ဗျားပြောသလိုဆို ချောချောလှလှလေးပေါ့”

“အင်”

သူသူ ဘာပြောရမည်မသိဖြစ်သွားရသည်။ ‘ဒါပေါ့’ ဟု ပြန်ပြောလျှင်လည်း ကိုယ်က အရှက်မရှိ ပြောသလိုဖြစ်သွားဦးမည်။ လူလူဆိုသော ဒင်းကတော့ ပြုံးစိပ်နှင့် ကြည့်လာပြီး ဆက်ပြောသေး၏။

“အင်း... ခင်ဗျားက ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်တော့ ရှိသားပဲ”

“ဘာ... ရှင်”

ဒေါသက ပြုထွက်လာပြီးမှ နင်သွားရသည်။ မည်သူ့ဆီမှာမှ ထိုသို့ အပြောမခံရဘူး။ ဒင်းနှင့်ကျမှ ကိုယ်က ကြည့်ပျော်ရှုပျော်အဆင့်ဖြစ်သွားရသည်။ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လူလူဟူသော ဒင်းက လူပါးဝစွာဖြင့် ...

“ခင်ဗျားပြောသလို ဇာတ်လမ်းမရှာရပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘက်ကစပြီး အရှာခံချင်တယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလာရင်တော့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ဘာ... ဘာ... ဘာပြောတယ်”

(၈)

ရာဇာနှင့် မင်းမင်းထွေးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြသည်။

အက ...

“ဪ... မင်းနဲ့သူနဲ့က အဲလိုစတွေ့ကြတာပေါ့”

“အေး... အဲလိုစတွေ့တာ”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ မင်းက အဲလိုဖြစ်သွားရတယ်ဆိုပါတော့”

“အေး... အဲဒါကြောင့်ပဲ အဲလိုဖြစ်သွားတာ”

“အဲလိုဖြစ်တာနဲ့ မင်းက အဲလိုပြောခဲ့ရရောပေါ့”

“အေး... အဲလိုဖြစ်တာနဲ့ အဲလို...”

“မင်းတို့ဟာကလည်း ဘာတွေလဲကွာ၊ ဘာတွေပြောနေကြမှန်း

သိဘူး”

ဖြိုးစိုက်အောင်က အင်္ဂါတူးသောလေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

အခုလေးတင်မှ ရောက်လာသဖြင့် လူလူတို့ပြောနေကြသော စကား

တို့ နားမလည်ချေ။ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။

ဒုနပ်စဉ်ကြယ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ရာဇာကပဲ ...

“ဒီလိုကွာ”

ဟု အစချီကာ လူလူနှင့်သူသူဇာတ်လမ်းကို ထပ်မံထုတ်လွှင့်လေသည်။ ဇာတ်လမ်းအဆုံးမှာ ဖြိုးထိုက်အောင်က ဆရာကြီးပုံစံဖြစ်သွားပြီး တအိအိနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။ လူလူ့ကိုကြည့်ပြီး ...

“အဲဒါနဲ့ပဲ မင်းက သူ့ကို ကြိုက်သွားရတယ်ဆိုပါတော့လေ”

လူလူက ဟီးခနဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“သူက ကြိုက်ချင်စရာလေးဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ ငါလည်း ကြိုက်သွားတာပေါ့”

“ငါ့ရည်းစားလောက် လှလို့လား”

မတန်မရာ သူ့ရည်းစားပိစိကွေးလေး ဆုမွန်ကျော်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လာသည်။ ဆီနှင့်ရေ၊ အီးနှင့်မိုးကြိုး၊ အိမ်မြှောင်နှင့်မိကျောင်း၊ မီးသွေးနှင့်မဟူရာလို နှိုင်းယှဉ်၍မအပ်စပ်သည်ကို ပြောလာသဖြင့် ...

“သူက မင်းရည်းစား ဆုမွန်ကျော်လို ခြောက်လက်မပေတံလေးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ခြောက်လက်မပေတံ”

“ပုပုလေးမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ၊ ငါ့လောက်နီးနီး အရပ်မြင့်တယ် ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကလည်း မင်းရည်းစားနဲ့မတူအောင် အတော်ကိုကြည့်ကောင်းတယ်”

“ဪ ... ဪ”

“ပြီးတော့ ... ဒေါသထွက်နေတဲ့ကြားကကို သူ့မျက်နှာလေးပပဝတီလိုပဲ”

“ပပဝတီကို မင်းက မြင်ဖူးလို့လား”

“အေး... မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့... မင်းရည်းစား စိတ်ကောက်တဲ့
ခါ ဖြစ်နေတဲ့ မယ်ကုရင်လိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မယ်ကုဝဏ်ပါကွ... မင်းကလည်း”

“အေး အေး... အဲဒီဘီလူးမပုံစံ မဟုတ်ဘူး”

မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် အမှန်ကိုဝင်ပြောပြီးမှ ဖြိုးထိုက်အောင် နင်သွား
လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ရည်းစားကို ‘မယ်ကုဝဏ်’ ဟု ပြောမိသလို
ဖြစ်သွားသည်လေ။ ပြီးမှ နင်သွားသောအလုံးကြီးကို အံ့ကြိတ်မျိုချကာ...

“ထားပါတော့... မင်းပြောသလို သူက တော်တော်လှတယ်လို့ပဲ”

“တော်တော်လှတာမဟုတ်ဘူး... အရမ်းလှတာ၊ အဲဒီထက်တောင်
ပိုသေး”

“အေးပါ၊ အဲလိုလှတာနဲ့ပဲ မင်းက ကြိုက်ရတယ်ပေါ့”

“ဟ... ငါမှသူ့မကြိုက်ရင် တခြားဘာလုပ်ရမှာတုန်း”

“ဟင်”

“တခြားမှ လုပ်စရာမရှိဘဲ”

“ဪ... မင်းက အဲလိုလား”

“အေး... အဟီး... လူလူမှ သူ့သူ့ကိုမကြိုက်ရင် သူ့သူ့ဘဝ
လေးလည်း”

“သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ဟိုက ရည်းစားငုတ်တုတ်ကြီး ရှိချင်

ဦး”

ထိုစကားကိုတော့ လူလူ စဉ်းစားသွားရသည်။ တွေဝေမိရင်း...

“အေး... ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ”

ဖြိုးထိုက်အောင်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ ပြီးမှ...

“ဟိုက ရည်းစားရှိနေရင်တော့ လူလူ့ဘဝလေး သနားစရာ ဖြစ်
တုန်ခဲ့တော့မယ်”

လူလူက ချက်ချင်းပင် ...

“ဆရာတယ်ဟေ့ကောင် ... သူ့မှာ ရည်းစားလုံးဝမရှိဘူး”

“အောင်မာ ... မင်းက ဘယ်လိုသိတုန်း”

“ဒီလိုပဲ ကြည့်ရင်သိတာပေါ့”

“မင်းက ဘယ်လိုကြည့်လို့ သိသွားတာလဲ”

“ဘယ်လိုကြည့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ”

“မျက်နှာက အပိုးကို မကျိုးဘူး”

ဖြိုးထိုက်အောင်က အမြင်ကတ်လာဟန်နှင့် ပြောပြီးမှ ...

“ဒီကောင်တွေပြောပုံအရဆိုရင်တော့ မင်းဖာတ်လမ်းက ထပ်ဆက်

ရင် နောင်ကျိန်ချရမယ့်အနေအထားကိုပဲ မြင်နေရတယ်”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ ကြည့်ကျက်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုကြည့်ကျက်လုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဆိုတော့ ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပေါ့”

“ဘာဒီလိုပဲလဲ”

“ဘာဒီလိုပဲလဲဆိုတော့ ဒါ ဒီလိုပဲပေါ့”

“မင်းဟာကလည်း ... ဘာမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

စကားဝိုင်းက ဘာမှန်းမသိ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခဏရပ်သွား

သည်။

(၉)

အိမ်ကိုရောက်ရောက်ချင်းပဲ ပြဿနာမဟုတ်သောပြဿနာက
ထုတ်နောက်ပစ်ကာ အသင့်စောင့်နေသည်။ ထိုပြဿနာကို ထုတ်လုပ်သူက
ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းဖြစ်၏။ မေမေ ဒေါ်စံပယ်ဖြူကတော့ ဦးငယ်အောင်
အေးသိန်း ထုတ်လုပ်သူမျှကို အကုန်အစင်အားပေးထားသော မျက်နှာနှင့်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ဒေါ်သင်းယုံသူ”

“ခိ ... အမေကလည်း”

“အောင်မာ ... ပြောတာကို ရယ်နေသေးတယ်”

“အမေခေါ်တာကိုပဲ ကြည့်ပါဦး”

“အဲဒါရယ်စရာလား၊ ငါခေါက်လိုက်ရ”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူက လက်နှင့်ရွယ်လိုက်၍ သူသူ ခေါင်းပုသွားရသည်။
ထောက်တည်း ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ
ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက သူစားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် ချို
ထုတ်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းခွဲပေးထားသော မျက်နှာ

လေးကိုပင် မထောက်ဘဲ မေမေ့ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်ထားလေ၏
ဟုတ်ကိုမဟုတ်ချေ။

“ကဲ ... ပြောစမ်း မိသူသူ၊ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဟွန့် ... သမီးပြောပြီးသားပဲ၊ မေမေကလည်း ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ
မေးနေတယ်၊ ဖုန်းချင်းမှားသွားလို့ပါဆိုမှ၊ သမီး ရှင်းပြပြီးသားပဲ”

“အခုရော မှားနေတုန်းပဲလား”

“လဲပြီးသွားပြီ”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူက မျက်နှာထားကို တစ်မျိုးပြင်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူသူကလည်း နားကိုတစ်မျိုးပြောင်းစွင့်ထားရ၏။ ဒေါ်စံပယ်ဖြူက သူသူ
မျက်နှာကို မလွတ်တမ်းကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီကောင်လေးက သမီးရဲ့ရည်းစားလား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ မေကြီးကလည်း ... ဒါပဲပြောနေတ
ပဲ”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူက မျက်တောင်ကိုပင်မခတ်ဘဲ ဆက်မေးသည်။

“ဒါဆို သူငယ်ချင်းလား”

“သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ရည်းစားလည်း မဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော
ဘာလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်လဲ သမီးလည်း မသိဘူး”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ၏မောင်ထံ
အောင်အေးသိန်း၏တိုင်ကြားချက်ကြောင့် သမီးဖြစ်သူကို စစ်ဆေးမေးကြ
ရေးလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူမှာ ရည်းစားရှိနေပြီလားဟု
မိနေခြင်းဖြစ်၏။ ခေတ်ကာလသားသမီးတွေက သူတို့ခေတ်ကနှင့် ဟူသည့်
မဟုတ်တော့။ လက်မြန်ခြေမြန်တွေရှိလှသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ကာလသား
ထစ်ယောက်ဖြစ်နေသော သမီးဖြစ်သူကို ခေတ်ကာလလူကြီးဖြစ်သော

ဒေါ်စံပယ်ဖြူမှာ မေးမြန်းနေရခြင်းပင်။

“အဲဒီကောင်လေးနာမည်က ဘာ”

သူသူက မဖြေချင်သလိုလုပ်နေ၍ ဦးအောင်အေးသိန်းက ...

“လူလူတဲ့ မကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်တောင် ဖုန်းဆက်တာ သူပဲ ကိုင်တယ်”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူက စဉ်းစားသလို အမူအရာနှင့် ခေါင်းကို တဆတ် ဆတ်ညိတ်သည်။ ပြီးမှ ဘာရယ်မဟုတ်သလိုလိုနှင့် ...

“ဟုတ်လား သမီး ... နှစ်ကြိမ်စလုံး သူပဲ ကိုင်တာပေါ့”

ခေတ်ကာလလူကြီး၏အငိုက်ဖမ်းသောမေးခွန်းဖြစ်သည်။ တကယ် ဖုတ်မှန်နေလျှင် အငိုက်မိသွားနိုင်၏။ သမီးရည်းစားဖြစ်နေလျှင်ပေါ့။ သို့ သော်လည်း တကယ်မဟုတ်သည့်အပြင် သူသူကလည်း ငိုက်မနေသဖြင့် ဒေါ်စံပယ်ဖြူခမျာမှာ ဘာမှမိမိသွားချေ။

“သမီး ဘယ်လိုသိမလဲ မကြီးရဲ့၊ ဖုန်းချင်းမှားနေပါတယ်ဆိုမှ”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တစ်ဝက်တော့ ကျသွား၏။ တျန်သည့်တစ်ဝက်ကတော့ ကျမသွားသေး။ ဘယ်မှာတင်နေမှန်းလည်း သိချေ။

“ဟင်း”

ခေတ်ကာလသားသမီးဆိုတာမျိုးက ပြော၍ရသည်မဟုတ်။ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည့်ကြားကပင် စီးချင်တာစီးပြီး ထွက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ကာလလူကြီးပီပီ စိတ်ကပူရ၏။ ကိုယ့်သမီးက ပျံ့တတ် နှန့်တန့်တန့်မဟုတ်သော်လည်း မတော်တရော်တွေနှင့် တွေ့သွားမှာစိုးရိမ် ရသည်။

“မကြီး အဲလောက်သိချင်လို့ရှိရင် သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို မေး ကြည့်လေ၊ သမီးက မကြီးကို ဘယ်တုန်းက လိမ်ဖူးလို့လဲ”

သူသူစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်စံပယ်ဖြူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချဉ်

သည်။ မည်သို့သော စကားမျိုးမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ထားလျက်ပင် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူ့သူက မျက်နှာလေးကို တမင်ပင် စူပုပ်ပုပ်လုပ်လိုက်ရင်း...

“ဦးငယ်”

“ဟေ”

“ဦးငယ်က ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး ငါ့တူမကြီးရ”

“အခုမှ ဟိုဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်မနေနဲ့ ဘာမှသေသေချာချာမသိဘဲနဲ့ မေမေ့ကို သွားပြောတယ်”

“ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့လေ၊ နင့်ကိစ္စကရော ဟုတ်လို့လား”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“နင် ရည်းစားထားနေပြီလားလို့မေးတာ”

“ဘာကိစ္စထားရမှာလဲ၊ ဦးငယ်က ဘာမှမသိဘဲနဲ့”

“အေးပါ၊ နင်ထားချင်တယ်ဆိုလည်း ထားလို့မရပါဘူး၊ နင့်အဖေက ပြန်လာတော့မှာ”

“ဟင် ... ဖေဖေ ပြန်လာတော့မှာ ဟုတ်လား”

သူ့သူ ပျော်သွား၏။ ဖေဖေက နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ကာလအတန်ကြာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ ယခု ပြန်လာတော့မည်ဆိုတော့ ...

“ဦးငယ်ကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“နင့်အဖေ ပြောတာပေါ့ဟ၊ ဘယ်သူပြောရမှာလဲ”

“ပျော်စရာကြီး”

“အေး ... ပျော်ပြီး ရည်းစားတော့မထားနဲ့”

“ဘာဆိုလဲ ... ဦးငယ်ကလည်း”

“ဆိုင်တယ်၊ နင့်အဖေက ဒီကို အပြီးပြန်လာမှာလေ၊ ပြီးတော့”

တခြားကိစ္စတစ်ခုလည်း ပါလာသေးတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သူနဲ့အတူတူ ကိုနှင်းလည်း ပါလာမှာလေ”

ကိုနှင်းဆိုတာက နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဖြစ်သည်။ ဖေဖေတပည့်
တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသည့်အပြင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်
၏ ပြီး... ဦးငယ်အောင်အေးသိန်း၏သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သည်။ သူသူ
မျက်မှောင်ကြုတ်မိရင်း...

“သူပါလာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးငယ်ရဲ့”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက ထိုင်ရာမှထသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်
ဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း...

“နင်နဲ့ပေးစားမလို့ဟေ့... သိပြီလား”

“ဟင်”

သူသူ့မျက်ဝန်းလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားစဉ်မှာပဲ ဦးငယ်
အောင်အေးသိန်းက အပြင်ရောက်သွားပြီ။ သူသူ့မှာလည်း စကြာဓဿအပြင်
တို့ ရောက်သွားရသူလို...။

(၁၀)

“ဟင် ... နင်ကလည်း ကိုယ့်အဖေ နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာ
စိတ်ညစ်ရတယ်လို့”

“အဲဒါမဟုတ်ဘူးဟေ့ ... နင်တို့ကလည်း ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး
နောက်ဆက်တွဲကို ဆက်ပြောလိုက်တော့မှ ပြုပြုသန့်နှင့်ထွေးထွေး
တို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် မေးမြန်းကြတော့သည်။

“နင်က အဲဒီလူကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟဲ့ ... ကြိုက်စရာလား၊ ကိုယ့်ထက် ဒီလောက်အသက်ကြီး
တာကို”

“ချောရော မချောလို့လား”

“ပုံစံကတော့ ခပ်သန့်သန့်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... မကြိုက်ပါဘူးဟင်
ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးကြည့်လို့မရဘူး ... စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ်”

“နင့်အဖေကရော အဲဒီကိစ္စပြောပြီလား”

“ပြောတော့ မပြောသေးဘူး၊ ငါ့အမေကလည်း မပြောသေးဘူး”

ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို နေ့တိုင်းထမင်းစားဖိတ်ကျွေးတယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ ...
ဖေဖေက ငါ့ကိုပြောတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“ဪ ... ငါက ဒီနှစ်ဆိုရင် ကျောင်းပြီးပြီပေါ့ဟာ၊ ပြီးတော့
ငယ်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိနေပြီလား ... ဘာ
ညာမေးမှတော့ ဒီကိစ္စက အသိသာကြီးပဲကို”

“အေးလေ ... နင်က ငယ်မှမငယ်တော့တာ၊ ကြီးပဲကြီးနေပြီကိုး”

“ဘာ”

“ဪ ... နင်က ကြီးနေပြီလို့၊ ငါတို့မြင်သားပဲ”

“ကေ ... မစုတ်တွေ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ လာပြီး ညစ်ပတ်နေကြ
တယ်”

နံ့မှာ ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်းပဲ ကြားလိုက်ရသည့်အသံလေးကြောင့် လူလူ
နောက်လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ညက အအိပ်မှားပြီး ဇက်နာနေသည်ကိုပင်
မေ့သွား၏။

“သူသူ”

တိုးဖွဖွရေရွတ်မိလိုက်ခြင်းလေးရယ်ပါ။ သို့သော်လည်း ဆဋ္ဌမ
အာရုံမှတစ်ဆင့် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မိသွားသည်ထင်သည်။

ဒန့် ... တန့် ... တန့် ...

တစ်ယောက်ယောက်စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်လာမိသဖြင့် သူသူ
ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဪ ... ဒင်းကိုး”

ဒင်းက ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို ခေါင်းကြီးနောက်ပြန်လှည့်ကာ
ကြည့်နေ၏။ လူမိသွားသည့်ပုံစံနှင့် ဟီးခနဲရယ်ပြပြီးမှ ...

“သူသူ ... နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းကောင်း ... မကောင်းကောင်း ရှင့်အပူလား”

ဆက်ဆံရေးကတော့ အားရစရာကောင်းလှသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ပြန်၍အပြောခံရသည်ကိုပင် လူလူမှာ ကျေနပ်၊ ဝမ်းသာ၊ ကြည်နူး ဝိတိဖြစ်မိရင်း ...

“အဟဲ ... ကျွန်တော်ကတော့ ညက အိပ်တာမှားသွားလို့ ဖော် နာနေတယ်”

“ဖြတ်ထားလိုက်”

“ဗျာ”

“ဖော်ဖြတ်ထားလိုက်လို့ပြောတာ”

“အဟဲ ... သူ့သူက နောက်တတ်သားပဲ၊ ထင်တောင်မထင်ရဘူး ဒါဆို ကျွန်တော် အဲဒီဝိုင်းမှာ လာထိုင်မယ်နော်”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ ‘မထိုင်နဲ့’ ဟု ပြောရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ တရုတ်မဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့က ...

“လာလေ ... ထိုင်ပါ၊ ရပါတယ်”

“အချင်းချင်းတွေပဲ”

လဒေမတွေ ဘာဖြစ်နေကြသည်မသိ။ မချိုမချည်မျက်နှာပေးတွေနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

“ကိုယ့်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအချင်းချင်းတွေပဲဟာ ပဲ့ပါသွားပါ ဘူး”

“ပဲ့ပါသွားလို့ရော ရမလား”

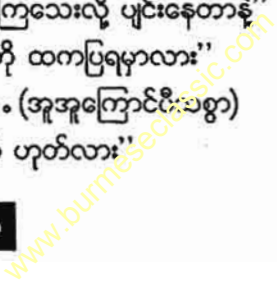
သူသူ ထိုသို့ပြန်ပြောမိရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ထားမိသည်။ လူလူ ကတော့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ကနန်းကျလျှင်ကျချင်း ...

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ မလာကြသေးလို့ ပျင်းနေတာနဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ထကပြရမှာလား”

သူသူ ရွံ့ပြောသည်ကို လူလူက ... (အူအူကြောင်ဦးခစွာ)

“ဟင် ... သူ့သူက ကတတ်တယ် ဟုတ်လား”

ဖြူဖြူသန့်နှင့်ထွေးထွေးတို့ တစ်ခါရယ်ကြတော့သည်။ သူသူမှာ ထည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်ပဲ ခြေကလေး၊ လက် စာလေးချိုးပြီး ကပြန်လိုက်ရမကောင်း ရှိရော့မည်။

“ဒီမှာ ... ရှင်ပျော်အောင် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးနော်၊ စိတ်ညစ် နေရတဲ့အထဲ”

“သူသူက ဘာတွေစိတ်ညစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်မဘာသာ ဘာညစ်ညစ်”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီမယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ရှင်ကူညီလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မိန်းကလေးကိစ္စ”

လူလူမျက်နှာ ပူသွားမိသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မေးမိသော ငါးစပ်ကိုပဲ ဖြတ်ရိုက်ချင်မိသွား၏။ မစူးစမ်းခြင်း မဆင်ခြင်မိသော သူ့ကိုယ် သူလည်း အပြစ်တင်လိုက်သည်။ လူလူ ... မင်းကွာ ...။ (ပြောသာ ပြောရသည်။ စူးစမ်းဆင်ခြင်ချင်လို့လည်း မရပါ။ ပြောရတာပင် မကောင်း တော့။ တော်ပြီ။)

သူသူမျက်နှာကလည်း ... ရိုန်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မျက်လုံးပြူး ကာ ခေါင်းငုံ့ချသွားသော လူလူပုံစံကိုကြည့်ပြီး မိန်းကလေးပီပီ သဘော ပေါက်စွာ ...

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ရှင်ထင်သလို မဟုတ် ဘူး”

“ဪ ... မဟုတ်သေးဘူးလား၊ တော်ပါသေးရဲ့”

ကြည့်။ ပြောပုံကိုက ဟုတ်ကိုမဟုတ်ချေ။ နားထဲမှာ ထော်ထော် တန့်လန့်နှင့်... မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ ... ဟာ ... ဘာတွေလဲ။ တော်ပြီ။ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲသည့်အနေဖြင့် ...

“ရှင်က ဘာကြောင့် ကျွန်တို့ဝိုင်းကိုမှ လာထိုင်ရတာလဲ”

“အဟဲ ... ဒါက ဒီလိုပါ”

ဘာပြောဦးမည်မသိ ... ဒိုင်းတိုင်းအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားပုံရသော်လည်း ...

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာလုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးကြည့်နေတာ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဟို ... ဒီလိုလေ”

စဉ်းစားသလိုလုပ်နေ၏။ ပြီးမှ သူ့သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“စာရေးဆရာဆိုတာက ဒီလိုပဲ ရှာကြံရတယ်မဟုတ်လား” သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သူ့က ချက်ချင်းပဲ ...

“ဪ ... ရှင်က ဇာတ်လမ်းလာရှာတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အဟီး ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့သူ့ကို ခင်ချင်လို့ပါ”

ချစ်စရာကောင်းသော မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်က လူလူ့ဆီ လွှင့်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လူလူကလည်း ချစ်လိုက်၏။ (မဆိုင်ဘူးဟုပြောလျှင် ငြင်းမည်။)

“ရှင်က ဘာကြောင့် ခင်ချင်နေရတာလဲ”

“အဲ”

လူလူ အဖြေရခက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အူကြောင်ကြောင်ဦးနှောက်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့မျှားထက်သာသည်။ (အူကြောင်ကြောင်စဉ်းစားလျှင် အတည်ဖြစ်၏။)

“ကျွန်တော်က လူလူလေ၊ လူလူနဲ့ကာရန်တူတဲ့ သူ့သူ့ကိုတွေ့တော့ လူလူက သူ့သူ့ကို ခင်ချင်သွားတာပါ”

အလာကြီးပဲဟု တွေးမိရင်း သူ့သူ့က ...

“အကုန်လုံးတော့ ကာရန်မတူနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့မည်က သူ့သူ့

ဆိုပေမယ့် အပြည့်အစုံက သင်းပျံ့သူရှင့်”

“ဟင် ... အမေ”

ရုတ်တရက် စေ့စေ့ကြည့်ကာ ‘အမေ’ ဟု အခေါ်ခံလိုက်ရ၍ သူသူ ကြောင်သွားမိသည်။

“ဘာရှင့် ... ရှင်က”

သူမပင်မဟုတ်၊ ဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့လည်း ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ ကိုယ့်သားမဟုတ်သော ဒင်းက ...

“အဟဲ ... ဟို ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်အမေနာမည်က ဒေါ်သင်း ပျံ့လေ၊ အမေ့နာမည်နဲ့ တူနေတော့ ရုတ်တရက်ယောင်သွားမိတာ”

“ဟွန် ... ရှင်ကလည်း”

ဖြူဖြူသန့်နှင့်ထွေးထွေး ရယ်ကြတော့သည်။ သူသူမှာပဲ ရယ်ရ ခက်၊ ပြုံးရခက် ဖြစ်နေရသည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ မေးလက်စရှိ နေ၍ ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင့်နာမည်နဲ့ ကာရန်မတူတော့ဘူး မဟုတ် လား”

လူလူရင်ထဲ ဘာမှန်းမသိ ကြည့်နူးသွားရသည်။ သင်းပျံ့သူ ... တဲ့။ ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးက ထိုသို့ဖြစ်အောင် တမင်ဖန်တီးထားသည်ဖြစ် မည်။

ပိုက်ဆံမပေးရသဖြင့် တွေးချင်တိုင်း တွေးလိုက်ပြီး ...

“တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေထက် ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

သူသူက သိချင်ဟန်လေးနှင့် မေးလာသဖြင့် ...

“သူသူနာမည်အပြည့်အစုံက သင်းပျံ့သူနော်၊ ကျွန်တော့်နာမည် က လူလူဆိုတော့”

“အင်းလေ ... အဲလိုဆိုတော့ ကာရန်မတူတော့ဘူးလေ”
လူလူက သူသူ့မျက်နှာလေးကို စွဲစွဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ ... (အပိုင်

ပေါ့)

“နေဦးလေ ... လူလူဆိုပေမယ့် အပြည့်အစုံက လင်းခန့်လူတဲ့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ကာရန်တူကြတုန်းပဲ”

“ဟင်”

သင်းယုံသူ (ခေါ်) သူသူမှာ လင်းခန့်လူ (ခေါ်) လူလူကိုကြည့်ရင်း

(၁၁)

အိမ်ရှေ့ရောက်တာနှင့် စပြီးမြင်လိုက်ရသည်က နှင်းမောင်မောင် နိုင်ဦး၏ကားဖြစ်သည်။ သူသူ့ကျောင်းမှပြန်လာသည့် အခုလိုအချိန်မျိုးဆိုလျှင် နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက အမြဲရောက်နေတတ်သည်။

ညှော်ခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်စုတစ်ဝေးကြီး တွေ့ရသည်။ သူသူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ဖေဖေဦးမြတ်လေးက နိုင်ငံခြားမှပြန်လာပြီး တော့ မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို လှမ်းပြောသည်။

“ဟော ... သမီးတောင် ကျောင်းက ပြန်လာပြီ၊ ထိုင်ဦးလေ သမီး၊ မောင်နိုင်ဦးတောင် အခုလေးတင် သမီးကို မေးနေသေးတယ်”

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက သူသူ့ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ အပြုံးက နိုင်ငံခြားပြန်အပြုံးဖြစ်၏။ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားရှိလှသည်။ သူသူက ...

“မထိုင်တော့ဘူး ဖေဖေ သမီး စာလုပ်စရာတွေရှိသေးလို့” ဦးမြတ်လေးက သဘောတကျပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဲဒါသာကြည့်တော့ မောင်နိုင်ဦးရေ ... သမီးက သူယူကတော့

အင်္ဂလိပ်စာဆိုရင် သိပ်ပြီးဝါသနာပါတာ”

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ညိတ်ပြရင်း ...

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ့လာထားတာတော့ မမှားဘူးပေါ့”

မမှားဘူးဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့၏။ ဦးငယ်အောင်အေးသိန်း၏ အသံက အနောက်မှ လိုက်လာသေးသည်။

“ဟိုကောင်မလေး ... စာလုပ်မယ်ဆို စာပဲလုပ်နော်”

ပါဝါလှမ်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သူကလည်း စာမလုပ်ပါ။ စာအပြင် ခိုတို့၊ ကျီးကန်းတို့လည်း မလုပ်ပါ။ အခန်းထဲဝင်ပြီး ခွေနေမိ၏။

ထိုသို့ခွေနေမိခြင်းကြောင့်လည်း စိတ်တွေက ဟိုရောက်ဒီရောက် ဖြစ်နေရသည်။ လောလောဆယ်မှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်နေသောကိစ္စကို စဉ်းစားရင်း စိတ်လည်း ညစ်ရ၏။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးနှင့် သူမကိုလက်ထပ်ပေးစားမည်ဆိုသောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကို သူ့သူ မမှန်းပါ။ ကြည့်မရလည်း မဖြစ်ပါ။ အလားတူပင် စိတ်လည်း မဝင်စားပါ။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း လူကြီးတွေ/စိစဉ်လာမည့်ကိစ္စကိုတော့ စိတ်ဝင်စားနေရသည်။

“ဟင်း ... ဘယ်လုပ်ရပါ့မလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ကိစ္စတွေမှာ ဆရာမကြီး ဝင်လုပ်ခဲ့သမျှ ကိုယ်ကိစ္စကိုကျတော့ ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်ဖြစ်နေရသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေထိ ဒီကိစ္စကိုပြောလာလျှင် ဘယ်လိုငြင်းရမည်နည်း။ မသိသေး။ မေမေ့ကိုတော့ ပြန်ပြီးပြောရဲဆိုရဲရှိသော်လည်း ဖေဖေ့ကိုကျတော့ သူ့သူ ချစ်ကြောင်စိုသေရသည်။

ဖေဖေက စကားပြောလျှင် ပြတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ငြိမ်ချင်သည့် ကိစ္စဆိုလျှင်လည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်။ ဖအေအေသမီးဖြစ်သော

သူသူမှာလည်း ထိုညာဉ်ကလေး ပါလာပါ၏။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကို ယူချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မယူရအောင် လုပ်မည်သာဖြစ်သည်။ လောလော ဆယ်မှာတော့ ဖေဖေကို ငြင်းဆန်မည့်စကားလုံးကိုပင် စိစဉ်၍မရသေး။ ခေါင်းခြောက်ရသည်။ ဖေဖေစကားတွေကို ငြင်းဆန်ဖို့ဆိုတာ အတော်မလွယ် သည့်သဘောရှိသည်။

“သမီး... သူသူ... စာလုပ်မယ်ဆိုပြီး အိပ်နေတာလား?”

မေမေ အခန်းထဲဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသူ မျက်လုံးပိတ်လျက် နှင့်ပဲ...

“ဟုတ်... မေကြီး၊ သမီး ခေါင်းကိုက်နေလို့”

အမှန်ပင် ခေါင်းကိုက်သလို ခံစားနေရသည်။ မေမေက သူမ နဖူးလေးကိုပွတ်ရင်း...

“မောင်နိုင်ဦးက ပြန်တော့မလို့တဲ့ သမီးရဲ့၊ သမီးဆင်းပြီး နှုတ် ဆက်လိုက်ပါဦးလား၊ သူက သမီးကို မေးနေတာ”

“မေကြီးကလည်း ခေါင်းကိုက်လို့ပါဆို”

“အေး... အေး... ဒါဆိုလည်း နေ၊ နှင့်ဦးငယ်ကတော့ မောင်နိုင် ဦးနဲ့ လိုက်သွားဖို့ ပြင်နေလေရဲ့”

သေချာတာကတော့ ဒီည ဦးငယ်ဘီယာမူးလာဦးမည်ဖြစ်သည်။ သူမူးလာတာက အကြောင်းမဟုတ်။ မေမေနှင့်စကားများလျှင် သူသူမှာ မဆီမဆိုင် စိတ်ညစ်ရသည်။ မေမေက ထိုမူးယစ်စေတတ်သောအရာများ အရက်၊ ဘီယာ သောက်သည်ကို လုံးဝမကြိုက်ချေ။

(မှတ်ချက်။ သူ့ယောက်ျားကိုတော့ ခွင့်ပြုထား၏။)

ဦးငယ်ကလည်း လက်တစ်လုံးခြားလေး လုပ်တတ်သည်။ မေမေ ရှေ့မှာ လုံးစမသောက်။ ဖွက်သောက်သည်။ ဖွက်သောက်သည့်နေရာက လည်း အိမ်သာထဲမှာဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်လောကပင် အိမ်သာထဲမှာ ငုတ်ဦး အိပ်ပျော်နေသဖြင့် သူသူမှာ မနည်းနှိုးပေးလိုက်ရသည်။ အန်မထားသည်

ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

မေမေ အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက မယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ ဦးငယ် ... ပိုက်ဆံဆိုရင်တော့ မချေးဘူး”

ကြိုပြောရသည်။ ဒါတောင်မှ တစ်ခါတလေ မသိအောင် ယူသွား တတ်သေးသည်။ ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ့ကို နှင့်ဖုန်း ခဏပေးလိုက်ဦး”

အမူအရာနှင့်သာ ‘ယူသွား’ ဟု လုပ်ပြလိုက်သည်။ ဦးငယ်အောင် အေးသိန်းက မသွားသေးဘဲ ...

“ငါ အပြင်သွားမလို့ ဘာမှာဦးမှာလဲ”

“မမှာဘူး၊ ဦးငယ်က မူးမလို့သွားတဲ့ဟာ”

“ငါက အပျော့ပါဟာ၊ ဟိုကောင်ကမှ အပြင်း”

သူသူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ အပျော့ရော အပြင်းရော နှစ်ခုစလုံး မကောင်းချေ။ ဘုရားကလည်း မကြိုက်ပါ။ သူတို့မို့လို့ အဲဒါတွေသောက် ပြီး ဘာကြောင့်မူးချင်နေကြသည်မသိ။ မေးကြည့်တော့လည်း မဖြေနိုင်ကြ ချေ။

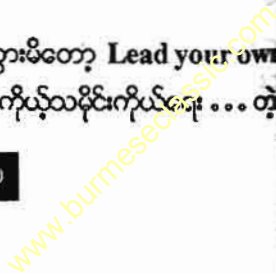
“ဒါဆို ... ငါသွားပြီနော်”

“သွား ... သွား ... ဟိုတစ်ခါကလို လေးဖက်ထောက်ပြီးတော့ သာ ပြန်မလာနဲ့”

“ဘာ ... ကွ ... ငါ့တူမကြီးရ”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက ထိပေါက်သောမျက်နှာမျိုးနှင့် ထွက် သွားသည်။ သူသူမှာပဲ ထိလက်မှတ်ပျောက်သွားသူလို မှိုင်းတွေပြီး ကျန်း ရသည်။

စာကြည့်စားပွဲဆီ အကြည့်ရောက်သွားမိတော့ Lead your own way ဆိုသော စာတန်းလေးကို တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေး ... တဲ့

ရေးရမည်။ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရေးရမည်။ ဘယ်သူ

ရေးပေးတာကိုမှ လက်မခံပါ။ ထို့ကြောင့် ညစ်နေသောစိတ်ကို နှိပ်စေ့
ချလိုက်ပြီး လေကို တစ်ဝကြီးရှူသွင်းပစ်လိုက်သည်။

“လုပ်ရမယ် ... တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်”

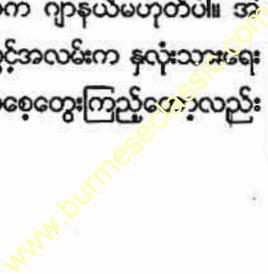

(၁၂)

လင်းခန့်လူဟူသော လူလူမှာလည်း မလင်းမခန့်နိုင်ဘဲ ဒုက္ခအကြီး အကျယ်တွေ့နေရသည်။ အိမ်က မိဘနှစ်ပါးက မိန်းမပေးစားဖို့ အတင်း အကျပ်စီစဉ်နေခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ပေးစားနိုင်ဖွယ်ရာတွေရှိသော်လည်း လူလူကတော့ မယူနိုင်ပါ။ ပြတ်၏။ သူ့ရင်ထဲကို 'သင်းယုံသူ' ဟူသော သူသူလေးတစ်ယောက် သင်းသင်းယုံယုံဝင်လာချိန်မှစ၍ ... 'ရံပြည့်ပြီ' ဆိုသော စာတန်းကို ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သည်ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့နေရပါသနည်း။ အမေး ရှိလာလျှင် သူက တစ်ခွန်းတည်းသာ ဖြေပါမည်။ 'သူသူ့ကိုမတွေ့ရလို့' ဟူသာ။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူသူ့ကိုတွေ့ရမည့် အခွင့်အလမ်းက မရှိချေ။ အခွင့်အလမ်းဆိုတာက ဂျာနယ်မဟုတ်ပါ။ အဲ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အခွင့်အလမ်းက နှလုံးသားရေး ကိစ္စအတွက်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်။ စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့လည်း

တုတ်သလိုလိုဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုသို့ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေရ၍ လူလူ အိမ်မှာနေလို့မရ၊ နေလို့မရ၍ လမ်းထွက်ကာ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်တော့မှ ဘဝတူဒုက္ခ ဆည်အချင်းချင်း တွေ့နေရသည်။

“ဟေ့ ... လူလူ ... လာပါဦးကွ”

ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းထဲမှ စာရေးကြီး ကိုဇော်ဖြိုး။ မျက်လုံးရှေ့မှာ မှန်ကြီးတပ်ထားပြီးမှ မှန်ကိုကျော်ကြည့်ကာ သူ့ကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ လှမ်းမကမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးထကြီးပုံစံနှင့် ခေါ်နေသဖြင့် လူလူ သွားလိုက်၏။

“ဘာလဲဗျ ... ကိုဇော်ဖြိုး”

ကိုဇော်ဖြိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ ပြီး ... ထိုင်ခုံနှင့် ဖင်မထိရသေးခင်မှာပဲ ...

“လူလူ ... ငါတော့ မရတော့ဘူးကွာ”

ဘာမရတာလည်းတော့ မသိ။ ထိုင်ကနန်းကျပြီးအချိန်မှာတော့ ကိုဇော်ဖြိုးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကိုချပြီး ...

“လူလူ ... ဘာသောက်မှာလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့စိမ့်ပဲလား”

လက်ဖက်ရည်အတင်းတိုက်ချင်နေခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုရှိမည်ဆိုတာကို လူလူတွက်ဆမိသည်။ ကိုဇော်ဖြိုးက စကားကို ပြောမလို၊ မပြောမလိုနှင့် ချီတုံချီတုံလုပ်သည်။ ပြီးမှ ...

“လူလူ ... ငါတော့မရတော့ဘူးကွာ”

စာပြန်ပြီ။ ဘာမရတာမှန်းလည်း မသိချေ။ ထိုသို့ပြောပြီးမှ စကားကို ပြောတော့မလို၊ မပြောတော့မလို ထပ်လုပ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသာ လူလူမှာလည်း နားထောင်ရမလို မထောင်ရမလိုဖြစ်လာရ၏။ ထိုပုံစံအတိုင်း အတော်ကြာအောင် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရှိနေကြပြီးမှ ...

“လူလူ ... ငါတော့ မရတော့ဘူးကွာ”

၁၀၂ သွန်းသစ်

လူလူ ခေါင်းကိုသာ စိတ်ရှိလက်ရှိနှင့် ကုတ်မိတော့သည်။ ကိုယ့်
ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေရသည်ကြားထဲ သူကလည်း
တစ်မျိုး။ မနေသာတော့သဖြင့် ...

“ဘာမရတော့တာလဲ ကိုဇော်ဖြိုးရဲ့”

ထိုတော့မှ ကိုဇော်ဖြိုးက သူ့ကို ဝင့်ကြည့်လာသည်။ ရှက်ကိုးရှက်
ကန်းပုံစံလည်း ဖြစ်သွားသေး၏။

လူလူ ဘာမှမတွေ့မိအောင် သတိထားရင်း ...

“ပြောလေဗျာ”

ကိုဇော်ဖြိုးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ငါ့အသည်းတွေ မရတော့ဘူးကွာ”

ဪ... ဒါကို။ လူလူတို့က အနိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ...

“လျှော့သောက်ပေါ့ ကိုဇော်ဖြိုးရယ်၊ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်း လူပျို
ကြီးဆိုပြီး စွတ်မသောက်နဲ့လေ၊ ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်ဗျာ။ ဒီ
အရက်ရဲ့ဆိုးကျိုးတွေကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ...”

“နေ ... နေ နေပါဦးကွာ၊ ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးကွာ”

“ဒါဆို ဘာလဲဗျာ”

“ငါ့အသည်းတွေက မနေနိုင်လောက်အောင်ကို စွဲလမ်းနေပြီလို့
ပြောတာ”

“ဒါဆို ဆေးရုံတက်ပြီး ဖြတ်လေဗျာ၊ ကြာရင် ခင်ဗျားအခြေအနေ
က”

“နေဦး ... နေဦး”

လက်အတင်းကာပြပြီး ခေါင်းကိုကုတ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ စိတ်ခုံးခုံး
ချလိုက်ပုံဖြင့် ...

“ငါပြောတာ အချစ်ကွ ... အချစ်”

“ဗျာ”

“အချစ်ရေးကိစ္စကိုပြောတာ”

ခုမှပဲ ရှင်းရှင်းကြီးတွေ့မိတော့သည်။ တစ်ခါတည်းပြောလျှင် ဆူညံကိစ္စကို သူမို့ ကွေ့ဝိုက်ပြီး ပြောသည်။ လူလူ့ကိုမှ ကွေ့ဝိုက်ပြောလျှင် ဆိုရင်းကို တော်တော်နှင့် ရောက်မည်မဟုတ်ဆိုတာ မသိသည်လည်း ဟေ့တ်။

ကိုဇော်ဖြိုးက သူ့အမှားကို သူသိသွားသည့်မျက်နှာမျိုးဖြင့် ...

“အေးကွာ ... အဲဒီအချစ်ကြောင့် ငါခံစားနေရတာကိုပြောတာ”

“ပြောတာကောင်းတယ်”

“ဟမ်”

“အဲလိုရှင်းရှင်းပြောတာ ကောင်းတယ်လို့ပြောတာ”

ကိုဇော်ဖြိုးက ဟီးခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်သည်။ လူလူက လိုရင်းတိုရှင်း ဖြစ်အောင် မေးလိုက်၏။

“ကိုဇော်ဖြိုးက ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲ”

“ဟိုဟာကွာ”

ရှက်သလို အမူအရာနှင့် လက်ဝါးချင်း ပွတ်နေပြီးမှ ..

“မင်းတို့ တစ်အိမ်ကျော်က ဆရာမလေးကို”

“ဪ”

သိပါသည်။ သိတာမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို သိပါသည်။ ထိုဆရာမက လူလူတို့ ရူပဗေဒမေဂျာမှ ကျွဲတာဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူနှင့် နှုတ်ကြီးပေါက်လှ ကရင်မ။ ရုပ်ကလည်း ချောသည့်အထဲမှာပါသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်။ အထူးသဖြင့် လူပျိုကြီးများ ကြိုက်နှစ်သက်သော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ကိုဇော်ဖြိုးကလည်း လူပျိုကြီးလိုတော့ ကြိုက်ပေလိမ့်မည်။

“ကိုဇော်ဖြိုးက သရာမူကိုပြောတာကိုး”

“ဟင် ... ဘာမူ”

“သရာမူလေ”

“သူ့နာမည်က နော်မိုးဦးသစ္စာ မဟုတ်ဘူးလား လူလူရ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သရာမူဆိုတာက ကရင်လို ဆရာမလို့ ပြောတာ”

“ဒီလိုလား ... အေးကွာ မင်းပြောတဲ့ အဲဒီသရာမူကို ငါ ကြိုက် လို့ကွ”

“ဒါများများ”

“အေး ... လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ အားကိုးပါတယ်”

လူလူကိုမှ လာအားကိုးနေသည်။ အိုးကားမည်ကိုတော့မတွေး ... အဲလေ အိုးစားကွဲမည်ကိုတော့ မတွေး။

“ကြိုက်ရင် ကြိုက်တဲ့အကြောင်းကို သိအောင်လုပ်ပေါ့များ”

“အေး ... အဲလိုသိအောင်လုပ်မလို့ ... မင်းသူ့ကို ဒီစာလေး ပေးပေးပါလား”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူးဗျ”

လူလူ ပျာပျာသလဲ ငြင်းရတော့သည်။

“အဲဒီဆရာမနဲ့ ကျွန်တော်က အရမ်းရင်းနှီးတာဗျ။ အဲလိုလုပ်လို့ မကောင်းဘူး။ တော်ကြာ ... နားလည်မှုလွဲပြီး ကျွန်တော်ပေးတယ်လို့ ထင်သွားရင် ရွှံ့ရွှံ့စိုက်စိုက်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ကိုဇော်ဖြိုး တွေဝေသွားသည်။ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ငါ ... သူ့ကိုစကားလည်း လိုက်မပြောရဲဘူးကွာ၊ ငါက စိတ်လှုပ် ရှားရင် စကားထစ်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိတာပဲ၊ တော်ကြာ အရှက်ကွဲ နေမှဖြင့်”

သူ့ဘက်ကျတော့ သိသည်။ အားကိုးတကြီးကြည့်နေသဖြင့် လူလူ တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက်စဉ်းစားရင်း ...

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုဇော်ဖြိုးအိမ်မှာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှိလား”

“ရှိတယ်လေ”

“အဲဒီမှန်ကိုကြည့်ပြီး ရည်းစားစကားပြောရမယ်”

“ဟင်... ငါက မှန်ကို ရည်းစားစကားပြောရမယ်... ဟုတ်လား။

ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဝေးသည်။ သာကေတနှင့် မင်္ဂလာဒုံလိုဝေးသည်။ ကားနှစ်ဆင့် စီးမှရောက်နိုင်သလို စကားကိုလည်း နှစ်ဆင့်ပြောရသည်။

“စကားမထစ်အောင် ကျင့်ခိုင်းတာဗျ။ ရည်းစားစကားပြောတာမှာ အသံအနေအထားတင်မက မျက်နှာအမူအရာနဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေကပါ အရေးကြီးတယ်”

“အေး... ဒါတော့ ဟုတ်မယ်ကွ လူလူရ”

“ဟုတ်မယ်ကွ မဟုတ်ဘူး... ဟုတ်ကိုဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောမယ်”

“အေး”

“နံပါတ်တစ်... မျက်လုံးအမူအရာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိရမယ်။ သူ့ခိုးမျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြည့်သင့် မကြည့်အပ်တဲ့နေရာတွေကို လျှောက်မကြည့်ရဘူး”

ကိုဇော်ဖြိုး တွေဝေသွားပြန်သည်။ ပုံစံက ဘာတွေမြင်ယောင်ကြည့်နေသည်မခွဲ။ အတော်ကြာမှ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးညှိတ်သည်။

“နံပါတ်နှစ်... ကိုယ့်ပုံစံက အတင်းကာရာ စာမူချစ်တိုင်းပြီး ဖြစ်မနေရဘူး။ လန့်သွားလိမ့်မယ်”

“အေး... ဟုတ်သား”

“နံပါတ်သုံး... စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ထက်လေးစာ ဝေဟုတ်

၁၀၆ သွန်းဆစ်

ခေါင်းကုတ်မလုပ်ရဘူး၊ ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်မလုပ်ရဘူး... အကြည့်ရဆိုးတယ်”

“အေး... ဒါတော့ ငါ ပြင်ရမယ်”

“နံပါတ်လေး... စကားပြောရင် ဗလုံးဗထွေးမပြောရဘူး၊ အမြန် မပြောရဘူး၊ အရမ်းလည်း မနှေးရှဘူး၊ လေသံအတက်အကျကို ဂရုစိုက် ရမယ်”

“အေးကွာ”

“ဒါတွေအားလုံး အဆင်ပြေဖို့အတွက် မှန်ကိုကြည့်ပြီး ရည်းစား စကားပြောရမယ်လို့ပြောတာ”

မသိသောလူကို တတ်သလို နှင်သလိုနှင့် ဆရာစားရသည်မှာလည်း အရသာရှိလှပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ပါ အဆစ်ပါ၍ ပို၍အဆင်ပြေသွား သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူတစ်ပါးကို ကူညီရတာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ ကိုဇော်ဖြိုးနှင့် စကားပြောဆိုခဲ့ပြီးမှ အပြင်ပြန်ထွက်ကာ လတ်လျားလတ်လျား ထပ်လုပ်မိပြန်သည်။ သူ့သူ့ကို သတိရသည့်စိတ်က ရင်မှာကြီးစိုးနေ၏။ သူ့သူ့လည်း သူ့လိုပင် သတိရနေမလားဟု တွေးနေမိ သေးသည်။ ပြော၍မရ။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မိနိုင်သည်။ (မဆီမဆိုင်)

သူတစ်ပါးကို ကူညီခဲ့သည့်အကျိုးက ချက်ချင်းအစွမ်းပြလေပြီ ထင်။ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးဘေးက ဖြတ်အလျှောက်...

“လူလူ”

“ဟင်... သူ့သူ”

နေ့လယ်ခင်းကြီးမှာ လမင်းတစ်ရာသာသွားသည်။ ကားပြတင်း အတွင်းမှ မျက်နှာလှလှလေးက တောင်းပန်ခယသောအသွင်သို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားပြီး...

“လူလူ... သူ့သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“လူလူ ကြောင်သွားမိသည်။ သူ့သူ့ကို စိတ်ဆိုးစရာလည်း ဘာမှ

ဆိုပါ။ ကြောင်အအဖြစ်နေမိတုန်းမှာပဲ သူသူက ...

“မနေ့က လူလူပြောတဲ့နေရာကို သူသူမလာနိုင်တာ သူသူမှာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ပါ လူလူရယ်၊ လူလူ့ဆီကို သူသူ ဖုန်းဆက် သေးတယ်လေ၊ လူလူက စိတ်ကောက်ပြီး ဖုန်းပိတ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

လူလူ အဆမတန်ကြောင်သွားရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကတော့ စနစ် တကျနှင့် လွဲမှားနေပြီဆိုတာ သေချာသည်။

“မနက်ဖြန်ကျောင်းရောက်ရင် သူသူ ပြန်ရှင်းပြမယ်နော်၊ အဲဒီတော့ မှ လူလူ့သဘောအတိုင်းပဲ၊ သူသူ့ကို တစ်ရက်လုံး စိတ်ကောက်ချင်လည်း ကောက်၊ သူသူ့ချော့မယ် ... သိလား”

သူသူက ထိုသို့ပင် ဆိုလာရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ...

“ရပါပြီ ကိုနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး၊ ကျွန်မ သူ့ကိုတွေ့လိုက်လို့ ကားကို ခဏရပ်ခိုင်းတာပါ။ အခု သွားလို့ရပါပြီ”

ထိုတော့မှ ကားမောင်းသူနေရာမှာထိုင်နေသော လူတစ်ယောက် ကို လူလူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ လူရွယ်လည်းမက၊ လူကြီးလည်းမကျ သော လူရွယ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုလူရွယ်ကြီးက သူနှင့်သူသူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာထားက တည်တည်တင်းတင်းဖြစ်ပြီး ပုံစံက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသူ့အစ်ကိုလား၊ ဦးလေးလား?။ မဖြစ်နိုင်။ သူသူပြောသောစကားတွေအရ ထိုသို့တော့ မဟုတ်နိုင်ချေ။

လူရွယ်ကြီးက လူလူဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ ကားစက်ကိုနှိုးသည်။

“လူလူ ... သွားတော့မယ်နော်”

သူသူ၏တိုးဖွသောအသံနှင့်အတူ အိပ္ပာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင် သော အကြည့်တစ်စုံ။ ကားက သူ့ရှေ့မှ ညင်သာစွာပင် ထွက်သွားသည့် လူလူ ကြောင်အအနှင့် ရပ်နေမိဆဲ။

“ဟေ့ကောင် လူလူ ... ဘာတွေရပ်ပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ”

သူ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သော ကိုဇော်ဖြူ။ ကိုဇော်ဖြူက ...

၁၀၈ သွန်းဆစ်

“ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ... ငါတော့ အိမ်ပြန်ပြီး မင်းပြော
တဲ့ အချက်တွေကို သေသေချာချာစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... စဉ်းစားရမယ်၊ ဘာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ
စဉ်းစားရမယ်”

“ဘာလဲဟ”

ကိုဇော်ပြီးတစ်ယောက် အူတူတူဖြစ်နေချိန်မှာ လူလူက လှည့်ထွက်
သွားပါပြီ။

(၁၃)

ကင်နီတင်းထဲမှာဖြစ်သည်။

“လူလူ ... သူသူ့ကို စိတ်ကောက်နေတုန်းပဲလားဟင်”

“.....”

“ကြည့် ... မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြီးရင် ပြောပြပါ
မယ်ဆို”

“.....”

“ဆက်ပြီး စိတ်ကောက်မယ်ဆိုရင် သူသူ ငိုလိုက်တော့မှာနော်”

သူသူက လူလူကို ပြောနေသောစကားများ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်

နီလိုဖြစ်သွားရသည်ကို နားမလည်သူကတော့ လူလူပဲဖြစ်၏။ ဘာတွေဖြစ်

နေတာလဲဆိုသည်ကို တွေး၍ပင်မရ။ တစ်ခုခုထူးဆန်းနေသည်ကိုတော့

သိသည်။ ထွေးထွေးနှင့်ဖြူဖြူသန့်တို့ကို ကြည့်တော့လည်း ဝုံ့နုနပ်။ မြင်

နေကျမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေကြသလို ခပ်အေးအေး။ လူလူမှာပဲ ကြောင်ထိ

ကြောင်တောင်နှင့်။

ဖြူဖြူသန့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချရင်း ...

“ဟဲ့ လူလူ ... နင်ကလည်း နင်ပဲ ... ငါမပြောချင်တော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဘာ ... ဘာလဲရမှာလဲ၊ သူသူက နင့်ကို စိတ်မကောက်ရဘူး နင်ကပဲ သူသူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာချည်းပဲ၊ တော်ရုံဆိုတော်ပြီပေါ့ ... နင့်ဟာက လွန်ကိုလွန်တယ်”

“ဟင်”

ထွေးထွေးကလည်း ...

“အေးလေ ... ငါလည်း မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာကြာပြီ ဟိုသူသူက ငိုတော့မယ်၊ သူသူငိုရင်တော့ နင်က နေနိုင်လို့လား”

အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် ပြန်ဖြေမိသည်။

“မနေနိုင်ပါဘူး”

“အေး ... ဒါဆိုရင် နင်စိတ်ကောက်ပြေပြီလို့ သူသူ့ကိုပြောလိုက်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အခုချက်ချင်း ငါတို့ရှေ့မှာပြော”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီနည်း။ လူလူမှာ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ် ဖြစ်နေရလေသည်။ နားမလည်ပါ။ သူသူ့ကိုကြည့်တော့လည်း သူပြောလာမည့်စကားကို တွေငေးစောင့်စားနေသည်ကို အံ့ဩစွာ မြင်နေရသည်။

“ဟို ... အဲ ... ဒါက”

“လူလူ ... ပြောမှာဖြင့်ပြောတော့ကွာ၊ သူသူ မနေတတ်တော့ဘူး”

သူသူ၏မူနွဲ့နွဲ့စကား။ ပြီး ... သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ထိတွေ့လိုက်သော လက်ဖဝါးလေးတစ်ခုကြောင့်လည်း လူလူတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းမြေ့ကျင်သွားရသည်။ သူသူက တိုးဖွဖွနှင့် ...

“လူလူပြောလေကွာ”

လူလူ ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ ...

“သူသူ့ကို လူလူ စိတ်မကောက်ပါဘူး”

“ဟေး... ဒါမှ သူ့သူ့လူလူကွ”

သူ့သူ့အသံက ဝမ်းသာအားဖြစ်သွားသလို လတ်ဆတ်ချိုရိသွားသော်

သူတို့နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း အတူထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်က

သူတို့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ ထိုင်စတုန်းကတော့ လူလူသတိ

မထားမိ။ ကင်နိုတင်းဆိုတာမျိုးက ဒီလိုပဲ ရောနှောထိုင်တတ်သည်ပဲလေ။

အခုမှ သတိထားမိသွားပြီး မှတ်လည်းမှတ်မိသွားသည်။ မနေ့က ကောင်မ

လေး မဟုတ်သည့် မနေ့က လူရွယ်ကြီး...။

လူရွယ်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ...

“သူ့သူ့သူ့ငယ်ချင်းနဲ့ ကိုကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

သူ့သူ့က...

“ဟုတ်သားပဲ... လူလူကို ချောနေရတာနဲ့ အဲဒါကိုမေ့သွားတယ်”

ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း...

“သူ့က လူလူတဲ့ ကိုနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး၊ အပြည့်အစုံက လင်း

ခန့်လူတဲ့၊ သူ့သူ့တို့ကတော့ လူလူလို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ လူလူ... ဒီဘက်က

တိုနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးတဲ့”

မိတ်ဆက်ပေးအပြီးမှာ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုသော လူရွယ်ကြီး

က လက်ကမ်းလာသည်။ လူလူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုနှင်း... ဟိုဒင်း”

“နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးပါ ငါ့ညီ”

လူရွယ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ့ထပ်ပြီး မိတ်ဆက်သည်။

“ဪ... မဟုတ်ကဲ့၊ ခုနကအတိုင်းပါပဲ ကိုနှင်းမောင်မောင်ဦး”

လူရွယ်ကြီးနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက ပြီးသည်။ အပြန်က တစ်မျိုး

ပြီး... မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ...

“ကဲ သူ့သူ... ကိုကြီးသွားဦးမယ်၊ ဟောဒီက ငါ့ညီနဲ့ထည်း

နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့၊ ကိုယ် ဒီတို ပြော

ခဏလာဖြစ်ဦးမှာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သူတက်သွားသော ကားလေးမောင်းအထွက်မှာပဲ ...

“ရှင်ဟာလေ ... ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာတုန်း”

သူသူက သူ့ကို ရန်တွေ့တော့သည်။

“ဘာ ဘာတုန်းရမှာလဲ၊ ဒါလေးတောင် သဘောမပေါက်ဘူး တုံးကို တုံးတယ်”

“ဟွန်”

“မဟွန်နဲ့ မနေ့တုန်းကလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာမှန်းကို မသိဘူး ... ငါတော့ ဒီလိုလုပ်မိတာ မှားပြီထင်တယ်”

လူလူ နားမလည်ပါ။ ဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့က တစ်ခါရယ်ကြရင်း ...

“ဖြုန်းစားကြီးဆိုတော့ သူလည်း ဒီလိုဖြစ်မှာပေါ့ သူသူရဲ့ သူနားလည်အောင် နင်ရှင်းပြလိုက်ပေါ့”

“အေးလေ ... နင်ကလည်း”

သူသူက မျက်နှာကို မှုန်တေတေလေးလုပ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ

“ဒီမှာ”

“ခင်ဗျာ”

“ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုသို့ဖြင့် ... သူသူပြောသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လူလူလူ လိုက်ရချိန်မှာ ...

(၁၄)

ညအခါ

လသာသာ

ကစားမလား နားမလား

လသာသော်လည်း မကစားနိုင်ပါ။ ထိုသို့ကစားရမည့်အရွယ်လည်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်စားပွဲမှာပဲ ထိုင်ပြီး သူသူ စာကြည့်နေပါ၏။ စာထဲစိတ်မရောက်။ အတွေးတွေသာဝေနေသဖြင့် စာအုပ်ပိတ်ကာ ငေါင်နေမိသည်။

တစ်ခုခုထူးခြားလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားသော်လည်း ကျောင်းက အိမ်ကိုပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပဲဖြစ်သည်။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးလည်း ရောက်နေ၏။ ဖေဖေနှင့် စကားပြောရင်း ရယ်ရယ်မောမောပင်။

မနေ့က နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက ဒဂုံစင်တာသို့ လိုက်ဖို့သည် အိမ်မှာ ကုန်နေသော ပစ္စည်းအချို့ ဝယ်ယူရန်အတွက် သူ့သူ့က သွားခြင်း

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာ

ဖြစ်သည်။

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက သူ့ကားနှင့်လိုက်ပို့မည်ဟု ဆို၏။ သူ့သူငြင်းသေး သော်လည်း ဖေဖေကပါ လိုက်သွားဟုပြောသဖြင့် လိုက်သွားလိုက်ရသည်။

ဒဂုံစင်တာက အပြန်မှာ လူလူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါ်လာပြီး နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကို ကားရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လူလူကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ပေါ်လာသောစိတ်ကူးအတိုင်း နှင်းမောင်မောင်ဦးတွေ့ မှာပင် သူ့သူ သရုပ်ဆောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုပင် လူလူဟူသော မဟာဉာဏ်ကြီးရှင် ပုဂ္ဂိုလ်က ...

“ဟင်း... အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဒါလေးတောင် သဘောမပေါက်ဘူး။ ငါ့မှာတော့ ရှက်လိုက်ရတာ”

သူ့သူ မကျေမနပ်ပြောမိသည်။ ဒီနေ့ကျတော့လည်း ကြည့်။

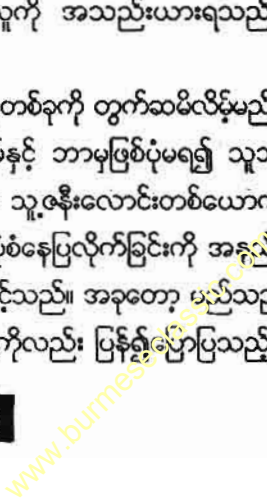
နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက ကျောင်းကို ကားနှင့်လိုက်ပို့သည်။ (နေ့တိုင်းလိုက်ပို့မည့် အရိပ်အယောင်တွေကိုလည်း မြင်နေရသည်။)

ကင်နိုတင်းမှာ တွေ့ကြတော့ ဉာဏ်ကြီးရှင်လူလူက သူ့သူ့စကား အသွားအလာကို သဘောမပေါက်ချေ။ သူ့သူ့မှာပဲ ...

“ငါနော် ... ငါ့မှာတော့ အနေရကိုခက်လို့ ... ဟင်း”

တွေးရင်း အူကြောင်ကြောင် လူလူကို အသည်းယားရသည်။ ဘာမှန်းကိုမသိ။

နှင်းမောင်နိုင်ဦးကတော့ အခြေအနေတစ်ခုကို တွက်ဆမိလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူ့ပုံစံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဘာမှဖြစ်ပုံမရ၍ သူ့သူ့ အတွေးရခက်နေသည်။ အမှန်ဆိုရင် သူ့သူက သူ့ဇနီးလောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့သူက လူလူနှင့် သမီးရည်းစားပုံစံနေပြလိုက်ခြင်းကို အနည်းငယ်လောက်တော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသင့်သည်။ အခုတော့ မည်သည့် အရိပ်အယောင်မျှပင်မပြ။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကိုလည်း ပြန်၍ပြောပြသည်ပုံ

မပေါ်ချေ။ အတွေးရခက်လှ၏။

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ လုပ်မည့်သာလည်း လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ သူ့သူ ဖန်တီးလိုက်သော ဒီလိုပုံစံကြောင့် နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးစိတ်ထဲ
တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နောက်ဆုတ်ချင်စိတ်ဖြစ်သွားမည်ဆိုတာက သိပ်တော့ မသေ
ချာလှ။ သူ့မှာလည်း အပိုင်တွက်ထားတာတွေ ရှိလိမ့်မည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းသာချမိတော့သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို လှမ်းငေး
ရင်း အတွေးတွေ ဆက်၍ဝေနေမိသည်။ ပြည့်စက်နေသော လမင်းကြီးကို
မြင်နေရသည်။ လဝန်းက ထိန်ထိန်သာနေသော်လည်း သူ့သူ့ရင်ထဲမှာတော့
သာသာယာယာမရှိ။ ဤကိစ္စကို တွေးမိတိုင်း စိတ်အစဉ်က မှိုင်းညှို့ပြီး
အံ့သည်းလာရသည်။ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်သော ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကလည်း
ကယ်ဆယ်ပေးနိုင်ပါ့မလားမသိ။

ရေဆာလာသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ဘူးကို သွားယူလိုက်
သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေက ထမင်းစားခန်းထဲမှာပင် ထိုင်၍ စကားပြောဆို
နေကြ၏။ သူ့သူ ဝင်လာတာကို တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်ပြီး သူတို့ ဘာသာ
ဆက်၍ ပြောဆိုနေကြသည်။ မသိမသာ နားစွင့်မိလိုက်၏။

“မောင်နိုင်ဦးကတော့ ကျောင်းပိတ်မှပဲ တစ်ခါတည်း စီစဉ်ချင်တယ်
ပြောတာပဲ”

ဖေဖေစကားအဆုံးမှာ မေမေအသံက ...

“အဲဒါအဆင်ပြေတာပဲ ကိုမြတ်ရဲ့၊ ကျောင်းကိစ္စတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ဒါနဲ့ အခြားကော ဘာပြောသေးလဲ”
(သူတို့ပြောသော မောင်နိုင်ဦးဆိုတာက နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး
ဖြစ်သည်။)

“တခြားတော့ ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို ပြောတာလေ ကိုမြတ်ရဲ့”

ဖေဖေက သူ့သူ့ဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ရယ်ရင်း...

“မောင်နိုင်ဦးစကားအတိုင်းဆိုရင် ဆီဒိုနားမှာပဲ ဖြစ်သလိုလေးပဲ ပေါ့ကွာ”

“ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း ... မောင်နိုင်ဦးကတော့”

ရယ်သံတွေကို နောက်မှာချန်ထားရင်း သူ့သူ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ သူ့သူကျောင်းပြီးမှပဲ ဖွင့်ပြောလာမည့်သဘောမှာ ရှိ၏။ သူတို့ဖွင့်ပြောလာမည့်အချိန်ကို သူ့သူ စောင့်မနေချင်ပါ။ ဤကိစ္စကို လည်း လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်တွေ သုံး၍မရလျှင် ဉာဏ်ပြာ၊ ဉာဏ်ဝါတွေကိုလည်း သုံးသင့်လျှင် သုံးရမည်။ ကိုယ့်ဘဝလေးကိုတော့ မချစ်မနှစ်သက်သောသူလက်ထဲ လုံးဝအပါမခံနိုင်ချေ။

သူ့သူအခန်းဆီမရောက်ခင်မှာ ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းနှင့် တိုးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘီယာမူးပြီး တစ်ရေးနိုးထလာသည့်ပုံနှင့် ...

“သူ့သူ ... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... စာကျက်နေတာပေါ့”

“အေး ... စာကျက်ရင် စာပဲကျက်၊ တခြားဟာတွေ မစဉ်းစားနဲ့”

“သူ့သူက ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့လဲ”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက မျက်လုံးစွေကြည့်ပြီး ...

“အေး ... ငါ့ကို ကိုနှင်းက ပြောတယ်”

(သူပြောသည့် ‘ကိုနှင်း’ ဆိုတာကလည်း နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး ဖြစ်သည်။)

“သူက ဦးငယ်ကို ဘာပြောလို့လဲ”

“သူ ဘာပြောလဲဆိုတာကို နင့်ကိုယ်နှင့် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ မိသူ့သူ ... ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေနော်၊ ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့၊ အချိန်တန်ရင် နင့်နဲ့ ကိုနှင်းကို နင့်အဖေက ပေးစားမှာပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းက ယိုင်သိုးယိုင်ထိုးနှင့်

ထွက်သွားသည်။ သူ့သူ နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း ကျန်နေခဲ့ရ၏။ ပြီးမှ အခန်းထဲ
ကိုဝင်ပြီး တံခါးပိတ်၊ ဖိးမှိတ်ကာ ကျိတ်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ မအိပ်ခင်မှာတော့
သိသမျှ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတွေကို ရွတ်ဆိုမိ၏။ ဆုလည်းတောင်းမိသည်။
အရှင်ဘုရား ... မချစ်မနှစ်သက်သော သူနဲ့ ဝေးရပါလို၏။

(၁၅)

လူလူမှာလည်း အခက်တွေ့နေရသည်။ သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ဆိုရပါဦးမည်။ အကြိုက်လည်း တွေ့နေပါသည်ဟု။

“အဲဒီတော့ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့လူ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ မင်း နဲ့သူက သမီးရည်းစားပုံစံနေပြရမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ရာဇာက မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ဆရာကြီးပုံစံနှင့် ပြောသည်။ မင်းမင်းထွေးကလည်း ...

“မင်းအဖြစ်က ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ ဆိုသလိုပါပဲလား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“ရေမကူးတတ်ရင်တော့ ရေနစ်သေမှာ သေချာတယ်”

“ဟာကွာ”

ထို ‘ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ’ ဆိုတာကြီးက ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိပါ။ စကားမှန်းတော့ သိသည်။ သို့သော် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲပြုတ် ကျလို့ကတော့ ရေငတ်မပြေဘဲ မသာပေါ်ဖို့သာ များသည်။ လူလူ မသာ

ပေါ်ချင်ပါ။ ကမ္ဘာလည်း မကျော်ချင်ပါ။ သူ့သူ့အနားမှာ နေရလျှင်ပင် သူ့အတွက် တစ်ဝက်ပြီးပြည့်စုံပြီ။ (ကျန်သည့်တစ်ဝက်ကတော့ သမီးရည်းစား အမှန်တကယ်ဖြစ်သည့်အချိန်ကျမှဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေးထား၏။)

“မင်းတို့အဖြစ်က ဆန်းတော့ဆန်းသလိုပဲကွ”

ရာဇာဏ်အပြောကို မင်းမင်းထွေးက ...

“မင်းစကားက ဘာကြီးလဲ၊ ဆန်းရင်လည်း ဆန်းတယ်၊ မဆန်းရင်လည်း မဆန်းဘူးပေါ့၊ အခုတော့ ဆန်းတော့ ဆန်းသလိုပဲဆိုတာက”

“အေး ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းစကားကြီးက လိမ်နေသလိုပဲ”

“စကားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူးကွ၊ အေးလေ ... မင်းက ဉာဏ်တိမ်တော့လည်း”

“ဟေ့ကောင်”

ကျွဲကြီး၊ နွားကြီး နှစ်ကောင် ဝှေ့ကြ၊ ခတ်ကြရန် ပြင်ကြသည်။ စောစောစီးစီး အကြည်ဓာတ်ရနေသော စိတ်ကလေး ပျက်သွားရသဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင် တော်ကြစမ်းပါကွာ၊ တွေ့လိုက်ရင် ရန်ဖြစ်ဖို့ချည်းပဲ၊ ငါကတော့ အကြံဉာဏ်ကောင်းလေးများ ရမလားလို့ တိုင်ပင်မိပါတယ်”

ကျွဲကြီး၊ နွားကြီးနှစ်ကောင် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျွဲလိုလို နွားလိုလို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကြပြီးမှ ရာဇာက ...

“ဒီလိုရှိတယ် လူလူ”

“ဘယ်လိုရှိတာလဲ”

“သူပြောသလို မင်းနဲ့သူက ဟန်ဆောင်နေပြလိုက်လို့ အဲဒီလို စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလိုမှတော့မဟုတ် ရာဇာက စကားကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်သည်။ လူလူက ...

၁၂၀ သွန်းသစ်

“ပြောလေကွာ ... ဘာလဲ”

“အဲဒီလူက သူ့အိမ်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောပြနိုင်ဘူးလား”

လူလူတွေ ဝေသွားသည်။ ရာဇာကပဲ ...

“အဲလိုပြောပြလိုက်လို့ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းက သူတို့ပြဿနာထဲ ကြားညှပ်သွားမယ်နော်၊ သူ မင်းကိုပြောပြထားသလောက် ပုံစံကို တွေးကြည့်ရရင် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကိုတောင် ရက်အတိအကျသတ်မှတ် ပြီးသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

လူလူရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု ချိတ်ဆွဲခံလိုက်ရသလို လေးလံသွားရ သည်။ အခြေအနေက မင်းသားမပါသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအထဲမှာ သူက ဗီလိန်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုဗီလိန်က နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး အတွက်သာဖြစ်ပြီး မင်းသမီးအတွက်တော့ မင်းသားဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ လူလူရင်ထဲမှ လေးလံမှု ထုထည်ကြီးတစ်ခု သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပေါ့ပါးသွားရသည်။ အဓိကက သူသူ ခံစားနေ ရသော ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်သွားဖို့ဖြစ်သည်။ သူသူ့ကို ကူညီချင်သည်။ သူသူ့ကို ပျော်စေချင်သည်။ သူသည် သူသူ့အတွက်ဖြစ်လာသော လူတစ် ယောက်ဟု သူ့ကိုယ်သူ လူလူ ခံယူလိုက်သည်။

သူသူရေ ... ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ လူလူလာပြီ။

“ဟေ့ကောင် လူလူ ... ဘယ်လဲ”

ရာဇာနှင့်မင်းမင်းထွေးတို့အသံက ကင်န်တင်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ လူလူခြေလှမ်းတို့ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာသော အားအင်တို့နှင့်အတူ ...

(၁၆)

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်သောက်ကာ ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ခုံချင်းပူးကပ်ကာ ထိုင်နေသော လူလူနှင့်သူသူကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသွားသည်။

မျက်နှာမလွှဲသူနှစ်ယောက်ကလည်း ရှိသေးသည်။ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်နှင့် ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်။ မလှမ်းမကမ်းရှိဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစီမှာ အသီးသီးထိုင်နေကြပြီး သူတို့မျက်လုံးတွေကို သူတို့ မယုံကြည်နိုင်ကြသည့်ပုံစံတွေနှင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေကြသည်။

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကတော့ ကင်္စတင်အပြင်ဆီသို့သာ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေ၏။ အမူအရာကတော့ အေးအေးဆေးဆေးတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

လူလူက နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးအခြေအနေကို တစ်ချက်ကြည့်လျှင် ပြီး ...

“သူသူ ... လူလူညက အိပ်မက်မက်တယ် သိလား”

၁၂၂ သွန်းသစ်

“ပြောပါဦး... ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာတွေမက်ပြန်ပြီလဲ”
သူ့သူ့အမေးစကားကလည်း အလိုက်သင့်လေး ဝင်လာသည်။

လူလူက ...

“အိပ်မက်ထဲမှာ လူလူနဲ့သူ့သူက ချစ်သူတွေတဲ့”

“ဟင်”

သူ့သူက လူလူ့ခါးကို မသိမသာဆွဲဆိတ်သည်။ အသံကတော့
မူနွဲ့ဟန်လေးနှင့် ...

“ကြည့်... လူလူပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းတွေချည်းပဲ၊ အိပ်မက်
ထဲမှာ ချစ်သူတွေဆိုတော့ အပြင်မှာကရော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဆွဲဆိတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် လူလူ နည်းနည်းတော့ အိသွားသည်။
သို့သော်လည်း နာကျင်သည်ဟု သဘောမျှပင် မထားနိုင်ဘဲ ...

“သူ့သူက လူလူပြောတာကိုမှ ဆုံးအောင်နားမထောင်သေးဘဲနဲ့”

“အင်း... ပြောလေ အဲဒါဆို”

“အိပ်မက်ထဲမှာ လူလူနဲ့သူ့သူက ချစ်သူတွေလေ၊ လူလူကလည်း
သူ့သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သူ့သူကလည်း လူလူ့ကိုချစ်တယ်”

“အင်းပါ... ရှေ့ဆက်ပြော”

“အဲဒါပဲလေ”

“ဟင်”

“အဲဒါပဲလို့... အိပ်မက်က အဲဒီနေရာမှာတင် ပြီးသွားတယ်”

သူ့သူ့စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရသည်။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး
ရောက်နေချိန်ကြောင့် ကင်နိုတင်းလူမြင်ကွင်းကြီးအတွင်းမှာ အရှက်ကိုဘေး
ဖယ်ပြီး သမီးရည်းစားပုံစံလုပ်ပြနေရသည်ကို လူလူက အူကြောင်ကြောင်လုပ်
နေသေးသည်။ ထိုကြောင့် မကျေမချမ်းနှင့်ဘဲ ...

“ဟာ... လူလူ့အိပ်မက်ကလည်း ဘာကြီးလဲကွာ...
နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး လှစ်ခနဲပြုံးသွားသည်။ လိုအခါမှ လူလူက

“အပြင်မှာလို ချစ်ရတာ အားမရဘူးလို့ပြောတာ”

မဆိုး။ ဤစကားလေးကိုတော့ သဘောကျသွားရသည်။ ခုနက ကျေမနပ်ဖြစ်မိသော စိတ်ကလေးပင် ပျောက်သွားရ၏။ မချစ်မနှစ်သက် သောသူနှင့် ဝေးအောင်လုပ်ရသည့် ဒုက္ခကလည်း မလွယ်ချေ။ အခုပင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရ၏။

ဒီစကားတွေပြောပြီး ဒီအမူအရာတွေ လုပ်ရသည်မှာ လျှာယားပြီး နှင်ခုန်ချင်သလိုလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေပင် အေးစက် စက်ဖြစ်ချင်လာ၏။

တစ်စိုင်းတည်း အတူထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ သူတို့ပြောစကားတွေကို နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် အကုန်အစင်ကြားမည်မှာမလွဲ။ သို့သော် ထည်း နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက သူတို့ကိုကြည့်မနေ။ ကင်နိုတင်းအပြင်ဆီ သို့သာ အကြည့်လွှဲထားသည်။ အမူအရာကလည်း ခုနကအတိုင်း သက် ဆောင်သက်သာပင်။

သူသူ စိတ်ထင့်သွားရသည်။

ဒါ ... ဘာသဘောပါလိမ့်။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ တစ် နှိန်ကျရင် သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကြောင့်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့နှစ် ယောက် ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိနေလို့လား။

သူသူ ထိုသို့တွေးမိနေစဉ်မှာပဲ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက မျက်နှာ ထူည့်လာသည်။ ပြီး ... ပြုံးရင်း ...

“သူသူ ... ဒီနေ့တော့ ကိုကြီး သွားစရာလေးရှိလို့ သွားလိုက်ဦး ဝယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး”

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက သူသောက်ထားသော ကော်ဖီကို စားခဲ့ ပေါ့ အသာတင်ရင်း ထရပ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“ဪ ... ဒီက ငါ့ညီ လူလူ အစ်ကိုပြန်ဦးမယ်ကွာ အခုကြီး

၁၂၄ သွန်းဆစ်

ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိသေးလို့ နောက်နေ့မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့လည်း သိပ်ပြီး စကားမပြောဖြစ်သေးဘူးနော်”

လူလူ့စကားကို နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက ရယ်သွမ်းသွေးသလို အမူအရာမျိုးနှင့် ...

“အေးပါကွာ၊ နောက်တော့လည်း ပြောစရာအချိန်တွေ အများကြီး ရှိလာမှာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်လေး စကားပြောရတာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကဲ ... သွားဦးမယ်ကွာ”

နှင်းမောင်မောင်ဦးက ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ မြင်ကွင်းရှေ့မှ နေ၍ သူ့ကားလေး ပျောက်သွားသည်အထိ လူလူနှင့်သူသူ နှစ်ဦးသာ ငြိမ်နေမိကြသည်။

မကြာခင်မှာပဲ ဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့နှစ်ယောက်သား ရောက်ချလာတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တမင်ပင် နောက်ကျပြီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဖြူဖြူသန့်က ...

“သူသူ ... အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ထူးခြားတာတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ် သူသူ၊ စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံးက ထိုသို့ပင် ပြောလာ၍ သူသူက ...

“နင်တို့က ဘာတွေမြင်ခဲ့လို့လဲ ... ပြောကြစမ်းပါဦး”

ဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ထပ်ကြည့်ကြရင်း ...

“ငါတို့နှစ်ယောက်လာတဲ့အချိန်မှာ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့ လူက ကားကိုရပ်ပြီး ဟိုလူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာကို တွေ့ခဲ့

အယ်”

“ဘယ်လူကြီးနှစ်ယောက်လဲ”

“နင့်ကို အသေရရ၊ အရှင်ရရဖြစ်နေတဲ့ ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်နဲ့ ကရင်ကြီး စောစိုးကမော်လေ”

“ဟင်”

ကင်နိုတင်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝေ့ကြည့်မိလိုက်တော့ ထိုနှစ် ယောက်ကို မူလထိုင်နေသည့်နေရာတွေမှာ မတွေ့ရတော့။ ဘယ်အချိန်ကပဲ အပြီး ထွက်သွားကြသည်မသိချေ။ သတိမထားမိလိုက်တာကတော့အမှန်။

“ကိုနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး မပြန်ခင်လေးတင်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြတာ”

လူလူက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ သတိထားမိ ဆိုက်ပုံရသည်။

သူသူ တွေဝေမိနေစဉ်မှာပဲ ထွေးထွေးက ...

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲနော် သူသူ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီမှာ နင်တို့အကြောင်းကို စုံစမ်းတာဆိုရင်တော့ နင်တို့ ဒီပုံစံအတိုင်းမရဘူး”

သူသူ သဘောပေါက်သည်။ ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းလောက်မှာပဲ သူသူ ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ခါငင်ခါ ရှိသွားခြင်းဆိုတာကို ချင်းကြီး ပွန် ရှမ်းပြောင်နှင့် ကရင်ကြီးစောစိုးကမော်တို့က လွယ်လွယ်နှင့် ယုံကြည်ကြ ညော် မဟုတ်ချေ။

ထိုနှစ်ယောက်၏ပုံစံတွေကို နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် သတိထားမိသွားပုံပေါ်သည်။

ထွေးထွေးက သက်ပြင်းချရင်း ...

“အဲဒီနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့လူကြီးက လူကဲခတ် အရင်း ကောင်းပုံရတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူ့ရွေ့မှာပဲ နင်တို့ဟန်ဆောင်နေ လို့မရဘူး။ သူက ဟိုနှစ်ယောက်ဆီမှာ ဆက်ပြီး စုံစမ်းနိုင်တယ်။ ဒီဇာတာ

www.burmeseclassic.com

... အဲဒီနှစ်ယောက်ရှေ့မှာလည်း နင်တို့ သမီးရည်းစားပုံစံမျိုးနေပြမှ ငါတော့မယ်”

ထွေးထွေးစကားအဆုံးမှာ မျက်ဝန်းချင်းဆုံလိုက်မိသည်က လူတို့ နှင့်သူသူရယ်ပါ။

(၁၇) (က)

ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာသော ချင်းကြီးပွန် ရှမ်းပြောင်တစ်ယောက် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မျက်လုံးကို ထက်နှင့်ပွတ်ရင်း သေချာအောင် ထပ်၍ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ဝဲ အသက်ရှူမဝသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မလှမ်းမကမ်း ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေကြသော သူ့သူနှင့်လူလူ။ သူ့သူက လူလူပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ခေါင်းမှိထားသည်။ ပြီး... တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသော မျက်ဝန်းများက ...။

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်တစ်ယောက် ကြေကွဲဆိုနှင့်သွားရသည်။ ထိုသို့ကြေကွဲဆိုနှင့်စွာနှင့်ပင် ခုံတန်းရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ရောက်ရှိသွား၏။

“သူ့သူ ... သူ့သူနဲ့လူလူက ဘာလဲဟင်”

အမေးရှိသော် အဖြေရှိ၏။

“သူ့သူက လူလူသူ့သူလေး လူလူက သူ့သူလူလူပဲပေါ့ ကိုပွန်ရှမ်း”

ရဲ့”

“ချစ်... ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီပေါ့နော်”

“လူလူသူသူဆိုမှရှင်”

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်တစ်ယောက် နားလည်လိုက်ပါပြီ။

“မြန်... မြန်လိုက်တာ သူကလေးရယ်၊ ကိုပွန်ရှမ်း ထင်တောင်

မထင်”

“ဪ... လူလူက ရပ်တန့်လို့မရတဲ့ အင်အားတွေနဲ့ သူသူ့ဆီ ပျံသန်းလာတာလေ”

“ဟင်”

“သူသူကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ပြီး ရပ်တန့်ပေးလို့မရတော့တာနဲ့”

“ဪ”

(အလွန်အမင်း ကြေကွဲသွားသည့်အသံ)

“အင်းပေါ့လေ... လူလူသူသူဆိုမှတော့”

ထိုသို့ တဖွဖွရေရွတ်ရင်း ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်တစ်ယောက် တရွေ

ရွေနှင့်။

လူလူနှင့်သူသူမှာပဲ...။

“ရှက်လိုက်တာ... ဒီလောက် လူတွေအများကြီးကြားထဲ”

“သူသူရယ်... သူသူ့ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့အတွက်ပဲ၊ လူလူကသာ”

“လူလူက ဘာများနစ်နာလို့လဲ”

“လူလူက မနစ်နာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူလူက သူသူ့ကို”

“လူလူ... တော်တော့”

(၁၇) (ခ)

“လူလူ ... ပြောလေ”

“ဟင် ... ဘာပြောရမှာလဲ”

“ချစ်တယ်လို့ အကြိမ်တစ်ရာပြောမယ်ဆို၊ အခု အကြိမ်ငါးဆယ်

ပဲ ပြောရသေးတယ်၊ အခုဆက်ပြော”

“ဟင် ... အဲဒါက”

“လူလူပဲ တစ်နေ့အကြိမ်တစ်ရာပြောမယ်လို့ ကတိပေးထားတာ

နော်”

ကရင်ကြီး စောစိုးကမော်တစ်ယောက် ကိုယ့်ပါးကိုယ် အကြိမ်တစ်

ရာလောက် ဖြတ်ရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ အရှေ့မှာ မြင်နေရသော

လူလူနှင့် သူသူကတော့ ...

“သူသူ ... သူသူ့ကို လူလူချစ်တယ်”

“သူသူ့ကို လူလူချစ်တယ်”

“သူသူ့ကို လူလူချစ်တယ်”

ကရင်ကြီးစောစိုးကမော် ကြေကွဲတုန်လှုပ်စွာနှင့်ပဲ ...

“သူ ... တို့မြင်နေရတာတွေက တကယ်ပဲလားဟင်”

“ဪ ... တကယ်ပဲပေါ့ရှင်”

“သူရယ် ... ဒီလောက်အချိန်လေးအတွင်းမှာ ဒီလိုမျိုးတစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက်”

“ဪ ... သူသူနဲ့လူလူက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငြင်းလို့ မရလောက်အောင် စိတ်ချင်းဆက်နွယ်နေကြတာလေ”

“အို”

(အလွန်အမင်းကြေကွဲဆိုနှင့်သံ)

ကရင်ကြီးစောစိုးကမော် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချကာ တုန်ချိတုန်ချိ နှင့် ထွက်သွားသည်။

လူလူနှင့်သူသူမှာတော့ ...

“သူသူ ... သူသူ့ကို လူလူချစ်တယ်”

“သူသူ ... သူသူ့ကို လူလူချစ်တယ်”

“အာ ... လူလူ၊ တော်ပြီလေ ... ဟိုက သွားပြီ”

“သူသူပဲ အကြိမ်ငါးဆယ်ဆို၊ အခု ပြည့်မှ မပြည့်သေးဘဲ”

“လူလူ”

“သူသူ့ကိုလူလူက”

“လူလူ ... တော်တော့ကွာ”

လူလူသူသူအဖြစ်ကလည်း ...

(၁၈)

ဟင်း...။

သက်ပြင်းချစ်ပြန်၏။

ကိစ္စက မည်သို့မျှပင် ထူးခြားမလာ၍ သူသူ တွေးမရ ပြုမရဖြစ်နေ
သည်။ လူလူနှင့် သမီးရည်းစားပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်နေပြခဲ့သည်မှာ ရက်
ဆတ္တပတ်နှစ်ပတ်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဤအတောအတွင်း အိမ်မှာ မည်သည့်
ဥပဿနာမျိုးမှ စိုးစဉ်းမျှပင် ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။

တစ်စုံတစ်ခုကတော့ တစ်နည်းနည်းနှင့် မှားယွင်းနေပြီဟု သူသူ
ဆင်မိသည်။ ထိုမှားယွင်းမှုကိုလည်း ရိပ်ကာစိုးကာပင် ဟော့၍မရ။

နင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက သူသူ့ကို ကျောင်းလိုက်ပို့၍ အိမ်ကိုလည်း
ဆခင်အတိုင်းပင် ရောက်လာတတ်မြဲဖြစ်သည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော
သူ့ပုံစံကလည်း မပြောင်းမလဲပင်။

အိမ်မှာပြောင်းလဲသည်ကတော့ ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းတစ်
ယောက်သာ ရှိသည်။ သူသူ့ကိုတွေ့တိုင်း 'နင် ကြပ်ကြပ်သတိထားနော်'

ဟု ပြောတတ်၏။ ထိုတစ်ခုသာ ထူးခြားမှုရှိလာသည်။

အပေါ်ထပ်မှနေ၍ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့တော့ တစ်စုတစ်ဝေ စကားပြောသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး၏အသံကိုလည်း ကြားရ၏။ ရောက်နေတာ တစ်နာရီကျော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မပြန်သေးချေ။ ထုံးစံအတိုင်း စကားအမျှင်မပြတ်ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ သူ့သူလှေကားမှာရပ်ရင်း ဆင်းရကောင်းနိုး၊ မဆင်းရကောင်းနိုး ဖြစ်သွားမိသည်။

မေမေ ဒေါ်စံပယ်ဖြူ၏ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ...

“အခုလို စောစောစီးစီး စီစဉ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့ မောင်နိုင်ဦးရယ်၊ မင်းအရွယ်က ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး”

နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦး၏ တိုးဖွဖွရယ်သံကို ကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ...

“ဟိုမှာ လက်စအပြီးမသတ်ဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော်တပည့်တစ်ယောက်က အခုလက်စသတ်ပြီးသွားပြီလေ၊ ဒီကောင် ပြန်လာဖို့ ပြင်နေပြီတဲ့၊ အစကတော့ ဒီကောင်လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ကျွန်တော် နိုးရိမ်နေတာ၊ တန်ဖိုးက နည်းမှမနည်းဘဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းခြောက်နေရတာပေါ့၊ အခု ဒီကောင်က အကုန်အဆင်ပြေတယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ခေါင်းတော်တော်ပေါ့သွားတယ်၊ ဒီကောင်ကိုလည်း ယုံကြည်ရပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မင်္ဂလာပွဲကို ရှေ့တိုးပြီး စီစဉ်လိုက်ရတာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကောင်းတာပေါ့”

မကောင်းဘူး ... ဘာမှမကောင်းဘူး။ သူ့သူ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်မိသည်။

“မကြီး ... မကြီးသမီးကိစ္စကိုလည်း မကြီး သေသေချာချာလုပ်ဦးနော် ... ကျွန်တော်က”

“အိုကွယ် ... မောင်နိုင်ဦးက မစိုးရိမ်ရဘူးလို့ ပြောသားပဲ ...

မင်းကလည်း”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်း၏စကားကို မေမေ ဒေါ်စံပယ်ဖြူက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစကားသံနှင့်တစ်ဆက်တည်းပင် ...

“ဟုတ်တယ် အောင်အေးသိန်း၊ ငါလည်း မင်းကို ပြောထားသား။ သူ့သူနဲ့ အဲဒီလူလူဆိုတဲ့ ကောင်လေးပုံစံက သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားကျတဲ့ပုံစံလေးပါကွာ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာတင် မြင်နေကြားနေရသားပဲ၊ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ပဲမြင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ”

“ကိုနင်း ဟေ့ကောင် ... သူ့သူက မင်းရဲ့ ...”

ဦးငယ်အောင်အေးသိန်းနှင့် နင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးတို့၏နောက်ဆက်တွဲစကားသံတွေကို မကြားချင်တော့လောက်အောင်ပင် သူ့သူ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းအိမ်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်တို့က အိုင်ဖွဲ့၍လာသည်။ လက်ထုတ်တော့ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို သူတို့တွက်ချက်ထားပြီးသားကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးက ဘာမှမဟုတ်သလို နေပေးခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒါဆို ငါ့လုပ်ခဲ့သမျှအားလုံးက ... ငါ့လုပ်ခဲ့သမျှအားလုံးက ...

ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်လိုက်မိစဉ်မှာပဲ မျက်ရည်တာတမံက ကျိုးပေါက်သွားရသည်။ နင့်သီး၍တက်လာသော ခံစားချက်က တာတမံကို ဆုတ်ချင်းပေါက်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ခေါင်းအုံးလေးကပင် ရွဲရွဲစိုအောင် ငိုနေပြီ။ တသိမ့်သိမ့် တလှိုက်လှိုက်တက်လာသော ရှိုက်သံများ၏နောက်မှာ သူ့သူ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ထားချင်မိသည်။ အော်ဟစ်တိုင်တည်လိုက်ချင်မိသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာပေါ်သို့ အစားကိုးတကြီး ပြေးဝင်လိုက်ချင်သည်။

အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာကရော ... အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာကရော။ ဘယ်မှာ

ဘယ်မှာလဲ ...

၁၃၄ သွန်းသစ်

လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသော စိတ်နှင့်အတူ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အို ... ကိုယ့်နှလုံးသားက ကိုယ့်ဆီမှာမှ မဟုတ်
တော့ပြီပဲ။ ဘယ်တုန်းကပဲ သူက ကိုယ့်ဆီက ယူဆောင်သွားပါလိမ့်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြယ်တွေ ကြွေကျလာသည်။ ဖွေးဖွေးလှုပ်ထွက်
တဖွဲဖွဲ။

စိတ်ထဲကပင် အော်ဟစ်မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

လူလူ ...

လူလူရေ ... သူ့သူ့ကို ကယ်ပါဦး ...

(၁၉)

“သူသူ့ဘက်က အခြေအနေအမှန်က အဲဒီလိုမျိုးဆိုတော့ မင်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

ရာဇာ၏အမေးစကား။ လူလူ သက်ပြင်းချမိကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေတမာပင်တန်းဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးရီလိုက်ရင်း ...

“မသိတော့ဘူးကွာ၊ ငါသိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ သူသူ ငိုနေ တယ်၊ ငါ သူသူ့ကို အရမ်းသနားတာပဲ ရာဇာ၊ ပြီးတော့ ... ငါ သူသူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

မင်းမင်းထွေးက သူ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

“မင်း သူသူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့သိပါတယ်၊ ငါတို့လည်း နှလုံးသားတွေနဲ့ပဲကွာ၊ ခံစားတတ်ပါတယ်၊ အဲလိုပဲ ... သူသူကလည်း မင်း ချစ်နေတယ်ဆိုတာကိုသိမှာပါ လူလူရာ”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ထပ်အချမှာ ကြည်နူးစွာပင် ပြုံးမိသည်။

“သူသူနဲ့ငါ ချစ်သူတွေလို ဟန်ဆောင်နေပြရတဲ့ အနို့နို့လေးတွေ

၁၃၆ သွန်းဆစ်

အတွင်းမှာ ငါအပျော်ဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ငါ မရဲတရဲလေးပဲ ပျော်နေရတာပါ။ သူသူနဲ့ငါက တကယ့်ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေး၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီအချိန် လေးတွေအတွင်းမှာ ငါ သူသူ့ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက ငါ့ရင်ထဲကလာတဲ့ တကယ့်အစစ်အမှန်တွေပါ။ သူသူ သိသိ၊မသိသိ အဲဒီလိုပြောခွင့်ရခဲ့တဲ့ အတွက် ငါ ကျေနပ်တယ်၊ ငါ ပျော်တယ်ကွာ”

ပင့်သက်တစ်ချက် ထပ်ရှိက်မိရင်း ...

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီလိုပြောခွင့်ရတာက သူသူနဲ့ တကယ်လက်ထပ် ရမယ့် နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့ လူရှေ့မှာလေ”

မင်းမင်းထွေးက သက်ပြင်းချသည်။

“ငါ တစ်ခုပြောမယ် လူလူ၊ အဲဒီနှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့ လူကို မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ”

မင်းမင်းထွေးစကားအဆုံးမှာ ရာဇာကပါ အမေးမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာသည်။

လူလူ ချက်ချင်းပြန်မဖြေမိ။ အတန်ကြာမှ ပင့်သက်ထပ်ရှိက်လိုက် ရင်း ...

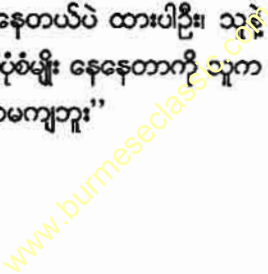
“ဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲကွာ ... သူက ဂရိတ်ကြီးပေါ့၊ ငါတို့ ဘယ်လို နေပြနေပြ သူသူက သူနဲ့တစ်ချိန်မှာ လက်ထပ်ရမှာလေ၊ သူက အေးအေး ဆေးဆေးပဲပေါ့”

“မင်းဆိုလိုတဲ့သဘောက မင်းတို့ဟန်ဆောင်ပြနေတာကို သူက သိနေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

လူလူ ပြန်မပြောတတ်။ ရာဇာက ဝင်ပြီး ...

“သိသိ၊ မသိသိကွာ နောက်ဆုံး သိနေတယ်ပဲ ထားပါဦး၊ သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုပုံစံမျိုး နေနေတာကို သူက ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာကတော့ သိပ်ပြီး သဘာဝမကျဘူး”

ရာဇာက ဆက်ပြီး ...

“လူဆိုတာ အတ္တရှိတယ်ကွ၊ ခံစားချက်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လက်ထဲ
ရောက်လာမယ့် အရာတစ်ခု၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလာမယ့်အရာတစ်ခုကို
အပြည့်အဝလိုချင်ကြတာချည်းပဲ၊ အဲဒီအရာဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်သမျှကို
ကိုယ့်အတွက် ဖြစ်ချင်ကြတာချည်းပဲ”

“မင်းဆိုလိုချင်တဲ့သဘောက”

“သူသူက သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေး၊ သူပိုင်ဆိုင်ရမယ့်
မိန်းကလေးလေ၊ သူပိုင်ဆိုင်ချင်လို့လည်း စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ပြီးပြီမဟုတ်
လား၊ အဲလိုအချိန်မှာ ... မင်းနဲ့သူသူက ဒီလိုပုံစံနေပြတာကို သူ နည်းနည်းမှ
မခံစားရဘူးဆိုတဲ့ပုံစံက ဘာသဘောလဲ”

လူလူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ မပြောတတ်တော့ဘူး ရာဇာရာ ... အခုအချိန်မှာ ... ငါပြော
ချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူသူ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ သူသူဖြစ်ချင်တာကို ငါ
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ သူသူ အခုလိုခံစားနေတာကို ငါ မကြည့်ရက်
ဘူးကွာ”

“သူငယ်ချင်း”

“ငါ သူသူ့ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ အခုလို စိတ်
ညစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ငါ ...”

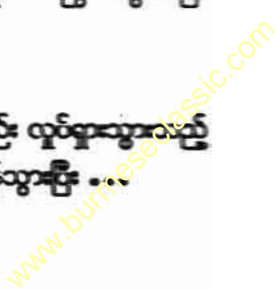
“လူလူ”

ရာဇာခေါ်သံအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး၏အကြည့်တွေက သူ
နောက်ကျောဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။

သိစိတ်အလျင်တစ်မျိုးက ရင်ထဲမှာ တွန့်လူးယိမ်းညွတ်သွားသိပြီး
လူလူနှောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ ...

“လူလူ”

နှုတ်ဖျားမှထွက်လာသည် မဟုတ်သော်လည်း ထုပ်ရှားသွားသည်
နှုတ်ခမ်းပါးလေးတစ်စုံ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ...

၁၃၈ သွန်းဆစ်

“ဟင် ... သူသူ”

အကြည့်နှစ်ခုအဆုံမှာ ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်သွားသည်။

(၂၀)

ကံ့ကော်ပင်လက်တံတို့က သူတို့နှစ်ယောက်၏ကောင်းကင်ကို ကာ
ဆီးထားကြသည်။ အလင်းအစက်အပြောက်တို့က မြေပြင်ညိုညိုပေါ် ကွက်
ကြားလူးလွန်လျက် ...

လေတစ်ချက်အနေမှာ ကံ့ကော်နှစ်ပွင့် ကြွေလိမ့်ဆင်းလာကြ
သည်။ ခဏတာ လေဟန်စီးလာကြပြီး မြေပြင်ပေါ်အရောက်မှာ နူးနူးညံ့ညံ့
ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

ပန်းပွင့်များ၏ဘာသာစကားကို ကြားဖူးပါသလား။ သူတို့ချင်း
ဘာတွေပြောဆိုနေကြမည်လဲ မသိနိုင်ချေ။

အသံမဲ့သော အကြည့်နှစ်စုံကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်နေမိကြဆဲ။ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ၏ဆုံမှတ်သည် နှလုံးသားတစ်ခုဆီသို့ တာ
ဆန်းစွာပင် ခွဲဖြာရောက်ရှိသွားသည်။

အသံမဲ့သည်။

သို့သော် ... အသက်ဓာတ်အပြည့်။

၁၄၀ သွန်းဆစ်

နှလုံးသားတစ်ခုစီ၏ တီးတိုးဆိုသံကို နှလုံးသားတစ်ခုစီကပဲ တိုးတိတ်စွာပင် ခွန်းတုံ့ဖလှယ်လျက်။

ချစ်သူ၏ပါးပြင်နုပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ဥ ကြွေလိမ့်အစီးမှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

မငိုပါနဲ့ ချစ်သူရယ် ...

ပါးပြင်နုပေါ်မှ မျက်ရည်ဥကို ယုယကြင်နာစွာနှင့် သုတ်သိမ်းပေးလိုက်ချိန်။

ချစ်သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကလည်း မျက်ရည်သုတ်သောလက်ကို ပြန်၍အုပ်မိုးကိုင်လိုက်ချိန်။ အကြည့်နှစ်ခုတို့ ဝတ်မှုန်ကူးလူးကာ လူးလွန်ယှက်ဖြာသွားခိုက်။

“သူ့သူ ... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူတို့အနားသို့ ထိုးရပ်လိုက်သော ကားတစ်စီးဆီမှ ဖြစ်သည်။ ကားခေါင်းခန်းအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆင်းလာ၏။

“ဟင် ... ဦးငယ်”

သူ့သူ့မျက်ဝန်းလေးများက အထိတ်တလန့်နှင့် ဝိုင်းစက်သွားသည်။ သူ့သူ့ပြောသော သူ့သူ့ဦးလေးဦးအောင်အေးသိန်းဆိုတာပဲဖြစ်မည်။ ဦးအောင်အေးသိန်းက အနားရောက်လာကာ သူ့သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုခွဲလိုက်ပြီး ...

“လာခဲ့စမ်း ... အခုချက်ချင်း ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့”

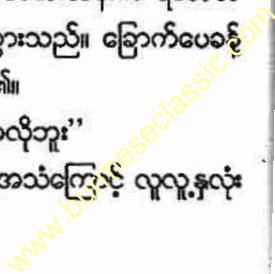
လေသံမာမာနှင့်ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း ...

“မင်းက လင်းခန့်လူဆိုတဲ့ကောင်လား”

ဘာမှပင် ပြန်ပြောချိန်မရလိုက်။ ဦးအောင်အေးသိန်းက ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်၍ လူလူနောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ ခြောက်ပေခန့် မြင့်မားသော သူ့အရပ်ကြီးကို မိုးပြီးရှေ့တိုးလာ၏။

“ဦးငယ် ... လူလူ့ကို ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး”

စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်လိုက်သော သူ့သူ့အသံကြောင့် လူလူ့နှလုံး

သားသည် ရင်ဘတ်ထဲမှနေ၍ လေထဲသို့ လွင့်ခနဲမြောက်တက်သွားသည်။
ဦးအောင်အေးသိန်းက ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သွားပြီး ...

“အေး ... ဘာမှမလုပ်စေချင်ရင် နင် အခုချက်ချင်းပြန်လိုက်ခဲ့”
“ဦးငယ်”

“နင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ အခု မလိုက်ခဲ့တူးဆိုရင် ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ
ပြဿနာဖြစ်သွားမယ်၊ နင် အခု ပြန်လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား ပြော”
သူသူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ခေါင်းအညိတ်မှာ လက်ခနဲကြွေကျသွား
သော မျက်ရည်တစ်စက်က မြေပြင်ပေါ်မကျဘဲ သူ့နှလုံးသားပေါ်သို့ကျ
သည်။ မျက်ရည်စို ... ငိုသည်မဟုတ်သော်လည်း ရင်နှစ်ခုကတော့ ပြိုလေ
သည်။

“သူသူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သူတို့ကို အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာပင် ကြည့်
နေသူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကားမောင်းသူနေရာမှာထိုင်နေသော နှင်းမောင်
မောင်နိုင်ဦးဖြစ်၏။ သူနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သလိုပုံစံနှင့် ခပ်အေးအေး
ပင် ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ...

ထို့နောက် ...

ကားလေးက သူ့နှလုံးသားကို သယ်ဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

Life is printed

ဘဝဆိုတာ ပုံနှိပ်ပြီးသား ... တဲ့။

ထိုအယူအဆကို လက်ခံသူလည်း ရှိမည်။ လက်မခံသူလည်း ရှိမည်။ လက်ခံသူကလည်း သူ့သဘောနှင့်သူဖြစ်သည်။ လက်မခံသူကလည်း သူ့သဘောနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ အားလုံး ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်သာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးနိုင်သည်ဆိုသော အယူအဆကလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုအယူအဆကို လက်ခံပါသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖန်တီးရပါဘဲ ဖြစ်ပျက်လာသော ကံကြမ္မာအဆိုးအကောင်းတွေသည် ဘဝ၏ပုံနှိပ်ပြီးသား စာမျက်နှာများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

အဲဒီလိုပါပဲ ...

လူလူနဲ့သူသူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာတွေကရော ...

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံနှိပ်ပြီးသား စာမျက်နှာတွေမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြဦးမလဲ။

လွယ်လွယ်လေးပါ ... နောက်တစ်မျက်နှာကို လှန်လိုက်နဲ့ပါပဲ။

(၂၁)

“သား လူလူ ... ဖုန်းလာနေတယ်လေ၊ ဘာလို့မကိုင်သေးတာ
လဲ”

မေမေ့အသံကြားမှ အတွေးတွေရပ်သွားသည်။ သက်ပြင်းချလိုက်
ပြီး ဖုန်းကိုယူကာ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟယ်လို ... ကျွန်တော် လူလူပါ”

“အေး ... အဲဒီလူလူဆိုတဲ့ကောင် သေသေချာချာ နားထောင်
စမ်း”

ဖုန်းထဲမှ အသံက ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း တုံ့ပြန်လာသည်။ တစ်ဆက်
တည်း ...

“မင်း ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲကွ၊ အိုင်ကြီလိုက်တာ
ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘာကို အိုင်ကြီ ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ငါတို့မ သူသူတိစ္ဆာတိစ္ဆာ”

သိပြီ ... ဦးအောင်အေးသိန်း။ ကိစ္စကိုတော့ မသိသေးသည်မို့

“ကျွန်တော်နဲ့သူ့သူ့ကိစ္စ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က”

“အေး ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တုန်းက သူ့သူ့ ငိုနေလို့ ငါ့စိတ်ထဲထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ အခုတော့ ... တောက် ... မင်းကွာ”

ဦးအောင်အေးသိန်းအသံက ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်မသိ။ ပြဿနာတစ်ခုခုဆိုတာတော့ လူလူ ရိပ်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း အခုလိုလုပ်တာ ကောင်းသလားကွ”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘာလုပ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သိသိကြီးနဲ့ ပြောင်မလိမ်နဲ့၊ ဒီကိစ္စက အကြီးကြီးကွ ... အကြီးကြီး”

ဘာတွေကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်မသိ။ သူ့ကြောင့်ဟု စွပ်စွဲနေသည်ကတော့ သေချာနေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဘာတွေကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဗိုက်ကွ ဗိုက်”

“ခင်ဗျာ”

“သူ့သူ့ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို ပြောတာ”

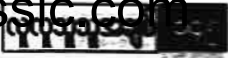
“ဗျာ”

လူလူခေါင်းသည် မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးလောက် ကြီးသွား သည်ထင်ရ၏။ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရပြီး ...

“ဗျာ ... သူ့သူ့ ... သူ့သူ့ကိုယ်ဝန် ... ဟုတ်လား”

“အေး ... မင်း အခုချက်ချင်း အိမ်ကိုလာခဲ့၊ မလာလို့ရှိရင်တော့ မင်း အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမယ်”

တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ဖုန်းချသွားသည်။ လူလူခေါင်းကြီးရင်း သာ ကျန်ခဲ့ရ၏။ ဖုန်းမချခင်မှာတော့ လူသုံးလေးယောက် ဝါးပလုံးပထွေး

နို့ မသဲမကွဲစကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ...။

ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကားထိုးရပ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဖေဖေပြန်လာပြီပဲ ... ဒါဆို ...

သူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူ့ကို တွန်းတိုက်ကာ ကားပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်သွားသော သားတော်မောင်ကိုကြည့်ပြီး ဦးလင်းခန့် အမောတကော မေးလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ... ဒါ ... ဘယ်လဲ”

သူ့စကားကို သားတော်မောင် လူလူက ကြားပုံမပေါ်။ ကားစက်နိုးကာ ဂိယာထိုးနေ၏။ ဦးလင်းခန့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိပြီး ...

“ဟေ့ကောင် မေးနေတယ်လေ ... ဘယ်လဲလို့ မင်းလည်း သိပ်မောင်းတတ်သေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကားက ဆောင့်ထွက်သွားသည်။

“ဝူး ... ဗလူး”

ဦးလင်းခန့် စိတ်ပူပန်စွာနှင့်ပဲ ကားနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားသည်။ ကားက ခြံပေါက်ဝမှ အတင်းချိုးကျွေးသွားပြီး ဦးလင်းခန့်လည်း ခြံပေါက်ဝသို့အရောက် ...

“ဒုန်း ... ခလွမ်း”

အဖြစ်အပျက်များကိုမြင်လိုက်ရသော ဦးလင်းခန့်တစ်ယောက်...။

“ဘုရားရေ ... သား ... လူလူ”

ဦးလင်းခန့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ...

“သား”

ထိုအသံနှင့်အတူ ဦးလင်းခန့်၏အာရုံများလည်း မှောင်အတိတ်

သွားကာ ...

တစ်လောကလုံး ...

ဆိတ်

ငြိမ်

သွား

လေ

သည် ...။

ကမ်းပါးက မအိုဘဲ

နေည့်ချိန်က

ရင်ဘတ်ပေါ် ပြိုကျတယ်

တစ်စစီ...။

(၂၂)

“ဦးငယ်အပြစ်တွေပါ သူသူရယ် ... ဦးငယ် မှားတာပါ”

“တော်တော့ ... ဦးငယ် ဘာမှမပြောနဲ့”

ဦးအောင်အေးသိန်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရသည်။ သူသူကတော့ စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေဆဲ။

လူလူ ... လူလူရယ် ထပါတော့ သူသူ စောင့်နေရတာ ကြာထပြီ။

“သမီး”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူ ညင်သာစွာ ခေါ်ဝေါ်လိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူ၏ရင်တွင်းခံစားချက်တွေကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တော့သည်ပဲလေ။

“မောင်လူလူ အခြေအနေက သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီးတွေက ပြောထားသားပဲ သမီးရယ်”

ဒေါ်စံပယ်ဖြူ နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်သည်။ ဘေးမှ ဦးမြတ်ထွေးကလည်း သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ် ... သူ မကြာခင် သတိရလာမှာပါ”

ပိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည့် ဦးလင်းခန့်နှင့်ဒေါ်သင်းပျံ့တို့ကတော့ သား
သူ လင်းခန့်လူဟူသော လူလူနှင့် ပတ်သက်နေသည့် သင်းပျံ့သူဆိုသော
နန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်သာ။

သူတို့အားလုံး ရောက်ရှိနေသောနေရာက ဆေးရုံအခန်းတစ်ခုအ
တွင်းမှာပဲဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးဆိုသည့်အထဲမှာက တခြားသူတွေလည်း
သေးသည်။

ကျွဲကြီး (ခေါ်) ရာဇာ၊ နွားကြီး (ခေါ်) မင်းမင်းထွေးတို့အပြင် ဖြူ
သန့်နှင့် ထွေးထွေး၊ ထို့အပြင် နောက်ထပ်နှစ်ယောက်ရှိနေကြသေးသည်။
ထိုနှစ်ယောက်ကတော့ ...
နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးနှင့် ...

(၂၃)

အင်းယားကန်စပ်မှာ လေငြိမ်နေပါသည်။

ကန်အစပ်ရေပြင်ဆီသို့ ခဲလုံးလေးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျ
လာ၏။ တစ်လုံး... နှစ်လုံး... သုံးလုံး... လေးလုံး... ငါးလုံး။

ကန်အစပ်မှာထိုင်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ထီ
ပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က စကား
တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။ ကောင်မလေးက လှည့်မကြည့်။ ခဲလုံးလေးတွေ
ကိုသာ ဆက်ပေါက်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ကြည့်နေကြသော အုပ်စု
တစ်စုလည်း ရှိနေသည်။ ရာဇာ၊ မင်းမင်းတွေ၊ ဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေး
ရာဇာက ...

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ နောက်ထပ်ခဲလုံးဆယ်လုံးစာလောက်
ဆို သူတို့နှစ်ယောက် တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတော့မယ်”

“သေချာလှချည်လား၊ လောလောဆယ်မှာလော့ သူသူက စိတ်

ကောက်နေတာနော်”

“ကောက်လည်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ပြီးပြီလေ... ဇာတ်လမ်းက ထပ်တင် လို့မရအောင်ကို Tempo က ကုန်သွားပြီ၊ ချစ်သူတွေမဖြစ်လို့ တခြားဖြစ်စရာ လည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ”

အစကတည်းက မရှုပ်သော်လည်း တစ်ယောက်မသိသေးသည့် အကြောင်းကို တစ်ယောက်က မေးကြသည်။ မေးချင်သည့်လူက မေးပြီး ဖြေချင်သည့်လူက ဖြေကြသည်။

“ဒါဆို ပြဿနာအစက သူသူဦးလေး ဦးအောင်အေးသိန်းကြောင့် ပေါ့”

“အင်းလေ... သူသူဖုန်း လူလူဆီကိုရောက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ဇာတ်လမ်းစတာပဲ”

“ဘယ်လိုစတာလဲ”

“ဦးအောင်အေးသိန်းက သူသူဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ သူသူနဲ့ မတွေ့ဘဲ လူလူနဲ့ပဲ တွေ့နေတော့ သံသယဝင်သွားတာပေါ့”

“ဘာလဲ... သူတူမရဲ့ရည်းစားဆိုပြီးတော့လား”

“အင်းလေ... သူက သူ့ဘာသာသူသာ အသေရရ အရှင်ရရ မိန်းမလိုချင်နေတာ၊ သူတူမကိုကျတော့ အရမ်းလည်းချစ်ပြီး အရမ်းလည်း တွန့်တိုတယ်၊ ရည်းစားမထားစေချင်ဘူးလေ”

“အဲဒါနဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူသူ ရည်းစားမထားအောင်ဆိုပြီး နှင်း မောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့လူနဲ့ လေးစားဖို့ စိတ်ပြုသားဆိုပြီး သူသူကိုပြောလိုက် တာ”

“ဂလိုလား၊ သူသူက အဲဒါကို တကယ်ထင်ပြီး”

“တကယ်လည်း ထင်စရာပဲလေ၊ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးဆိုတဲ့ လူ

၁၅၂ သွန်းဆစ်

ကလည်း နိုင်ငံခြားက ပြန်လာပြီးကတည်းက သူ့အိမ်ကို အဝင်အထွက်မှ မပြတ်တာ။ ပြီးတော့ ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကားတွေကလည်း မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ တွေပဲလေ”

“အဲဒါကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကိစ္စဆိုတာက”

“သူ့မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို သူ့ဟာသူ စိစဉ်တာလေ”

“သူက ဘယ်သူနဲ့ယူမှာလဲ”

“ရှုပဗေဒဌာနက ကျူတာဆရာမ နော်မိုးဦးသစ္စာတဲ့၊ ဆေးရုံမှာ တုန်းက မတွေ့ဘူးလား၊ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူရောက်လာကြတာ”

“ဪ... အဲလိုလား၊ အဲဒီတုန်းက သရာမူကို သတင်းလာမေး တာပဲ ထင်နေတာ”

“ဘာ... သရာမူလဲ”

“ကရင်လို ဆရာမလို့ ပြောတာလေ၊ လူလူက အဲဒီဆရာမကို သရာမူလို့ပဲ ခေါ်တာ၊ သရာမူနဲ့ လူလူက အရမ်းရင်းနှီးတယ်၊ အိမ်နီးချင်း တွေ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့ကို နေ့တိုင်း ကျောင်းလိုက်ပို့တာ ကရော”

“အဲဒါက ဒီလိုလေ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက သူ့ကို ကျောင်းလိုက်မပို့ခင်ကပဲ သူ့နဲ့ လက်ထပ်မယ့် အဲဒီသရာမူဆီကို လာနေကျတဲ့၊ ကျောင်းကိုပဲပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“လာမယ်လေ၊ သူ့အမေကလည်း သူ့မောင် ဦးအောင်အေး သိန်းလိုပဲ သူ့ကို သံသယဖြစ်နေတာ၊ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ကျောင်းကိုသွားနေကျဆိုတာကို သိထားတော့”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ စုံစမ်းခိုင်းတယ်ဆိုပါတော့”

“အင်းလေ”

“သူစုံစမ်းတဲ့အချိန်မှာ သူ့သူက လူလူနဲ့က ... ဟိဟိ ... အကုန် တလွဲတွေချည်းပဲ”

“သူတို့ဟန်ဆောင်တာကို နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးက တကယ်ယုံ တာပါ။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို သူ့သူ့မိဘတွေဆီ ပြန်ပြောပြတဲ့အချိန်မှာ သူ့နဲ့လက်ထပ်တော့မယ့် ဆရာမဆီကနေ လူလူအကြောင်းတွေကို နှင်းမောင် မောင်နိုင်ဦးက သိထားပြီးသား ဖြစ်နေတယ်”

“သူတို့ချင်း စကားစပ်မိသွားတာနေမှာပေါ့။ သူ့သူ့မိဘတွေကို ပြောပြလိုက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ကြလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လူကြီးချင်းတွေက အရမ်းရင်းနှီးကြတဲ့ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ငြင်းလို့မရတဲ့ လူတွေ ချည်းပဲ။ အားလုံးကို အဆင်ပြေလို့”

“ဟင် ... ဒါနဲ့များ ... ဦးအောင်အေးသိန်းက”

“သူက ... အဲဒါတွေမသိဘူးလေ။ ပြောပြတဲ့အချိန်မှာ သူက မရှိဘူး”

“ဪ”

“နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့ဘာသာသူ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကျောင်းကို လိုက်လာတာလဲ မသိပါဘူး။ နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကလည်း အဲဒီအကြောင်းတွေကို သူ့သူ့ဦးလေး သိပြီးပြီထင်လို့ပဲ ခေါ်လာတာလေ။ ကျောင်းကိုရောက်လာတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ... သူ့သူ့ကို အတင်းပြန်ခေါ် သွားတာ”

“နှင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးကရာ သူ့နဲ့လက်ထပ်လေမယ်ဆိုပြီး သူ့သူ ကိုပြောထားတဲ့ကိစ္စကို မသိဘူးလား”

“မသိဘူး ... ဦးအောင်အေးသိန်းက သူ့သူတို့ပဲ လျှောက်ပြော ထားတာ”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့်ပဲ အကုန်တလွဲချည်း ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ခစ် ... ခစ် ... ဗိုက်ကိစ္စကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ ... သူ့သူက သူ့ဟာသူ အစာမကြေလို့ အန်တာကို ဦးအောင်အေးသိန်းက ဘီယာမူးမူးနဲ့ တလွဲတွေလျှောက်ထင်ပြီး ...”

အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“လူလူလည်း ဦးအောင်အေးသိန်းစကားကြောင့် ထူပူပြီး တော်တော်ခံလိုက်ရတယ် ... ဟီ ဟီ”

လူလူ မောင်းသွားသောကားက ခြံဝင်းထဲမှအထွက်မှာပဲ ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကံကောင်း၍ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ဆေးရုံမှာ နှစ်နာရီ၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်မိနစ်နှင့် နှစ်စက္ကန့်ခွဲလောက် လူလူ သတိမေ့နေခဲ့ရသည်။ သတိရရချင်းမှာ ပထမဆုံးပြောသည့်စကားက “ဗိုက် ... ဗိုက်” ဟူ၏။

ဪ ... အစာမကြေသောဗိုက်နှင့် ဘီယာမူးသောလူသား။

“သူ့သူမှာလည်း အဲဒီကိစ္စကို တော်တော်ရှင်းလိုက်ရတယ် ... တကယ်ပါပဲ”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ရယ်သံအဆုံးမှာ ဖြူဖြူသန့်က ...

“သတိရလို့ မေးရဦးမယ်၊ သူ့သူ့ဆီကို တစ်ရက်တည်းမှာ ငါ့ကြိမ်ဆက်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှာတာ လူလူပဲမဟုတ်လား?”

ရာဇာက ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါက ပြောရရင် လူလူ သက်သက်ခံလိုက်ရတာ၊ ဖုန်းဆစ်တာ သူမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“မင်းမင်းထွေးက ဝင်ပြီး ...

“ပြောရရင် ဒီလို ... ဒီကောင် ရာဇာရဲ့ကောင်မလေး စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းဆီကို သူ့သူဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဖုန်းတွေ မကြာခဏမှားဝင်တတ်

တယ်၊ ဝင်လိုက်တိုင်း သူသူလား ဆိုတာချည်းပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ဘယ်နံပါတ်ကို ဆက်တာလဲလို့မေးတော့ သူတို့ပြောတဲ့ နံပါတ်နဲ့ ရာဇာ့ကောင်မလေးဖုန်း နံပါတ်က နောက်ဆုံးသုံးလုံး ဝမ်းတူးဝမ်းနဲ့ တူးဝမ်းတူးပဲ လွဲတယ်”

“ဪ”

“လူလူကြောင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရတာတွေ များနေတော့ ဒီကောင့်ကိုလည်း နည်းနည်းကျပ်ပေးချင်လာတာနဲ့ တခြားလူတွေကတစ် ဆင့် ဒီကောင့်ဖုန်းကိုငှားပြီး ကျပ်ထည့်လိုက်တာ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်က တော့ စန္ဒာလင်းလင်းထွန်းဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါဆိုပြီး ရာဇာကိုယ်တိုင် ဖုန်း နံပါတ်ကို တမင်လွှဲပြောခဲ့တာ၊ လူလူလည်း ဖုန်းဆက်ရော’ဟိုဘက်က ချဲ စခန်းတိုင်မယ်တွေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ရော၊ ဟီးဟီး... ရယ်ရတယ်၊ နောက် ပိုင်း သူသူနဲ့ တကယ်တွေ့ပြီး ဖုန်းချင်းမှားသွားတာတွေကတော့ ကိုက်ဆိုင် တာတွေပါ”

ဖြူဖြူသန့်က ...

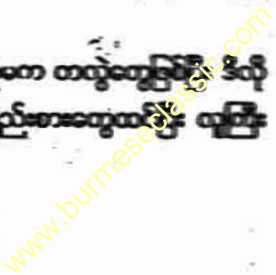
“အဲလိုလား... အဲလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထပ်တွေ့လာရတာတွေ ကတော့ အံ့သြစရာပဲ၊ ကျွန်မတို့က လူလူဆက်တာလို့ပဲ ထင်နေတာ၊ သူသူကလည်း အဲလိုပဲ ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ်... ထပ်ပလေ့စေ၊ လူလူကိုလည်း အဲဒီအကြောင်း ကို လုံးဝပြောပြမထားဘူး၊ နောက်ပိုင်း သူသူက မေးတော့မှ ဒီကောင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ထပ်ရှင်းပလေ့စေ”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... လူလူကတော့ ဦးအောင်အောင်ကို တော့မှ ထင်နေမှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့၊ ဦးလေးကြောင့် တူတေ တလွဲတွေဖြစ်ပြီး ဒီလို တွေဖြစ်ကုန်တာလေ၊ အခုဆို တကယ်သိချည်းစားတွေထင်ပြီး တူပြီး တွေက စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်ဖို့လုပ်နေမှပဲ”

၁၅၆ သွန်းသစ်

“ဒိ . . . ဒိ . . . သူသူမှာပဲ”

ထို့ကြောင့် သူသူက လူလူကို စိတ်ကောက်လေသည်။

မိန်းကလေးများ၏စိတ်ကောက်ခြင်းဆိုသည်မှာ အကြောင်းပြချက် မလိုပါ။ ကောက်ချင်သည့်စိတ်သာ ပဓာနဖြစ်သည်။ ထို စိတ်ကို အရင်းခံ၍ ကောက်ချင်တိုင်း ကောက်နိုင်သည့်အခွင့်အရေးအပြည့် ရှိလေသည်။

သူသူက ထိုသို့စိတ်ကောက်နေ၍ လူလူမှာလည်း . . .

“သူသူရယ် . . . လူလူက သူသူကို ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“လုပ်လုပ် . . . မလုပ်လုပ်”

“ဟွန် . . . လူလူက သူသူကို ဘာမှလည်း မလုပ်ဘဲနဲ့ သူသူက လူလူကို ဒီလိုကြီးလုပ်တယ်”

“လုပ်မှာပဲ . . . လုပ်မှာပဲ”

သူသူက မျက်နှာမှန်တေတေလေးကိုမလျှော့။ ထိုပုံစံလေးကိုကြည့်ရင်း လူလူမှာလည်း အသည်းတယားယားဖြစ်နေရသည်။

“ဪ . . . သူသူရယ်”

“ဪ . . . လူလူရယ်”

သူသူကလည်း တစ်ခွန်းမှ မကျွန်အောင် လိုက်ပြောသည်။ လူလူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရ၏။ သိတော့ သိသည်။ လူလူ မည်သည့် အတွက် ဤသို့စိတ်ကောက်နေရသည်ဆိုတာကို လူလူ သိပါသည်။ သူ့ ဘာသာသူ သူ့ဦးလေးကြောင့် တလွဲတွေလုပ်ခဲ့ပြီးမှ ရှက်ပြီး လူလူကို မဆီမဆိုင်စိတ်ကောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“သူသူဦးလေး ဦးအောင်အေးသိန်းက အတော်နောက်တာပဲနော်”

“တော်ပါ . . . မပြောနဲ့”

“အဲဒီကိစ္စ တကယ်မဟုတ်မှန်း သိရတော့ သူသူ ဝမ်းမသာဘူးလား

ဟင်”

“မသာပါဘူး”

“ဘာလို့”

သူသူက မှန်တောတောလေးနှင့်ပဲ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။ လူလူကလည်း အထိုးခံလိုက်ပါ၏။ သူသူက စုပွပွလေးထပ်လုပ်ပြီး ...

“နောက်ထပ်မဟုတ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာလို့လေ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မသိဘူး”

“ဪ ... မသိဘူးကိစ္စကိုး”

လူလူ တမင်ပင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသူကလည်း မျက်စောင်းထပ်ထိုးပါ၏။ လူလူကလည်း ထပ်၍ အထိုးခံလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဪ ... သိပြီ၊ သိပြီ၊ လူကြီးတွေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာလေ သူသူရဲ့”

“ဘာကိုကောင်းမယ်ထင်တာလဲ”

အာ ...။ ဒါတော့ လူလူမဖြေတတ်ပါ။ ထိုစကားကြီးက ဘာစကားကြီးမှန်းလည်းမသိ။

သူသူက နှုတ်ခမ်းကို စုတင်းတင်းလေးလုပ်ပြီး ...

“သူတို့က တကယ့်သမီးရည်းစားလို့ ထင်နေကြတာ”

“ဟင် ... တကယ်ရော မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟမ်”

“တကယ်ရော မဟုတ်ဘူးလားလို့”

သူသူက လူလူ့ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်သည်။ လူလူ တစ်ချက်တွန့်သွားမိရင်း ...

“ဆေးရုံမှာတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငိုနေတာလေ”

“သွား ... အဲဒါ သတိရနေရဲ့သားနဲ့ ဟန်ဆောင်ဦး”

ဗိုက်ခေါက် ထပ်လိမ်ပြန်သည်။ လူလူကလည်း ထပ်၍ ...

လိုက်ပြီး ...

“ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သူငိုနေတာကို အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်နေရတယ်ထင်လို့ ...။ လူလူသတ်ရလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့သူငိုနေတာကို မြင်ရတော့ အိပ်မက်လို့ထင်သွားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါ အိပ်မက်ပဲကို”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့သူတောင် လိမ်တတ်နေပြီပဲ”

“အောင်မာ”

“သူ့သူ့မျက်လုံးလေးတွေ ရဲရဲနီနေတာကိုမြင်ပြီး လူလူက”

“လူလူ ... တော်တော့ကွာ”

“သူ့သူလေးတစ်ယောက်”

“လူလူ”

မည်သို့ဆက်ဖြစ်သွားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ သိလိမ့်မည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေကြသော ရာဇာ၊ မင်းမင်းထွေး၊ ဖြူဖြူသန့်နှင့် ထွေးထွေးတို့ကတော့ လူလူနှင့်သူ့သူ ရိုက်ရင်း ပုတ်ရင်း ထွက်ပြေးသွားကြ သည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။

အဝေးကြီးကိုလည်း မဟုတ်ပါ။ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှာပင် လူလူနှင့်သူ့သူက ...။

အင်းယားရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ဆော့ကစားလိုက်သော လေ ပြည်က ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့နယ် ...။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေသော ကန် ရေပြင်က လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ လှုပ်ထရိုက်ခတ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုသာ အဓိပ္ပာယ်ကို ခံစားသိရှိသွားသည့်နယ် ပျိုမျစ်နရွယ်သွားလေ၏။

ကားတစ်စီးက ဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူတို့ကြည့်မိလိုက်ကြတော့
ကားပေါ်မှ နင်းမောင်မောင်နိုင်ဦးနှင့် သရာမူက အပြုံးကိုယ်စီနှင့် လှည့်ကြည့်
သွားကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာတော့ ကိုယ်စီခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ထွက်
သွားကြသူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ချင်းကြီးပွန်ရှမ်းပြောင်နှင့် ကရင်ကြီး စောစိုးကမော်။

လူလူနှင့် သူသူနှစ်ယောက်ကတော့ ...

မ

ကြာ

ခင်

မှာ

ပဲ ...

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...

အင်း

BURMESE
CLASSIC

လေးစားစွာ

သွန်းဆစ်